Sam Shepard

TOPLU OYUNLARI 1

DOST

Gömülü Çocuk

Vahşi Batı

Aç Sınıfın Laneti

OYUN

Bu dizi İnönü Bayramoğlu'nun yönetiminde
Dost Kitabevi Yayınları için hazırlanmaktadır.

Toplu Oyunları I

Sam Shepard
(1943)

Sam Shepard (Samuel Shepard Rogers) 5 Kasım 1943'te Fort Sheridan, Illionis'te doğdu. Oyun yazarı olarak kariyeri 1964'te iki tek perdelik oyununun (*Cowboys*, *The Rock Garden*) Theater Genesis tarafından New York'ta St. Mark Kilisesi'nde sahnelenmesiyle başladı. On biri "Obie" ödüllü kırktan fazla oyun yazmış olan Sam Shepard, *Gömülü Çocuk [Buried Child]* adlı oyunuyla 1979 Pulitzer Tiyatro Ödülü'nü almış, ayrıca Philip Kaufman'ın yönettiği "The Right Stuff" filmindeki rolüyle 1984'te Oscar'a aday gösterilmiştir. Sinemada uluslararası bir oyuncu olarak da ün yapan ve çoğu Türkiye'de de gösterime giren "Days of Heaven", "Frances", "Country" gibi filmlerde oynayan Sam Shepard, 1984 Cannes Film Festivali'nde "Altın Palmiye" ödülünü alan Wim Wenders'in "Paris-Texas" filminin de senaryosunu yazmıştır. *Fool for Love* adlı oyunu, Robert Altmann tarafından beyazperdeye aktarılmış, başrolde de kendisi oynamıştır. Dört buçuk saat süren oyunu *A Lie of the Mind* yazarın başyapıtı sayılıyor. Shepard, şimdilerde sinemada da yönetmenlik yapmaya başladı. Kendi de ünlü bir sinema oyuncusu olan Jessica Lange ile yaşamaktadır. Türkiye'de oynanan ilk oyunu *Vahşi Batı*'dır [*True West*].

Sam Shepard'ın Başlıca Oyunları:
The Tooth of Crime / La Turista / Tongues / Savage Love /
Fool for Love / A Lie of the Mind / State of Shock /
Suicide in B Flat / Angel City

D

GÖSTERİM SANATLARI

1) ROL YAPMAYIN LÜTFEN, Eric Morris - Joan Hotckis, Ocak 1998
2) DÜNDEN BUGÜNE TİYATRO DÜŞÜNCESİ, Sevda Şener, Şubat 1998
3) POSTMODERN BRECHT, Elizabeth Wright, Nisan 1998
4) SAHNELEME, Patrice Pavis, Ocak 1999
5) OSMANLI TİYATROSU, Metin And, Şubat 1999
6) ABSÜRD TİYATRO, Martin Esslin, Ağustos 1999
7) TİYATRO, BALE VE OPERA SAHNELERİNDE KANUNİ IMGESİ, Metin And, Kasım 1999
8) GÖSTERİMLERİN ÇÖZÜMLEMESİ, Patrice Pavis, Şubat 2000

OYUN

1) TOPLU OYUNLARI I, Tom Stoppard, Nisan 2000
2) TOPLU OYUNLARI II, Tom Stoppard, Nisan 2000

Shepard, Sam
Toplu Oyunları I
ISBN 975-8457-12-8 / Türkçesi: Şükran Yücel-Yıldırım Türker-Pınar Kür / Dost Kitabevi Yayınlan
Ağustos 2000 Ankara, 272 sayfa.
Tiyatro-Oyun-Gömülü Çocuk-Vahşi Batı-Aç Sınıfın Laneti

TOPLU OYUNLARI I

Gömülü Çocuk
Vahşi Batı
Aç Sınıfın Laneti

Sam Shepard

DOST
kitabevi

ISBN 975-8457-12-8

Buried Child
True West
Curse of the Starving Class
SAM SHEPARD

© Buried Child, Sam Shepard, 1979
© True West, Sam Shepard, 1981
© Curse of the Starving Class, Sam Shepard, 1976

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
ONK Ltd. Şti. aracılığıyla
Dost Kitabevi Yayınları'na aittir.
Birinci Baskı, Ağustos 2000, Ankara

İngilizceden çevirenler,
Şükran Yücel (*Gömülü Çocuk*)
Yıldırım Türker (*Vahşi Batı*)
Pınar Kür (*Aç Sınıfın Laneti*)

Yayına Hazırlayan, İnönü Bayramoğlu
Düzelti, Nur Yalçınkaya
Teknik Hazırlık, Mehmet Dirican - Dost İTB
Baskı ve Cilt, Pelin Ofset

Dost Kitabevi Yayınları
Karanfil Sokak, 29/4, Kızılay 06650, Ankara
Tel: (0312) 418 87 72 Fax: (0312) 419 93 97
raulman@domi.net.tr

İÇİNDEKİLER

Görsellik, Dil ve İçsel Kitaplık *9*

Sunuş *Sam Shepard'ın Gizemli Dünyası* *17*

Gömülü Çocuk *35*

Vahşi Batı *111*

Aç Sınıfın Laneti *187*

GÖRSELLİK, DİL VE İÇSEL KİTAPLIK

Gerçek doğasında, bitmeyen gizem taşıyan bir süreci anlatma konusunda oldukça isteksizlik duyuyorum. Aynı zamanda bir parçasını formüle etmeye çalışmakla bazı şeyleri kendim için de açıklığa kavuşturabileceğimi umuyorum.

Tiyatro biçimlerine ilişkin olarak "deneysel" teriminin, sanatçıyı çevreleyen entelektüel topluluk tarafından çarpıtıldığını her zaman hissetmişimdir. Öyle ki sanatçı bu ortamda kendi özgün çıkış noktasının izlemesi gereken yolu yitirmiştir. Başka bir deyişle "yeni biçim" arayışları tam olarak olması gereken yerde değildir.

Dış etkenlerin sizin yaptığınız işin en ilginç yanını oluşturmadığı bir noktaya vardığınızda tamamıyla yeni bir buluş kök salmaya başlar. Örneğin belirli bir karakteri yazarken karakter nasıl biçimlenir? Benim deneyimimde karakter görselleşir, üç boyutlu olarak yoktan var olur ve konuşmaya başlar. Benimle konuşmaz çünkü ben oyunun içinde değilimdir. Ben onu seyrederim. O bir şeyle, bir başkasıyla veya kendi kendisiyle, hatta hiç kimseyle konuşur.

Şu anda ben benim için her zaman çok acıklı olan dikkatle planlanmış bir olguya karşıt olarak her şeyin gerçekleşebileceği sonu açık bırakılmış bir yapıdan söz ediyorum. Bu şekilde başarıyla çalışan

yazarlar var ve ben onları takdir ediyorum. Fakat yine de bunun nedenini kavrayamıyorum. Benim oyun yazmaya başlamamın nedeni oyunun duyarlığını ("çocuk"ta olduğu gibi) yetişkin yaşamına geçirebilme umuduydu. Eğer "oyun" "iş" haline gelecekse, o zaman neden oyun?

Görsellik konusuna dönecek olursak, bu deneyim sahnede bir olayın oluşmasını görme dürtüsüyle başlar. Herhangi bir sahnede. Bu deneyimi hiç yaşamamış olanlar tarafından, bu dürtü yanlışlıkla fikir olarak adlandırılmıştır. "Bu oyunun fikrini nereden aldınız?" sorusunu o kadar sık duydum ki, sayısını anımsayamıyorum. Ben bu soruyu hiçbir zaman yanıtlayamam. Çünkü bana tam tersi gibi geliyor. Fikirler oyunlardan doğar, oyunlar fikirlerden değil.

Bunun bir büyü eylemi ya da mistik bir deneyim olduğunu söylemiyorum. Halüsinasyon, ilaç ve meditasyonla hiçbir ilgisi yok. Tüm bunların genel görüntüsü üstünde etkisi vardır, fakat bunların hiçbiri görüntünün kendisi değildir. Görüntü kafanızın içinde kıpırdanmaya başlar ve siz onu izledikçe giderek daha özgür hareket eder. Bunu yazma süreci izler. Diğer bir deyişle, ben kendi içimde bir yerlerde oluşan bir olay üzerine mümkün olduğu kadar ayrıntılı notlar alırım. Bu görüntüyü gerçekten izleyebildiğim ve kendi fikirlerimi karıştırmadığım ölçüde ilham ve beceri gerçek anlamını kazanır. Eğer ben bir karakteri belirli bir yönde itekleme gereğini duyuyorsam bu teknik olarak çuvalladığımın ve ipin ucunu kaçırdığımın açık bir işaretidir.

Bu yalnızca esinlenilen bir görüntü dalgası üstüne yazılabilir anlamına gelmez. Daha önceki bilgilerimizin birikimi ile her an yeni bir ifade biçimi arayan yabancı bir ülke arasında bir çeşit ortak bir alan olmalıdır. Ben hiçbir zaman değneğin bu iki ucunu da gerektirmeyen bir oyun yazmadım.

Bunun beni ilgilendiren bir diğer yönü de şu: Bu iç imgelemin sıradan gündüz düşleri veya sıradan gece düşlerinden farkı nedir? Fark, yazma süreci sırasında bir "izleyici" olması fikrinin devreye girmesidir. Sıradan düş görme sırasında ise bir izleyici yoktur. Bir kamyon sürerken kendimi Meksika yolunda hayal ediyorum, fakat

bu kez, söz konusu hayali gerçekten görmüyorum. Eğer görürsem, bu bir tiyatro oyunu haline gelebilir.

İşte burada başka bir şey ilgi odağımıza giriyor. Dış dünyadan farkında olmadığımız anlarda bile çeşitli imgeleri duyularımız yoluyla sürekli algılıyoruz. Diğer türlü çoktan unuttuğumuzu sandığımız geçmişten sahneler tüm canlılığıyla nasıl birdenbire bilincimize sıçrayabilirdi ki? Yaşamımızdaki bu tatlar içimizde bir yerlerde bir çeşit içsel kitaplıkta saklanmıştır. Bu demektir ki, eğer ben gerçekten hünerli olabilirsem her istendiği anda gereksinim duyduğum bilgiyi bu kitaplıktan çekip çıkarabilmeliyim. Yalnızca bu değil, bu bilgi bana yaşayan duyarlılık olarak geri dönebilmelidir. Bu açıdan, ben orada olma deneyimine geri dönüyor ve olay şimdi oluyormuşcasına o deneyimin içinden yazıyorumdur.

Bu, "anımsama" oynama tekniğine benzer. Bu iyi bir tanımlamadır. Ben olayın kendisini anımsıyorum. Bir oyuncunun sanatıyla bir oyun yazarının sanatı arasındaki benzerlik sanıldığından çok fazladır. Gerçekte oyun yazarı tüm rolleri oynamak zorunda olan oyuncudur. Bu yöntemin oyuncu açısından tehlikeli olan yanı düşün içinde kaybolup seyirciyi unutabilmesidir. Aynı tehlike yazar için de geçerlidir fakat, yazar en şiddetli sandığı pasajları karşısında kafa sallayan seyirciyle karşılaşıncaya kadar, nerede kaybolduğunun ayrımına varamaz.

Bu beni sözcüklere getirir. Hareket halindeki imgelemin araçları olarak sözcükler. Kişinin içinde yaşadığı kültürel ortamın onun sözcük kullanımındaki ritmik ilişkiyi tayin ettiğini düşünüyorum. Bu anlamda ben Amerikalı bir yazardan başka bir şey olamam.

Yine de İngiltere'de tamı tamına üç yıl yaşadıktan sonra bu ritmik yapıda bazı ince değişiklikler olduğunu fark ettim. Bu yeni biçimleri uzlaştırmaya çalışırken (İngiliz eğiliminde olduğu gibi) bir tümceyi tüm gücüyle diğerlerinin üzerine savururken kendimi oyunlarıma İngiliz karakterler eklerken buldum. *Bir At Binicisinin Coğrafyası*'nı Londra'da yazmıştım ve oyundaki karakterlerden yalnızca biri Amerikalıydı.

Yine de benim için karakterlerin sosyal koşullarının betimlenmesinde sözcüklerin gücü, seyircinin gözünde bazı hayaller uyandırma

yetisinde olduğu kadar büyük değildir. Amerikan Kızılderili şiiri (en basit çevirisiyle) asal bir örnektir. Bu şiirin kökeni, sözcüğün kendisine dinsel olarak inanıştan kaynaklanır. "Horoz" gibi. "Şahin" gibi. Sözcükler canlı birer büyüdür, simge değil. Böyle alındığında yaşamın örgütlenmesi, oyuncu ve seyirci arasında havaya çarpan sözcükleri solumak bizim kimyasal bileşimimizi değiştirecek güce sahiptir. Yine de böyle bir olgunun eleştirel değerlendirilmesi hemen her zaman sembolizm veya "sürrealizm" kategorilerine veya bir başka kabul gören uygun yere indirgenir. Diğer bir deyişle yaşayandan ayrıksanıp ölüye adanır.

Şimdi göze karşıt olarak kulağa gelmiş oluyorum. Fakat gerçekte bu ikisi birlikte hareket ederler. Algılamanın yükseldiği anlarda bunlar iç içe geçmiştir. Şu veya bu yazar için şu tümcenin söylendiğini sık sık duyuyorum: "Müthiş bir kulağı var." Bu genellikle yazarın dış dünyada insanların dil kullanımına açık olduğu ve aynen işittiği biçimde kaydedip ürettiği anlamına gelir. Bu kuşkusuz büyük bir yetenektir fakat bizim ayrıntılı dinleme kapasitemizle sınırlıdır. Eğer ben yalnızca insanların çıkardığı sesleri işitiyorsam, seslerın ne kadarını dışlamış oluyorum? Sözcükler en iyi biçimiyle bile beş duyu ile algılanabilen tüm dünyanın yalnızca bir bölümüne ait bir anlık bir bakışı yansıtabilir. Peki yazmaya yöneldiğimde ben tüm dünyanın ne kadarıyla sınırlıyorum kendimi?

Her sanat biçiminin yapısı doğrudan doğruya sınırı içerir. Ben kendi görüntü alanımı daraltıyorum. Bazı sınırlarla çalışmayı kabulleniyorum. Öyleyse başlangıçta bu sınırların nasıl tanımlandığı konusunda çok dikkatli olmalıyım. O zaman, dil, bu tasarımda bilinmeyene sıçrama olasılığımızı elinde tutan tek malzememiz gibi görünüyor. Görüntülerle ilgili yapabileceğim çok şey var. Kostümü değiştirebilir, yeni bir karakter ekleyebilir, ışığı değiştirebilir, eşya getirebilir, dekorun yerini değiştirebilirim, fakat dil her zaman oradaki her şeyden daha hızlı ve etkin hareket etmeye hazır olarak duracaktır. Bu, birisi size bıçak çekmişken bir 38'lik çıkarmaya benzer.

Dil en küçük dürtüyle bile patlayabilir. Ben o anda, eğer karakterin içine girebilmişsem, onun ne kokladığını, ne gördüğünü, du-

yumsadığını ve neye dokunduğunu yakalayabilirim. Ani bir pırıltıyla gözleri açılır ve sözcükler izler. Bu şimşek benzeri püskürmede sözler düşünülmez ancak hissedilir. "Anlam" için duraksamadan boşluğa fırlar ve mükemmel bir anlam taşırlar.

Zaman zaman Jack Kerouac'ın sözcüklerle caz skeçleri buluşu üzerine çalıştım. Bir müzisyenin sıkıştığında uyguladığı aynı ilkeleri izledim. Bu tür deneme dönemlerinden sonra benim değil de içimdeki bir şeylerin yazdığı gibi mistik bir duyguya kapıldım. En azından bu işin onuru bana ait değildi. Buna benzer bir deneyim bir zamanlar "The Holy Modal Rounders" grubunda bateri çalarken başıma geldi ve beni çok korkuttu. Kemancı Peter Stampfel bunu, Kutsal Ruh tarafından ziyaret edilmek biçiminde açıkladığında o zaman bana oldukça mantıklı gelmişti.

Bir yazarın gerçek arayışının başka bir dünyaya derinliğine girmek olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Biçimin ötesindeki bir dünyaya. Bu dünya önümde açıldığında ise çelişkiye düşüyor ve kaçmaya yöneliyorum. Bildiklerim yanıtlamama yetmediği için o dünyadan korkuyorum.

Akademik çevrelerde, genellikle oyun yazarlarının "fikirlerle" ilgilendiği kabul edilir. Bu fikir başlangıçta yukarıdan bilinmeyen birileri tarafından, granit üstüne yazılmışçasına, bize miras kalmış ama ilk sahibi hiç ortaya çıkmamıştır. Benim için bu kavramla ilgili sorun, taraftarlarının yalnızca beyne seslenen fikirlere değinmeleri, gövdeyi, duyguları ve geri kalan her şeyi yadsımalarından doğmaktadır.

Mitler, her şeye ve özellikle duygulara seslenir. Mitten kastım, bir esrar duygusudur ve geleneksel bir formülü olması gerekmez. Benim için bir karakter değişik gizlerin bileşimidir. Bilinmeyen bir çokluktur. Eğer öyle olmasaydı, bu numaralandırılmış boşlukları boyamaya benzerdi. Boşluğun ortasında bozulmuş bir arabanın yanında duran yaşlı bir adam görürüm ve bu basit öğelerden onun orada ne yaptığını bulmaya çalışırken ortaya bazı bileşimler ve özlemler çıkar.

Tooth of Crime'daki Crow karakteri, şiddete karşı özlemden doğdu. Böyle olmasının nedeni ve anlamı olmayan tamamıyla öldürücü

bir insan öylece ortaya çıkıverdi. Bir silah gibi kullandığı sözcükleri tükürür gibi söyler. Söylediklerinin "anlam"ı yoktur. Yalnızca vahşi içgüdülerini izler, anlaşılmaz şeyler geveler. Bir kurbana gereksinimi vardı ve ben de ona bunu verdim. Onu, yapması gerektiği gibi hırsla yuttu. Bir karakterin iç yüzünü böyle yazdığınız zaman iki saniyede bir ne demek istediğini düşünmek için duraksayamazsınız. Eğer bunu yaparsanız tüm çabalarınız boşa gider. Çünkü karakter sizin çevrenizde dolanıp beklemez. O hareket halindedir.

Ben hızlı yazarım, çünkü yazma eylemi bende böyle oluşuyor. Bazen uzun aralar veririm, haftalarca hiç yazmadığım olur. Fakat bir kez başladım mı, hiç durmam. Yazmak bir gereksinimden doğar. İçin için yanan derin bir yanık gibi. Eğer gereksinim yoksa yazmak da gerekmez.

Tüm bunlardan, bir oyun yazarının seyirciye karşı sorumlu olmadığı izlenimini vermek istemiyorum. Ama hangi seyirciye? Hayal edilmiş olanına mı, gerçeğine mi? Yazma anındaki tek gerçek seyirci yazarın kendisidir. Diğer seyirci daha sonra olaya girer. Yazar, kendi "seyirciliğiyle" diğerininki arasında uyumu veya uyumsuzluğu işte o noktada görmeye başlar.

Ben her düzeyde yeniden yazmaya karşıydım. Oyunun hataları varsa bu hatalar kendine özgü sürecin bir parçasıydı. Onları düzeltmek için yapılan her çabayı kopya çekmek gibi gördüm. Bir heykeltraşın gece yarısı eline keskisini alarak eserinden parçalar koparıp yeniden yapıştırması gibi.

Bir süre sonra bu katı "kutsal sanat" kavramı çökmeye başladı. Artık bu, bitirilmiş bir dönem ödevi söz konusu imişcesine bir "düzeltme" sorunu olmaktan çıktı. Yaşayan sonucun (prodüksiyonun) içinden çıktığı yazılı biçimden farklı bir dikkat istediğini görmeye başladım. Konuşulan söz, onu nasıl keserseniz kesin yazılı sözden farklıdır. Farklı bir yerde, değişik koşullarda oluşmakta ve değişik kurallar gerektirmektedir.

Eylem, kağıdın üstüne aktarmadan önce her satırını yüksek sesle okuduğum tek oyunumdur. Bana göre bu oyun, yazılışına en yakın seslendirmeyle sahnelendi. Bu yöntem her oyun için uygulanamaz.

çünkü, tempoyu yavaşlatması kaçınılmazdır. Sözünü ettiğimiz oyun içinse, doğru bir yaklaşımdı.

La Turista, oyunu yöneten Jacques Levi'nin zorlamasıyla tekrar yazdığım ilk oyundu. Ben elimde yepyeni bir ikinci perdeyle geldiğimde American Place Theatre'daki provaların ikinci haftasındaydık. Bu çeşit bir yöntemin uygulanmasına izin veren Wynn Handman'a ithaf edilmiştir. Tiyatroyu sürekli yenilenen bir süreç olarak görmekten duyduğum ilk hazdı bu. Bu oyunun Yucatan'daki küçük, boğucu sıcak ve yarı yarıya harap haldeki otelden New York'taki tam gelişmiş prodüksiyona kadarki tüm evrimini hissedebildim. Bu oyunun büyük bir bölümü şiddetli dizanteri halinin yarı çılgın hezeyanlarından doğdu. Meksikalılar buna "La Turista" veya "Montezuma'nın İntikamı" diyorlardı. Bu durumda yazabildiğim her şey dışarıdan birisine anlamsız gelse de ben de artık sağlığıma kavuşmuştum. Oyunun tümü, bana fazlasıyla kendine acımayla dolmuş gibi geldi. Yeni ikinci perde her şeyden çok umutsuzluktan doğdu.

Ani çevre değişikliklerinin sanırım benim yazma stilimde benim farkına vardığımdan çok rolü olmuştur. Daha doğrusu o anda daktilomun başına oturduğum fiziksel yeri kastediyorum. New York'ta her yerde ve her zaman yazabilirim. Aşağıdaki sokaklarda veya yukarıdaki katlarda neler olup bittiği hiç önemli değildir. Sadece yazarım. Gülünç olan şu ki, her oyunumun yazıldığı yeri ve zamanı tamı tamına anımsayabiliyorum. Kimlerle birlikte olduğumu bile. Oyunlar benim bir çeşit güncemmişcesine.

Daha çok yazdıkça iş daha da zorlaşıyor gibidir. Çünkü artık kendi kendini aldatamazsın. Daha önce yaptığım gibi bir oyunu fırlatıp çöpe atabilirim, fakat bu on dokuz yaşındakiyle aynı anlama gelmeyecektir. Öyle olsaydı bile siz ilerledikçe yazmak daha da ilginçleşiyor ve bazı gizlerini açmaya başlıyor. Yine de bir şeyden eminim. Hiçbir zaman dibe ulaşamayacağım.

Sam Shepard

(*The Drama Rewiew* dergisinin "Oyun Yazarları ve Oyun Yazarlığı" özel sayısından.)

SUNUŞ

Sam Shepard'ın Gizemli Dünyası

Sam Shepard, ismi ülkemizde oldukça bilindiği halde, yine de seyircimizin yakından tanıdığı bir yazar değil. Shepard'ın 40'ı aşan oyun dağarcığından yalnızca *Vahşi Batı* ve *Aç Sınıfın Laneti* İstanbul'da sahnelendi. Bence tiyatromuz açısından bu büyük bir kayıptır. Çünkü Shepard çok yetenekli ve çarpıcı bir yazar olmasının yanı sıra ele aldığı konular ve karakterler açısından da bizim seyircimize hiç de yabancı değil. O, 60'lı, 70'li yılların Amerikası'nı tüm gerçekliğiyle gözler önüne sererken, Amerikan rüyasının çöküşünü de kendine özgü anlatımıyla dile getiriyor.

Amerikalı eleştirmenler, Sam Shepard'ın en ilginç ve heyecan verici Amerikan oyun yazarı olduğunda birleşiyorlar. Fakat çok azı bu ilgi ve heyecanın nereden kaynaklandığını saptayabiliyor. Bence bu coşku, Shepard'ın sıra dışı ve karşı kişiliğinden geliyor. O, aykırı şeyler yapmaktan zevk alan, özgür ruhu bir türlü gemlenemeyen, kendini uzun süre rock müzik ve bateri çalarak ifade etmeye çalışan, eski vahşi batıyı özleyen kendine özgü bir çağdaş kovboy. Kural ve sınır tanımaz kişiliği, oyunlarında da kendini gösteriyor. Bu da kuralcı olan Amerikan eleştirmenlerince oldukça geç kabul edilmesine neden olmuş olabilir. Shepard üzerine hem övgü hem de yergi

olarak sınırlı ve birbirine benzer yorumlar var. Onun eserlerini genellikle güçlü, vahşi, ürkütücü, alışılmadık ölçüde çarpıcı ve aklın ötesinde etkileyici olarak niteliyorlar. Bazıları onu "sürrealist" veya "gotik" olarak değerlendirirken, diğerleri onun "mitleşen bir realist" olduğunu söylüyorlar. Shepard üzerine söylenmiş en ilginç nitelemelerden birisi de "Amerikan tiyatrosunun yerinde durmayan atı"dır. Onu yerenler için, o, daima "anlaşılmaz", genellikle "kendi bildiğini okuyan" ve her zaman "disiplinsiz" bir yazardır. Fakat karşıtları bile onun teatral büyüsünü kabul ediyorlar ve hayranlarıyla, düşmanları onun oyunlarının dokusundaki zenginlik konusunda birleşiyorlar.

Hakkındaki bu değişik nitelemeler de, Sam Shepard'ın ne denli ilginç bir yazar olduğunu kanıtlıyor kanımca. Ve bizim onu tanımakta bu kadar geç kalışımızla bu genç dâhi üzerine oldukça ilginç olabilecek bir tartışma ortamını geciktirdiğimizi anımsatıyor bana. Belki de böyle bir tartışma ortamı hiçbir zaman oluşmayacak. Çünkü biz de tıpkı Sam Shepard'ın oyunlarındaki küçük insanlar gibi bir Amerikan rüyasının peşine takılmış gidiyoruz. Peki ama nereye? Köşe dönme şansının herkese tanındığı, ucuz ve kolay şöhret yolunun birçoklarına açıldığı, TV ve pop yıldızlarının bir gecede parlayıp söndüğü fırsatlar ülkesi olma yolunda epey yol kat ettik. İşte bu noktada Sam Shepard bize yakın geleceğimizi gösteriyor. Onun oyunlarında tarım alanlarından kentleşmeye geçişte, kendine ve çevresine yabancılaşmış, birbirini bile tanımayan aile bireyleri, geçmişteki köklerini arayan yalnız ve mutsuz kişiler, umutsuzluklarını çoğunlukla şiddet ve çılgınlıkla açığa vururlar. Amerikan rüyası yalnızca ekonomik olarak zenginlik vaat etmesiyle değil umut ve yeni bir kimlik getiren yönüyle de ele alınır. Bundan başka, o, aynı zamanda esneklik ve rollerin dağılımında sabit ve kapalı olan Avrupa toplumunda olmayan, yeni olanakların umudu demektir. Bazı zamanlar bu rüya gerçekleştiğinde ise gerçekte köksüzlük, süreklilikten ve temelden yoksun olmayla sonuçlanmıştır. Bunun örneklerini bugün bizim televizyonlarımızda da görüyoruz. Medyanın kendisine yakıştırdığı imaja ters düşmemek için çocuğunu, karısını, annesini, babasını yadsıyan sanatçıları ilgiyle izliyoruz. Geçmişteki her

bağından, köklerinden ve değerlerinden kopan bu kişileri bir süre sonra bekleyen yabancılaşma, yozlaşma ve şiddettir. Bunun Shepard'ın tiyatrosundaki ifadesi, beyni köklerinden koparmak, kendini arayan kişiyi abartılı ifadelerle süse, şiddete ya da mutlak deliliğe itmek şeklinde ortaya çıkar. Ancak Shepard'ın oyunlarındaki "şiddet" gerçek anlamda bir şiddet değildir. Oyun içinde oyun gibidir. Saldırılar gerçek ölümle sonuçlanmaz. Buna bir çeşit çizgi film şiddeti de diyebiliriz.

Shepard'ın bağımsız görüntüsü ve korkusuz imgelemi onun "Off Off Brodway" denilen, Brodway dışında kalan yenilikçi tiyatroların "kült" kişisi, başka bir deyişle, en çok aranılan, tutulan ve hatta tapılan yazarı haline getirdi. Fakat Amerikan eleştirmenlerine kendisini kabul ettirmesi çok uzun bir zaman alacaktı. Onlar için Shepard, hep disiplinsiz, karmaşık ve hatta bilgisizliği savunan asi bir çocuk olarak kalacaktı.

Sam Shepard'ın oyunlarının büyük çoğunluğu ve film senaryoları aynı tema ve motifleri işliyor: Amerikan rüyasının kâbusa dönüşmesi, ulusal mitlerin çürümesi, yaşamımızda gittikçe artan mekanikleşme, kökleri arayış, ailenin dağılışı, kırsal kesimlerden büyük kentlere giden bireyin yalnızlığı, yabancılaşma ve kişilik erozyonu.

Sam Shepard kendisi de köklerini arayan bir yazar. 5 Kasım 1943'te Samuel Shepard Rogers adıyla Illionis'te bir askeri eğitim kampında doğmuş. Babasının adı da Samuel Shepard. Kendi deyişiyle: "Yedi kuşaktır hep aynı adı taşıyan erkeklerin adından geliyor adım. Hepsi de ilk oğullarına babalarının adını vermişler." diyor *Motel Günlükleri*'nde. Aile daha sonra Güney Dakota'ya, Guam'a ve Filipinlere gitmiş. Sonunda Los Angeles'in doğusunda kırsal bir banliyö olan Duarte'ye yerleşmişler. Bir çiftlikte yaşayan Shepard ailesi, burada avokado ağaçları ve koyun yetiştirdi. Shepard'ın yetiştirdiği koç, Los Angeles Tarım Fuarı'nda büyük ödül kazandı. Duarte'de yaşadığı çiftlik yaşamının etkisini Shepard'ın oyunlarında açık bir şekilde görüyoruz. Özellikle *Aç Sınıfın Laneti* ve *Gömülü Çocuk*'ta bu atmosferi çok iyi vermiştir. Bu oyunlardaki aileler ile kendi ailesi arasındaki benzerlikler açıktır. Örneğin *Motel Günlük-*

leri'nde anlattığı kendi dedesinin betimlemesi *Gömülü Çocuk*'taki Vince'in dedesi Dodge'la aynıdır ve kendisi de Chicago'ya gidişinde yolda inip dede evini ziyaret eder. Shepard'ın anılarında söylediği gibi, "tarım toplumunun banliyö ahtapotuna yönelerek eriyip gitmesi" onu çok etkilemişti.

1961'de liseyi bitiren Shepard, San Antonio Junior Yüksek Okulu'nda, ziraat okudu. Bu sırada okuduğu bazı kitaplar arasında bir tanesi özellikle onu çok etkilemişti. Bu, Beckett'in *Godot'yu Beklerken* adlı oyunuydu. O zamanlar Beckett'i çok iyi anlamamakla birlikte, dili onu büyülemişti. Bir süre sonra ilk oyununu yazdı. Bu bir Tennessee Williams taklidiydi.

Yüksek Okul'da okuduğu üç dönemden sonra Shepard bir seçim yapmak zorunda kaldı: Bir koyun çiftliğinde koyun yetiştiricisi olmak ya da bir aktör olup turne kumpanyasına katılmak. O ikincisini seçti. Birkaç aylık turneden sonra New York'a gitti ve Manhattan'ın çorak toprağında aktörlüğü denemeye karar verdi. Liseden bir arkadaşı ona Village Gate'te bir garsonluk işi ayarladı. O güne dek girip çıktığı koyun yetiştiriciliği, seyislik, sığırtmaçlık, rençberlik, portakal toplayıcılığı, çiftçilik, araba hurdacılığı ve aktörlük gibi işlere bir yenisi eklenmişti.

Village Gate'de şef garson olan Theatre Genesis'in kurucusu Ralph Cook'la tanıştı. Shepard o sırada Beat türü şiir yazıyordu. Cook onu Off Broadway tiyatroları için oyun yazmaya teşvik etti. Shepard tek perdelik oyunlar yazmaya başladı. 1964'te yeni kurulan bir tiyatro, yeni yazarlar arıyordu. Shepard onlara kendi yazdığı *Kovboylar* ve *Rock Bahçesi* oyunlarını önerdi. 1964 sonbaharında Theater Genesis perdelerini ilk kez Shepard'ın *Kovboylar* ve *Rock Bahçesi* oyunlarıyla açtı. Shepard yaşamında ilk kez Theater Genesis'te kendini evinde hissettiğini söylüyor: "Ne zaman kendimi sokaklarda koybolmuş hissetsem, evime dönüyor, tiyatroya gidiyordum. Gerçek anlamda evim orasıydı. Orada uyuyor, orada yiyor, tüm zamanımı orada geçiriyordum." Fakat Shepard'ın sahnelenen bu ilk oyunları için eleştirmenlerin yorumları korkunçtu. Shepard, California'ya geri dönmeyi planlıyordu ki, *Village Voice* dergisinde onu şevklendi-

ren bir yazı çıktı. O da öfkeyle ve başdöndürücü bir hızla yazmaya devam etti. İlk oyunlarının genellikle bir gecede yazıldığını ve ateşli bir öfkeyle kaleme alındığını söylüyor. 1964-65 sezonunda Shepard'ın üç kısa oyunu, *Perşembeye Kadar, Köpek ve Sallanan Sandalye*, Cafe La Mama Deneysel Tiyatro Klübü'nde sahnelendi. Shepard, daha sonraları *Perşembeye Kadar*'ı "kötü bir absürd denemesi" olarak niteleyecektir.

Shepard'ın bu ilk döneminde yazdığı tek perdelik oyunlar genellikle eleştirmenler tarafından kabaca yazılmış fakat yine de içlerinde bir pop-art etkisi taşıyan kötümser, izlenimci parçalar olarak değerlendirildi. 1965-66 sezonunda sahnelenen üç oyunu, *İkarus'un Annesi, Şikago* ve *Kızıl Haç* ona ilk Obie ödülünü kazandırdı. Bunlardan *Şikago*, banyo küvetindeki bir genç adamın, yaşamla ilgili düşüncelerini anlatan bir monologdu. Shepard'ın bu ilk oyunlarında hep öfkeli genç adamlar vardı. *New York Times*'ın tiyatro eleştirmeni Clive Barnes, *Kızıl Haç*'la ilgili olarak şunları yazdı: "Sonuç olarak *Kızıl Haç* gibi bir oyun, tiyatronun hoş oyununu bizim kurallarımıza göre oynamadığı için bize esrarlı geliyor. Yan yana yataklarda yatan iki kişi tartışıyorlar ve biz soruyoruz, bunlar da kim? Bize neler yaptıklarını, neler hissettiklerini anlatıyorlar. Fakat, bir an bile kim olduklarını söylemiyorlar. Bu sanki, partide nereye koyacağınızı bilmediğiniz birileriyle karşılaşmak gibi bir şey. Bay Shepard'ın elde ettiği sonuç çok komik. Fakat komik olmanın da ötesinde, rahatsız edici."

1967'de kazandığı Rockfeller yardım fonuyla bir rock grubu kurarak, kendisi de grupta bateri çaldı. Müziğin, özellikle de rock ve caz müziğinin Shepard üzerinde yaşamının her döneminde çok önemli etkileri olmuştur. "O zamanlar caz müziğiyle özdeşleşmiştim." diyordu. "Yazmanın da bir çeşit, o anda içe doğan bir caz parçası gibi doğaçlama olmaması için hiçbir neden yoktu." Shepard, anahtardan anahtara atlayan bir müzisyen gibi, içinden geldiği gibi yazıyordu. Diyalogları birbiri ardına sıralanan notalar gibi hiç duraklamadan kaleme alıyordu: "Ben aktörleri müzisyenler gibi görürüm." diyordu, "karşılıklı oynarken enstrüman yerine seslerini kullanırlar. Müzikle yazma arasındaki benzerlik beni her zaman şaşırtmıştır: İç

yapısı, tonu, ritmi, harmonisi. Yazmakta önemli olan dinlemektir ve oldukça deneyim ister. Uzun yolda araba sürerken kendini dinlemek ya da kendinizi bir enstrüman çalarken dinlemek gibi..."

Shepard'ın oyunlarında yalnızca rock müziğini değil, aynı zamanda tüm müzik türlerini görüyoruz: Modern caz, country, western ve folk müzik gibi. Shepard her zaman bu müzik öğelerinin oyunlarındaki diyaloglar kadar önemli olduğunu söyler. Gerçekten de onun eserlerini müziksiz düşünmek çok zordur. Çünkü müzik onun oyunlarında bir süsleme ya da stratejik bir araç değildir –örneğin Brecht'te olduğu gibi bir anlatımın akışını bozmak için kullanılmaz– tersine oyunlarındaki yeni bilinç akışının ayrılmaz bir parçasıdır.

Shepard tek perdelik yazdığı bu ilk oyunlarından sonra ilk uzun iki perdelik oyunu *La Turista*'yı 1966'da Meksika'da yazdı. "La Turista", İspanyolca'da hem turiste, hem de yerli halkın "Montezuma'nın intikamı" adını verdiği ve Amerikalı turistleri perişan eden dizanteri hastalığına verilen addır. Beckett'in *Godot'yu Beklerken* oyunundan etkilendiği bu oyunun ikinci perdesi birinciyi hemen hemen tekrar ediyordu. Tartışılır benzerliklere karşın Shepard'ın oyunu Beckett'inkine oranla daha açık ve gerçekçi kabul edildi. İki perdede de Kent hastadır ve karısı Salem doktor çağırtır (İsimler sigara isimlerinden alınmıştır). İlk perdede Meksika'da bir otelde-dirler ve bir sihirbaz doktor oğluyla gelir. Yerli usülleriyle Kent'in vücudundan kötü ruhları kovmak için bir tür ayin düzenlerler. Bu tören sırasında Meksikalı çocuk seyirciye bir turist rehberi edasıyla açıklamalar yapar. İkinci perdede Kent ve Salem bir Amerikan otelindedir. Kent baygın yerde yatar. Salem yine doktor çağırtır. Bu kez iç savaş sırasındaki bir köy doktoru kılığında olan Doktor oğlu Sonny ile gelir. İkinci perde, doktorun Kent'i iyileştirmek için anlamsız çabaları ve Salem'le Kent arasındaki tartışmalarla geçer. Absürd bir oyundur. *La Turista*, Sam Shepard'ın ticari bir tiyatroda, American Place Theater'da sahnelenen ilk oyunudur ve bu oyunla 1967'de ikinci Obie ödülünü alır. Bu oyunun bir diğer özelliği de Shepard'ın yeniden yazmaya karşı olduğu halde, yönetmenin isteği üzerine ikinci perdeyi yeniden yazdığı ilk oyun oluşudur. *La Turista*'nın

gala gecesinin de büyük bir önemi var, o da Shepard'ın oyuna eleştirmenleri davet etmeyişiydi. New York'taki oyunların galalarından sonra ertesi sabah gazetelerde çıkan eleştirilerin, oyunun geleceğini belirlediğini bilenler, bunun çok cesur bir meydan okuma olduğunu anlayabilirler. Shepard, her şeyin "başarı" veya "başarısızlık" olarak nitelenmesini anlamadığını söylemiş ve eleştirmenleri çağırmamıştı.

Londra izleyicisinin Shepard'ın eseriyle tanışması *La Turista*'nın 1969 yılında Londra'da oynanması ile olmuştu. Londralı eleştirmenlerin ortak kanısı, oyunun kafa karıştırıcı olduğuydu. Yine de oyunun zengin bir dokusu olduğunu kabul ediyorlardı. Shepard da oyunu seyrettiğinde, "Oyunun tümü bana fazlasıyla kendine acımayla doluymuş gibi geldi." diyecekti. Yıllar sonra yazdığı bir makalede ise *La Turista*'yı Meksika'da yakalandığı ateşli dizanteri hastalığı sırasında yazdığı için birçoklarına anlaşılmaz geldiğini yazıyordu. Yine de *La Turista*, birçok eleştirmen tarafından Shepard'ın en iyi oyunlarından biri olarak görülüyor. Onun sınırsız imgeleminin yarattığı fantastik oyunlardan biri olduğunu söyleyebiliriz.

Mahkeme ve *Denizciler ve Melodram Oyunu* adlı oyunları 1967-68 sezonunda Shepard'a üçüncü Obie ödülünü kazandırdı. Bu arada ünlü sinema yönetmeni Antonioni'nin önerisi üzerine onun Amerika'da çevireceği ilk film olan "Zabriskie Noktası"nın senaryosunu birlikte yazdılar. Antonioni ve Shepard senaryo konusunda pek anlaşamadılar. Shepard, daha sonra kendisiyle yapılan bir röportajda Antonioni'nin çağdaş gençlik hakkında politik bir film yapıp, Marksist şablon ve Kara Panter konuşmalarıyla doldurmak istediğini, oysa kendisinin buna ilgi duymadığını söyledi.

Shepard'ın bu ilk senaryo deneyiminin biçim ve konu olarak etkileri, ilk üç perdelik oyunu olan *Saat Kurgusu Operasyonu* adlı oyununda görüldü. Amerika'nın güneybatısında kurulu Hopi Kızılderili ülkesinde geçen oyun, bir gizli hava kuvvetleri bilgisayar projesini konu alıyordu. Dev bir mekanik çıngıraklı yılan her yere saldırıyordu. Oyun Amerikan ruhunun insanlıktan uzaklaşmasını, on iki kabaca satirik sahnede resmediyor ve anatomik bir kıyımla sona eriyordu. Oyunun aralarında Shepard'ın rock grubu rock müzik

çalıyordu. Shepard'a sempati duyan eleştirmenler bile oyunda hatalar buldu. Jack Kroll, *Newsweek*'te şunları yazdı: "Shepard'ın oyunları karşı çıkma ayinleridir. Estetik şarapnellerle seyirciyi ateşlemeye çalışıyor. Çağdaş yaşamın kendisi gibi iyi bir Shepard oyununda da dehşetin nerede bitip, şakanın başladığını anlayamıyorsunuz. Fakat bu oyunda tüm enerji yarı kaygan ve selüloit hissi veren bir makinede dondurulmuş." Shepard kendisi de oyunun başarısızlığı hak ettiğini, çünkü film tekniğini sahneye uygulamakla hata ettiğini söyledi.

Görünmeyen El adlı oyunu 1970'te Astor Theatre'da sahnelendiğinde eleştirmenlerce daha sıcak karşılandı. Bu oyun bir bilim kurgu westerniydi. Gezegenler arası bir kaçak, üç yasa dışı ölüyü diriltiyordu. Bir eleştirmen şöyle yazdı: "Shepard, özgürlük takıntısı ile şaşırtıcı derecede yetenekli bir yazar. Bir kez onun uçuş taktiklerini kabul ettiniz mi, onun tuhaf derecede komik fakat son derece içten oyunları kendi garip, gerçeküstü gerçeklikleri içinde tümüyle mantıklı geliyor."

Sam Shepard, Patti Smith adlı şarkıcı-şairle birlikte *Kovboy Ağzı* adlı bir rock'n roll oyunu yazdı. Oyun 1971'de New York'ta sahnelendiğinde Sam Shepard başrolünü oynadı.

Shepard, 1969'da evlendiği karısı Olan Johnson Dark ve oğlu Jesse Mojo ile 1971 yılında Londra'ya gitti ve orada üç yıl kaldı. En sevdiği oyunlarından biri olan *Suçun Dişi*'nin prömiyeri 1972'de Londra'da yapıldı. *Suçun Dişi*, genellikle Shepard'ın en etkileyici oyunu kabul edilir. Oyunun gücü dilinden kaynaklanır. Rock argosu, suç, astroloji ve sporun oyun içinde çok iyi kaynaşıp, bir sentez oluşturduğunu görürüz. Bu oyunda eleştirmenler, genç ve enerjik argonun altında "eski mitlerin yinelenmesini ve derininde eski moda bir mesaj" buldular. *Time* dergisi şöyle yazdı: "Hızlı arabalar, mekanik aygıtlar, madeni ve plastik değerler, altında Shepard'ın eski Amerikan ideallerinin buruşup atıldığını söylediği simgesel bir cila oluşturuyor." Oyunun başında Hoss, kendi yerine göz diken yeni star Crow'u bekler. Huzursuz ve tedirgindir. Yerini yitirmekten korkar. Çünkü varlığı yalnızca yaratılan imaj ve ününden ibarettir ve bunu korumak zorundadır. Oyunun bir yerinde, "İmajıma sapla-

nıp kaldım" der. İkinci perdede Crow'la Hoss'un mücadelesini izleriz. Shepard'ın simgesel olarak kâh araba yarışı, futbol maçı veya bir boks karşılaşması içinde verdiği bu mücadelenin sonunda Hoss o güne kadar yarattığı star imajını yitirdiğini ve Crow'un kazandığını kabul eder. Shepard'ın, ünlü rock starlarının şöhretlerini yitirdiğinde içine düştükleri trajik durumu çarpıcı bir biçimde anlattığı bu oyunun çok özel bir yeri var. Kendisi de bu oyunla ilgili olarak, oyunun dille başladığını ve Hoss'un sesinden bir sözcüğü duymasıyla oyunu yazmaya başladığını söylüyor. Oyun yazarlığını anlattığı bir yazısında şöyle diyor: "*Suçun Dişi*'ndeki Crow karakteri şiddete karşı özlemden doğdu. Böyle olmasının hiçbir nedeni ve anlamı olmayan tamamıyla öldürücü bir insan öylece ortaya çıkıverdi. Bir silah gibi kullandığı sözcükleri tükürür gibi söyler. Söylediklerinin "anlam"ı yoktur. Yalnızca vahşi içgüdülerini izler, anlaşılmaz şeyler geveler. Bir kurbana gereksinimi vardı ve ben de ona bunu verdim. Onu yapması gerektiği gibi hırsla yuttu. Bir karakterin içyüzünü bu biçimde yazdığınız zaman iki saniyede bir ne demek istediğini düşünmek için durakla-yamazsınız. Eğer bunu yaparsanız tüm çabalarınız boşa gider. Çünkü karakter sizin çevrenizde dolanıp sizi beklemez. O hareket halindedir." Oyunun sonunda Hoss, klasik kahramanların tavrıyla ölmeyi seçer: "çünkü o, türünün son örneğiydi."

Suçun Dişi ilk kez Royal Court Theatre'da sahnelendi. Shepard İngiltere'de kaldığı yıllarda Peter Brook'tan etkilendi. "Brook bana karakterlerim hakkında çok düşünmem gerektiğini öğretti. Ben daha çok durumlarla ve sözcüklerin sesleriyle ve bunların karakterler üzerindeki etkisiyle ilgileniyordum. Şimdi karakterlerimle daha derinlemesine ilgileniyorum." Shepard, İngiltere'de *Suçun Dişi*'ni kendisi sahneye koyup yönetirken, aktörlerle birlikte çalışma olanağı buldu. "Bir oyun yazarı, bir aktörün neler yaşadığını bilmeli." diyordu. "Ben bir oyun yazarının oyununun nasıl sahnelendiğini görmezse nasıl gelişebileceğini anlamıyorum. Bu at yetiştirmekle ata binmek arasındaki fark gibidir. Sahneye çıkıp, bir karakteri canlandırmazsanız, bir aktörün yüz yüze geldiği açmazları hiçbir zaman kavrayamazsınız."

Shepard İngiltere'de *Bir At Düşçüsünün Coğrafyası* adlı oyununu yazdı. Bu "iki perdelik esrar"da, düş kurarak at yarışlarında kazanacaklarını tahmin eden genç bir kovboyun, gangsterler bunu sömürmeye kalkıştığında bu yeteneğini yitirişini anlattı. İlginç olan şuydu ki, Shepard bu oyun için İngiliz köpek yarışlarından etkilenmişti.

Shepard ve ailesi 1974'te Kaliforniya'ya köklerini aramaya döndü. Bob Dylan'ın önerisi üzerine onun turnesine, turne filminin senaryo yazarı olarak katıldı (1975). Bu film gerçekleşmedi fakat Shepard espirili bir biçimde yazdığı günlüklerini resimli olarak *Yuvarlanan Yıldırım Seyir Günlüğü* kitabında yayınladı (1977).

1975'te bir yıl önce ilk gösterimi Londra'da yapılan *Aksiyon* adlı oyunu American Place Theater'da sahnelendi. Oyun, iki pasif Amerikan çiftinin hiçbir sesin ve zamanın olmadığı soğuk bir sahnede durağanlık içinde Noel'i kutlamalarını daha doğrusu kutlayamamalarını anlatıyordu. Clarke Taylor bu oyun için, "Dili bize Pinter'ı, görüntüsü de Beckett'i anımsatıyor." diyecekti. Yine aynı yıl sahnelenen *Katilin Başı* adlı oyunda elektrikli sandalyedeki bir suçlunun hiçbir zaman uyanamayacağı ertesi gün yapacakları ile ilgili düşüncelerini bilinç akışıyla aktarıyordu. 1976'da sahnelenen *Melek Kenti*'nde kendi öz yaşamından esinlenerek Holywood'un genç yazarların üstündeki saptırıcı etkisiyle alay eder. Oyun korku filmlerini konu alır. Yine aynı yıl sahnelenen *B Katındaki İntihar*, bir sanatçının intiharını irdeliyordu. Bir caz müzisyeni olan Niles'ın intiharını soruşturan polis onun evine gider. Bir zamanlar "yaşayanı oynayan" Niles bu kez ölüyü oynuyordur. Oyunun bir yerinde, "hepimiz sesimizi kaybetmiştik" der. Bu oyunların hepsi gerçek dışı imajları, tahmin edilemeyen karakterleri ve gündelik konuşma diline dayalı zengin diliyle yaratıcı Shepard tiyatrosunun tipik örnekleridir.

Sam Shepard'ın yazarlık kariyerinde o güne kadar yazdığı oyunlardan oldukça farklı olan *Aç Sınıfın Laneti, Gömülü Çocuk ve Vahşi Batı*'nın önemli bir yeri vardır. Diğer oyunlarından tema olarak farklı olmasa da, biçim olarak daha gerçekçi ve dramatik olduklarını görüyoruz. Bu oyunları, aynı karakterleri kullanmasa da bir aile üçlemesi olarak düşünmüştü. Shepard, bu oyunlarda Amerika'nın

içine gömüldüğü günah batağını anlatır. *Aç Sınıfın Laneti*'ndeki günah, toprağın ruhsuz spekülatörlere satılmasıydı. *Gömülü Çocuk*'ta gençlerdeki özgürlük ve yaratıcılığı yok eden acımasızlık ve cinayetti. *Vahşi Batı*'da gerçek batı değerlerinin yok oluşuydu.

Shepard'ın 1977'de yazdığı *Aç Sınıfın Laneti*, onun içinden çıktığı ve artık yok olmaya yüz tutan tarım topraklarına ve hızla değişen kırsal kesim insanına yaktığı bir ağıt gibidir. Sahnede ilişkileri gittikçe kopan ve kendi kendilerini yok etme sürecini yaşayan bir çiftçi ailesini izleriz. Cehenneme benzer bir yerde kendi iç karanlıklarında lanetlenmiş insanlar hiçbir çıkış yolu bulamazlar. Katille kurbanın birlikte yok olduğu bir düzendir bu. Tıpkı oyunun sonunda anlatılan kartalla kedi masalındaki gibi. Kedi kendisini kaçıran kartalın bağrını deşer, ikisi birden çırpınarak yere çakılırlar. İkisi tek canmış gibi. *Aç Sınıfın Laneti*'ndeki aile yoksuldur ama muhtaç değildir. Açlıkları yiyeceğe yönelik değildir, çok daha derin bir gereksinimleri vardır. Kimliğe, ayırt edilen, tatmin edici rollere gereksinimleri vardır. Onlar aç sınıftan olmayı reddeder, yeni bir kimlik ararlar.

Oyunda sürekli yayılan ve herkese, her şeye egemen olan "lanet", Amerikan rüyasının karanlık yüzüdür ve kurbanlarında kendini standartlaşma ile gösterir. Avukatların, spekülatörlerin ve reklamcıların empoze ettiği maddi değerlerle kendi değerlerini yitirirler. Wesley, evlerini alan spekülatörler için, "Zombiler... onlar bizim üstümüze bulaşıcı bir hastalık gibi geldiler. (...) Yalnızca evimizi elden çıkarmıyoruz, ülkemizi de yitiriyoruz." der.

Aç Sınıfın Laneti'nde, oyunun dramatik yapısı, sık sık, yazarının ona özgü zengin imaj ve simgeleriyle kırılır. Kabaca yaklaşımı eleştirilmekle birlikte *Aç Sınıfın Laneti*, olumlu eleştiriler aldı ve Shepard'a bir Obie ödülü daha kazandırdı.

Sam Shepard ticari anlamda ilk başarısını üçlemenin ikinci oyunu olan *Gömülü Çocuk*'la kazandı. O güne kadar aydın olmayan gelenekten gelen Broadway dışı karşı tiyatroların yazarı olarak kabul ediliyordu. *Gömülü Çocuk*'la 1979'da Pulitzer Ödülü'nü de kazanan Shepard, artık Amerikan tiyatrosuna kendini kabul ettirmişti. Bun-

dan önceki oyunları için genellikle yapı olarak mükemmellikten uzak, tamamlanmamış, çözümlenmemiş oldukları, bazı müzik kavramlarına bağımlı oldukları ve ticari standartlara göre yeniden yazılmaları gerektiği düşünülüyordu. Bir eleştirmenin benzetmesiyle, o, oyun yazarlığının Johnny Appleseed'i olarak kabul ediliyordu. "Tohumlarını garip yerlere eken bir gezgin" Oyunlarının her yapımı yanlış ve eksik görülüyordu. Bu oyunlar hem deneysel, hem de klasik tiyatronun öğelerini ayrılmaz bir biçimde taşıyordu. Sahneye her konuşlarında hiçbir yönetmenin mükemmelliğe erişemediği bir sentez gerektiriyordu. Oyuncuların yalnızca ritm duygusu değil, seslerini enstrumana tam olarak uydurabilme, gerçekle hayal arasında gidip gelebilme becerisi ve dekoru oynayabilme içgüdüsü olmalıydı. Shepard yeni bir tiyatro arayışındaydı. Fakat sonuç olarak onu en iyi sahneye koyan yönetmen bile Stanislavski'nin Çehov için olduğu gibi yetersiz kalıyordu.

Gömülü Çocuk geleneksel bir biçimde yazılmıştır. Shepard bunu da başarabileceğini kanıtlamaya çalışıyor gibidir. Masum torun, saf kız eşliğinde esrarengiz bir aile lanetiyle değişmiş olan eski evine döner. Adım adım esrarı çözerken kendisi de bir değişimden geçer. Bu süreç içinde ahlaki kavramlar anlamsız bir hale gelir. Babası ve Büyükbabası Vince'i tanımayı reddeder. Ailenin tüm bireyleri gizlenmiş bir suçun utancı altında Vince'e karşı birleşmiş gibidir. Vince bu suç ortaklığı cephesini kendi kirli kalıtımına sahip çıkarak şiddet yoluyla kırar. Gizlenen suç ortaya çıktığında toprak mucizevi bir biçimde yeşerir. Bu bir anlamda Vince'in de özgürlüğüne kavuşmasıdır. *Gömülü Çocuk*'ta Shepard'ın tüm gözde temalarını görüyoruz: Eve dönüş, tanıma, benzerlik, bereket, saldırganlık, şiddet, acı, gurur ve yeniden doğuş. Aynı zamanda kalıtım konusu da önemle vurgulanıyor. Günümüz Amerikan insanının olduğu kadar tüm insanlığın karşılaştığı yabancılaşmayı, yozlaşmayı, yalnızlığı ve bütün bunların ötesinde hiç tükenmeyen umudu, doğanın iyileştirici gücünü ve büyüsünü en çarpıcı bir dille aktaran bir oyun.

Gömülü Çocuk, Shepard için her yönden büyük bir başarı oldu. Tüm en iyi Amerikan oyunları (70'li yıllar) antolojilerinde yer aldı.

Yine de bazı eleştirmenlerden Vince'in sahnedeki çılgınca saldırganlığının çok ani ve nedensiz olduğu gibi bir-iki eleştiri de almadı değil. Bazıları oyunun biraz Pinter'ın *Eve Dönüş*'üne benzediğini söylerken, bazıları da bir İbsen temasını çok özgün ve yepyeni bir ruhla işlediğini söylüyordu.

Üçlemenin son oyunu *Vahşi Batı*, birbirinden çok farklı kişilikteki her yönden birbirine zıt iki kardeşin hesaplaşmasını anlatır. AUSTIN bir senaryo yazarıdır, LEE ise tüm yaşamı serserilikle geçmiş bir aylaktır. Başlangıçta her ikisi de yaşam biçimlerinden ve kimliklerinden hoşnut görünür. Bu iki kardeş sanki Sam Shepard'ın iki ayrı yönünü simgeler. Oyun ilerledikçe kültürlü, kolej eğitimi almış, yetenekli ve seçkin olan kardeş AUSTIN, içki içmeye ve saldırganlaşmaya başlar. Başta saldırgan olan LEE ise uysallaşarak senaryo yazmaya başlar. Bu bağlamda iki kardeş birbirine dönüşür ve rolleri değiştirirler. Shepard, *Vahşi Batı*'da da çöller ve tarlalar büyük kentler haline gelirken kaybolan değerleri, eski yerleri, caddeleri arayan ve büyük kentte kaybolup kimliğini yitiren insanın kendisine yabancılaşmasını ve köklerine dönerek kimliğini arayışını anlatıyor. Oyunun üçüncü kişisi olan film prodüktörü de Holywood'un sanata ticari bakış açısını sergileyen bir öğedir. Oyunun bir yerinde AUSTIN, "Artık Batı diye bir şey yok. O artık tükenmiş bir konu" der. Efsaneler artık günümüzde sona ermiştir. *Vahşi Batı*, geçmişteki Batıya özlemi dile getirirken, oyun olarak bir karakter rapsodisi olarak seçkinleşiyor. Çünkü başında Shepard'ın da belirttiği gibi oyunun odak noktası karakterlerin konumunun oyun içinde gelişmesidir.

Bu yıllarda Sam Shepard sinemayla da hem bir senaryo yazarı, hem de aktör olarak çok yakından ilgilendi 1978 yılında başrolünde oynadığı *Cennet Günleri* filmi genellikle çok beğenildi. Sam Shepard aktör olarak çok başarılı bulundu. "The Right Stuff" filmindeki rolüyle 1984'te Oscar'a aday gösterildi. Yine 1984 yılında Cannes Film Festivali'nde ödül kazanan Wim Wenders'in Paris-Teksas filminin senaryosunu yazdı. Robert Altman tarafından yönetilen *Fool For Love* adlı kendi oyunundan beyazperdeye uyarlanan filmde başrolü oynadı. Frances, Country ve birçok filmde oynayan Shepard'ın

Far North adlı bir yönetmenlik denemesi de var. Kendi yazdığı senaryodan yola çıkarak çektiği bu film eleştirmenlerce pek beğenilmedi. Bence oyunlarının tanıdık temalarını işleyen çok sevimli bir filmdi.

1978 yılından başlayarak sinemada yoğunlaşan Shepard, 1984'te *Fool For Love*'ı [*Aşk Delisi*] yazdı. Bu oyunla o yıl yine Obie ödülünü kazandı. *Fool For Love*, Sam Shepard'ın yine Amerikan batısı atmosferinde yazdığı bir aşk ve tutku öyküsü. Birbirlerine karşı koyamadıkları bir tutkuyla bağlanan iki üvey kardeşin takıntılı aşklarını anlatıyor. Eddie yıllar sonra May'in kaldığı kırık dökük motel odasına gelir. İkisi bir yandan birbirlerine olan tutku ve kıskançlıklarını dile getirirken sürekli tartışır ve kavga ederler. Sahnenin bir kenarında oturan Yaşlı Adam, onların konuşmaları sırasında yer yer çeşitli yorumlarda bulunur. May'in erkek arkadaşı Martin gelir. May, Eddie'nin kuzeni olduğunu söyler. Eddie ise May'in üvey kızkardeşi olduğunu anlatır. Eddie'nin babasının iki ayrı hayatı ve eşi olmuştur. Eddie onlarla birlikte olmadığı bir zaman babasını izlemiş ve May'in annesi ve May'le karşılaşmıştır. Babasının sevdiği kadından olan kızına Eddie de aynı tutkuyla bağlanmıştır. May ise olayı annesinin açısından anlatır. Annesi Eddie'nin babasına delice tutulmuş ve hayatı boyunca onun peşinden gitmiştir. Kısa sürelerle birlikte olabildiği bu adam, hayatının ekseni olmuştur. Onun olmadığı zamanlarda bir ölüden farksızdır. Sahnenin kenarında oturan ve gerçekte Eddie ile May'in babası olan Yaşlı Adam'ın da söyleyecekleri vardır Bu oyunda iki kardeş ve Yaşlı Adam bir türlü çözümlenemeyen bir kâbusun içinde bir araya gelmiş gibidir. May ve Eddie'nin birlikte olabilmeleri olanaksızdır. Onlar anne ve babalarının tutkularını sürdürmüştür. Shepard'ın önemle vurguladığı kalıtım konusu burada bir tutkunun nesilden nesile geçişiyle çarpıcı bir biçimde belirginleşmiştir. Anılarla ve fantezilerle anlatılan bu düşsel aşk ve tutku öyküsü, Shepard'ın çok sevdiği bir temayı, kişilerin birbirleriyle ilgili takıntılarını incelikle işliyor, ensest konusuna da değişik bir bakış açısı getiriyor. Gerçekle anıların birbirine karıştığı bir fantezi ve farklı bir komedi olduğunu söyleyebiliriz. İlk kez San Fransisco'da Magic Theater'da 1983'te sahnelenmiş ve yazar tarafından yönetilmiş-

tir. Başrollerinde ünlü oyuncu Kathy Baker (1992 en iyi kadın oyuncu Oscar'ı) ve Ed Harris oynadı. Oyun beğenildi ve Sam Shepard'ın en güçlü oyunlarından biri olduğu söylendi.

Sam Shepard'ın son oyunu *A Lie Of Mind* çok etkileyici bulunmakla birlikte, 4.5 saat süren uzunluğu eleştirildi.

Sam Shepard'ın tiyatro oyunları ve film senaryoları dışında 1973'te yayınladığı *Şahin Ayı* adlı bir öykü kitabı, *Motel Günlükleri* adlı bir anı kitabı ve *Amerikan Rüyaları: Sam Shepard'ın İmgelemi* adlı bir deneme kitabı var.

Bu arada Sam Shepard nasıl oyun yazdığı ile ilgili makaleler yazmaktan da kaçınmıyor. Sanırım bunu yazarlığı ile ilgili görüşlerini netleştirmek için yapıyor. Bu yazılardan birinde şöyle diyor: "Müzik, resim, heykel, sinema gibi diğer biçimlerden edindiğim yönelimlere göre oyun yazmayı keşfetmeye çalışıyorum. Tiyatro için yazdığımı her an aklımda tutuyorum. Tiyatro yazmayı kendi yaşam serüvenlerimi taşıdığım ve bir anlamı olsun veya olmasın gizemli izlenimlerimi sıraladığım bir ev gibi görüyorum. Nereye gideceğime dair, mümkün olduğu kadar az bilgiyle başlıyorum. Sahnede olan boş bir alana bir resim, bir ses veya bir renk sokuluyor ve bana bir tür öykü anlatıyor. Dilin, şeytanları ve melekleri gizleyen ve karakterleri dokunulmaz kılan bir maske olduğunu hissediyorum. Oyundaki bu arayış, yaşamımızdakiyle aynıdır. Bu güçleri bulmak, onlarla yüz yüze gelmek ve esrarı sona erdirmek. Döküntülerin ortasında parlayan imajlar beni çekiyor. Bir geyiğin gözlerinde parlayan otomobil farları gibi."

Bir oyun yazarı olarak Shepard mitlerle çok ilgilidir ve yalnızca akla seslenen fikirlerle ilgilenmez. "Mit, her şeye aynı anda seslenir. Özellikle de duygulara. Mitten kastım biraz esrar duygusudur ve mutlaka geleneksel bir formülde olması gerekmez. Benim için bir karakter, sırlardan oluşan bir bileşimdir." Gerçekten de gerek kişileri gerekse olay örgüsü açısından bu esrarı Shepard'ın hemen tüm oyunlarında görürüz. Karakterlerindeki bazı ani değişimler, eleştirmenler tarafından eleştirilse de Shepard seyirciye ani sürprizler hazırlamaktan haz duyar. O içinden geldiği gibi oyun yazar, önceden yazılmış hazır formüllere itibar etmez. Kendi yaşamında olduğu gibi,

oyun yazımında da kurallarla veya estetik, entelektüel kaygılarla dizginlenemeyen bir özgürlüğü yaşar.

Shepard'ı bir filozof-şair olarak da görebiliriz. Kendi içinde tutarlı, kendine özgü bir yaşam felsefesi vardır. Tüm kişilerinde yaşama değişik bakış açılarını gösterme tutkusunu görüyoruz. Çok yönlü bir kişiliği olan Shepard, değişik sanat biçimlerini tiyatroya uygulamak için deneyler yapmaktan çekinmemiştir. *Saat Kurgusu Operasyonu*'nda olduğu gibi başarısızlığa uğrasa da cesareti kırılmamıştır. Özellikle sinemadan çok etkilenen Shepard'ın oyunlarındaki imaj zenginliğini, gündelik hayatta sık sık rastlanan basıt eylemleri tiyatro sahnesine taşımadaki yaratıcılığını, onun sınırsız gözlem ve imgelem gücü ile birlikte diğer sanat biçimlerine duyduğu ilgiye borçluyuz. Shepard'ın oyunlarında öze dayalı derinliğin yanı sıra görsel bir zenginlik ve dinamik bir aksiyon, canlılık ve esneklik buluyoruz. Bu aksiyon her zaman "teatral" kabul edilen bir aksiyon olmayabiliyor. Shepard, o güne kadar dramatik olabileceği varsayılmayan hareketleri sahne üzerine getirmiş, bu anlamda dramatik aksiyonun sınırlı tarifini kaldırıp atmıştır. Bunu yapmak bazı riskler de getirmiştir. Shepard, "Total Tiyatro" yapmak istediğini söyler ki, bu istek ona yöneltilen birçok eleştiriye göre onun başarılarına olduğu kadar zaaflarına da yol açmıştır. Çünkü "total tiyatro" için yaşamda yer alan tüm ayrıntıların, her şeyin sahnede bir arada olması karmaşaya yol açabilir. John Cage'in dediği gibi, "tiyatro bizim çevremizde her yerde var ve biçimsel [formal] tiyatronun amacı bunun böyle olduğunu göstermektir." Diğer bir deyişle, tiyatronun amacı gerçekte bir tiyatroda yaşadığımızı göstermektir.

Shepard, içinde yaşadığımız tiyatroyu bize gösterirken genellikle dramatik tiyatro biçimini kullanmıştır. Fakat onun kahramanları, içinde bulundukları trajik durumu pek de ciddiye almıyor gibidirler. Ama göstermeci tiyatroda olduğu gibi bunu sık sık seyirciye yinelemezler. Yine de hem oyunun çok içindedirler, hem de dışından seyrediyor gibidirler. İşte Shepard'ın oyunlarını sahneye koymanın ve oynamanın zorluğu bundan kaynaklanır. Özellikle bizim gibi oyunculuk tekniklerinin kesin sınırlarla formüle edildiği bir ülkede.

Shepard'ın kurduğu bu esrarlı gerilim tiyatrosunda karakterlerinin içinde yaşadığı çelişkilerden, onların ruh durumlarıyla gerçek dünya arasındaki farktan doğan ve zekice yerleştirilen komedi unsurları, onun traji-komedilerinin mizah yanını oluşturur. Ayrıca gündelik yaşamdan aldığı sıradan konuşmalar ve hareketler, bunların sık sık yinelenmesi de komik olabiliyor (Tilden'in sürekli sahneye sebze getirmesi ve Shelly'nin bunları kesmesi gibi). Shepard'ın mitleri ele almayı sevdiğini söylemiştik. Onun oyunlarında mitlerle gerçek çarpışır. İşte mitin gerçekle yüz yüze gelmesinden bir absürdlük duygusuyla birlikte kara mizah adeta fışkırır. Trajedinin nerede bitip komedinin nerede başladığı bazen anlaşılmaz ama hayatta da öyle değil midir? Bilinen bir şey var, ikisi de, trajedi ve komedi, aynı anda iç içe Shepard'ın oyunlarında varlıklarını hep sürdürürler.

"Shepard'ın dramatik anlayışı tam Amerikan kâbusudur." diyor Ted Hoffman. "Kâbuslar birçok biçim alır. Onun kişileri bıkıp usanmadan dünyayı tüketmeye çalışır, sınırların, esrarın içinde kaybolur ve geride bıraktıkları imajın değişim geçiren hücreleri çoğalıp kansere yol açtığı için geriye dönemeyeceklerini keşfederler. Shepard karakterinde bir Huckleberry Finn vardır. Huck gibi belli bir sosyal bağlamda masum bir duyarlıktan etkin bir katılımın mutsuzluk ve karmaşasına doğru yolculuk yapar. Her rastlantısal çevre fevkalade gariptir ve komik bir canlılık içerir. Fakat kişinin kendi varlığıyla dehşet ve tehlikeye dönüşür." (*Famous American Plays of 1970's*)

Amerikan dekoru, kasvetli atmosfer (ki burada biraz da Çehov ve İbsen tarzı bir ortam buluyoruz), gerçek ve gerçeküstü imajların iç içe kullanılması, fanteziler, anılar, gerçekleşememiş düşler, tutkular, takıntılar, geçmişe özlem, mistisizm (zaman zaman), Shepard'ın yazım biçiminin kendine özgü damgalarıdır. 1970'li yıllarda bir ara mistik fikirlerin de etkisinde kalmış ve içe doğuş yöntemiyle oyun yazmayı denemişti. O zaman ona "teknolojik mistisizmin peygamberi" adı da takılmıştı. Shepard, Amerikan popüler kültürünün öğelerini oyunlarında başarıyla kullanmıştır: Eski sinemalar, melodramlar, büyü, astroloji, uyuşturucu, dedektif romanları, kriminoloji, bi-

limkurgu, kovboy filmleri, at, köpek, araba yarışları, rock müziği, medya mitleri. Kişileri belirgin biçimde Amerikalı'dır (Bunu kendisi söylüyor ama, Amerikan kültürü her yere yayıldıkça Shepard'ın kişileri de her yerde rastlayacağımız kişilere dönüştüler). Eski batı kovboyları, ünü sönen rock yıldızları, bilimkurgu canavarları, Holywood ajansları, senaryo yazarları, caz müzisyenleri. Shepard'ı 1950'lerde başlayan rock ve protest kültürlerin bir temsilcisi gibi görebiliriz: Otorite ve geleneğe karşı tavır, seçkinciliğe karşı alaycı yaklaşım, onun tüm oyunlarında görebildiğimiz fikirleridir. Shepard, dünyanın karmaşasını gözler önüne sererken, seyirciyi boşlukta bırakmıyor. O hâlâ kalıcı değerlerin savunucusu. Bunların başında tarım alanlarının korunması, eski batının değerleri geliyor. Bu nedenle bir çiftlikte buğday yetiştiriyor. Ünü arttıkça özel yaşamını basından koruyan münzevi bir yaşam sürmeye başladı. Ünlü aktris Jessica Lange ile birlikte yaşıyor.

Sam Shepard, oyunlarının çoğunda gerçek ve gerçeküstü öğelerle zengin imajlarla ve fantezilerle çağımızın grotesk bir panoramasını çizmiştir. İnsanlara yeni bir kimlik vaat ederken, onların var olan kimliğini yok edip, geçmiş kültürü paramparça eden ve kişilerin köklerinden kopup boşlukta kalmalarına neden olan Amerikan Rüyası'nın kâbusa dönüşmesini en çarpıcı bir biçimde dile getiren Shepard bu yönüyle aynı rüyanın peşine takılan ülkemizde de güncelliğini koruyacağa benzer.

Şükran Yücel

Gömülü Çocuk

İngilizceden çeviren, Şükran Yücel

KİŞİLER

DODGE
HALIE
TILDEN
BRADLEY
VINCE
SHELLY
PEDER DEWIS

BİRİNCİ PERDE

SAHNE

Gündüz. Sahnenin sol tarafında, basamaklarına soluk, yıpranmış bir halı serili olan eski tahta bir merdiven. Basamaklar yukarıdaki çıkıntılarda son bulur, üst kat görünmez. Sağ tarafta eski, koyu yeşil bir kanepe durur. Kanepenin sağ tarafında sarı gölgeli ışık veren bir lamba ve üzerinde küçük ilaç şişeleri olan bir sehpa vardır. Kanepenin karşısında ekranı kanepeye dönük olan eski model kahverengi bir televizyon durur. Ekrandan titrek bir mavi ışık gelir fakat hiçbir görüntü veya ses yoktur. Lambanın ve televizyonun ışığı karanlık sahneyi aydınlatır. Kanepenin arkasındaki boşlukta bir paravanla ayrılmış büyük, tahta döşemeli bir veranda vardır. Bunun ardında ise karaağaçların gölgesi görünür.

Dodge'un figürü yavaş yavaş, televizyona dönük olarak yüzüne ekranın mavi ışığı yansımış, kanepede oturur vaziyette görünür. Eskimiş bir tişört, pantolon askıları, haki renkli iş pantolonu ve kahverengi terlikler giymiştir. Kahverengi bir battaniyeye sımsıkı sarınmıştır. Seksen yaşına yakın, çok zayıf ve hasta görünüşlüdür. Hafif bir yağmur sesi. Dodge başını geriye yaslar ve bir süre tavana bakarak yağmuru dinler. Başını yana çevirip kanepenin minderine göz atar. Sol elini battaniyenin altından çıkarıp minderin altına kaydırır ve bir şişe viski çıkarır. Merdivene doğru bakar,

dinler, şişenin kapağını açar ve uzun bir yudum alır. Şişeyi tekrar minderin altına koyar ve televizyona bakar. Yavaşça ve hafifçe öksürür. Öksürük artar. Bir elini boğazına götürerek bastırmaya çalışır. Öksürük çoğalır, merdivenin üstünden karısının sesini duyunca birden kesilir.

HALIE'NİN SESİ– Dodge?

(*Dodge televizyon izlemeye devam eder. Uzun bir sessizlik. İki kez kesik kesik öksürür.*)

HALIE'NİN SESİ– Dodge, hapını aldın mı?

(*Yanıt vermez. Şişeyi tekrar alır ve uzun bir yudum çeker. TV'yi izler ve battaniyeyi boynuna kadar çeker.*)

HALIE'NİN SESİ– Neden olduğunu biliyorsun değil mi? Yine yağmur yağıyor. Hep bu havalar yüzünden. Her seferinde sen böyle öksürmeye başladığında yağmur yağıyor. Yağmur başlar başlamaz, sen de başlıyorsun. (*Sessizlik*) Dodge? (*Cevap vermez. Ceketinin cebinden bir paket sigara çıkarıp, bir tane yakar. TV'yi izler. Sessizlik.*) Burada nasıl yağdığını görmelisin. Şimşekler çakıyor. Masmavi ışıklar yanıp sönüyor. Köprüyü neredeyse sular basmak üzere. Orası nasıl? Dodge?

(*Dodge sol omuzunun üstünden başını çevirir ve verandaya doğru bakar. Yeniden TV'ye döner.*)

DODGE– (*Kendi kendine*) Koskoca bir afet!

HALIE'NİN SESİ– Ne? Ne dedin Dodge?

DODGE– (*Daha yüksek sesle*) Bana yağmur gibi geldi. Bildiğimiz yağmur işte.

HALIE'NİN SESİ– Yağmur mu? Tabii ki yağmur. Senin yine nöbetin mi tuttu? Dodge? (*Sessizlik*) Bana hemen cevap vermezsen, beş dakika içinde oraya geliyorum.

DODGE– Hiç zahmet etme.

HALIE'NİN SESİ– Ne?

DODGE– (*Daha yüksek sesle*) Gelme diyorum.

(*Yeniden öksürük krizine tutulur. Sonra kesilir.*)

HALIE'NİN SESİ– Sana hapını al demedim mi? Niye ilacını içmiyor-

sun, hiç anlamıyorum. Artık buna bir son vermelisin. Bitir gitsin.

(*Dodge, tekrar şişeyi alır. Bir yudum alıp, bırakır.*)

Dinimize uygun değil fakat yine de işimize yarıyor. Uyması da o kadar şart değil sanırım. Rahiplerin bile yanıtlayamadığı şeyler var. Ben, şahsen, bunda bir kötülük görmüyorum. Ağrı ağrıdır. Bu çok basit. Acı çekmekse, apayrı, bambaşka bir şey. Bir hap bunu durduruyorsa, o da diğerleri kadar iyidir. Dodge? (*Sessizlik*) Dodge, beyzbol maçını mı izliyorsun?

DODGE– Hayır.

HALIE'NİN SESİ– Ne?

DODGE– (*Daha yüksek sesle*) Hayır!

HALIE'NİN SESİ– Peki ne seyrediyorsun? Seni heyecanlandıracak bir şey seyretmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi? At yarışları yasak!

DODGE– Pazarları yarışmıyorlar.

HALIE'NİN SESİ– Ne?

DODGE– (*Daha yüksek sesle*) Pazarları yarışmıyorlar.

HALIE'NİN SESİ– Zaten pazarları yarışmamaları gerekir.

DODGE– Zaten yarışmıyorlar.

HALIE'NİN SESİ– Hayret. Hâlâ bu tür kurallara uymalarına çok şaşırdım. Gerçekten şaşırtıcı.

DODGE– Evet, şaşırtıcı.

HALIE'NİN SESİ– Ne?

DODGE– (*Daha yüksek*) Şaşırtıcı dedim.

HALIE'NİN SESİ– Doğru. Ben de bugünlerde Noelde bile yarışacaklarını düşünüyordum. Bitiş noktasına da kocaman ışıl ışıl bir Noel ağacı koyarlardı.

DODGE– (*Başını sallar*) Hayır.

HALIE'NİN SESİ– Yılbaşında bile yarışırlardı. Hatırlasana!

DODGE– Yılbaşında hiç yarışmadılar.

HALIE'NİN SESİ– Bazen olurdu.

DODGE– Hiçbir zaman olmadı.

HALIE'NİN SESİ– Biz evlenmeden önce yarış olurdu.

DODGE– "Biz evlenmeden önce."

(*DODGE elini tiksintiyle merdivene doğru sallar. Kanepeye yaslanır. TV'yi izler.*)

HALIE'NİN SESİ– Ben bir keresinde gitmiştim. Bir adamla.

DODGE– (Onu taklit ederek) Bir "adam"la.

HALIE'NİN SESİ– Ne?

DODGE– Yok bir şey!

HALIE'NİN SESİ– Harika biriydi. Bir terbiyeci.

DODGE– Bir ne?

HALIE'NİN SESİ– Bir terbiyeci! At terbiyecisi! Safkan.

DODGE– Safkan ha, ne harika!

HALIE'NİN SESİ– Gerçekten de öyleydi. Bilinmesi gereken her şeyi bilirdi.

DODGE– İddiaya girerim ki sana bir-iki şey öğretmiştir. Ahırın etrafında bir tur attırmıştır.

HALIE'NİN SESİ– Atlar hakkında her şeyi biliyordu. O gün bok gibi para kazandık.

DODGE– Ne?

HALIE'NİN SESİ– Para diyorum. Her yarışı kazandık.

DODGE– Bok gibi?

HALIE'NİN SESİ– Her yarışı.

DODGE– Bok gibi para?

HALIE'NİN SESİ– İşte öyle günlerden biriydi.

DODGE– Yılbaşı günü!

HALIE'NİN SESİ– Evet. Florida'daydık. Ya da Kaliforniya'da. İkisinden biri.

DODGE– Şansımı deneyebilir miyim?

HALIE'NİN SESİ– Florida'daydı.

DODGE– Aha!

HALIE'NİN SESİ– Harikaydı. Her şey olağanüstüydü. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Flamingolar, begonviller. Palmiye ağaçları.

DODGE– (*Kendi kendine, onu taklit ederek*) Begonviller, palmiye ağaçları.

HALIE'NİN SESİ– Her şey olağanüstüydü. Sanki yaşamla dans edi-

yorduk. Her yerden gelen her çeşit insan vardı. Herkes çok güzel giyinmişti. Bugünkü gibi değil. Bugün giyindikleri **gibi** değil. O zamanki insanların bir tarzı vardı.

DODGE– Ne zamandı bu?

HALIE'NİN SESİ– Seni tanımadan çok önce.

DODGE– Öyle olmalı.

HALIE'NİN SESİ– Çok önce. O bana refakat ediyordu.

DODGE– Florida'ya kadar mı?

HALIE'NİN SESİ– Evet, Kaliforniya da olabilir. Emin değilim.

DODGE– O kadar yol boyunca sana refakat etti demek.

HALIE'NİN SESİ– Evet.

DODGE– Ve sana parmağını bile değdirmedi sanırım. (*Uzun sessizlik*) Halie?

(*Yanıt yok. Uzun sessizlik*)

HALIE'NİN SESİ– Bugün dışarıya çıkacak mısın?

DODGE– (*Yağmuru işaret ederek*) Bu havada mı?

HALIE'NİN SESİ– Basit bir soru sordum.

DODGE– Ben güneşli günlerde bile nadiren dışarı çıkarken, bu havada niye çıkacakmışım ki?

HALIE'NİN SESİ– Bugün alışverişe çıkmayacağım da, onun için soruyorum. Eğer bir şey istiyorsan Tilden'e söylemelisin.

DODGE– Tilden burada yok.

HALIE'NİN SESİ– Mutfakta olmalı.

(*Dodge, sol taraftaki sahne girişine bakar, sonra tekrar TV'ye döner.*)

DODGE– Tamam.

HALIE'NİN SESİ– Ne dedin?

DODGE– (*Daha yüksek*) Tamam, Tilden'e sorarım.

HALIE'NİN SESİ– Bağırma öyle. Gene öksürük krizin tutacak.

DODGE– Bağırmak mı? Erkekler bağırmaz.

HALIE'NİN SESİ– Tilden'e ne istediğini söyle, o alır. (*Sessizlik*) Daha sonra Bradley de gelecek.

DODGE– Bradley mi?

HALIE'NİN SESİ– Evet, saçını kesmek için.

DODGE– Saçımı mı? Saç traşına ihtiyacım yok. Bir tel saçım bile kalmadı.

HALIE'NİN SESİ– Acıtmayacak.

DODGE– İhtiyacım yok diyorum.

HALIE'NİN SESİ– Öğlen yemeğinde Peder Dewis'le buluşacağım.

DODGE– İhtiyacım yok diyorum.

HALIE'NİN SESİ– Peder Dewis'le buluşmam gerek.

DODGE– Bradley'e söyle, eğer makasıyla burada görünecek olursa, organını doğrarım.

HALIE'NİN SESİ– Geç kalmamaya çalışırım. En geç dörtte buradayım.

DODGE– Ona söyle, geçen sefer neredeyse beni kel bırakıyordu. Üstelik uyanık bile değildim. Uyuyordum. Kalktığımdaysa o çoktan gitmişti.

HALIE'NİN SESİ–Bu benim hatam değildi.

DODGE– Ona söyleyen sendin.

HALIE'NİN SESİ– Hayır, asla.

DODGE– Sen söyledin. Süslü püslü aptalca bir toplantı yapıyordun. Misafirlerin önüne çıkabilmesi için cesedi giydirme zamanı! Kulaklarının üstünü kes! Önünü kısalt! Ağzıma bir de pipo takmadığına şaşıyorum. Bayağı hoş olurdu doğrusu. Hıh, bir pipo, bir de melon şapka! Kucağıma da bir Wall Street dergisi yerleştirirdin, şu iş adamlarının okuduğundan.

HALIE'NİN SESİ– Sen zaten insanların en kötü yanını görürsün.

DODGE– Bu en kötüsü değil. Daha kötüleri de var.

HALIE'NİN SESİ– Bunları duymak istemiyorum. Bütün gün böyle şeyler dinliyorum ve daha fazla işitmek istemiyorum.

DODGE– Sen en iyisi ona söyle.

HALIE'NİN SESİ– Sen kendin söylesene. O senin de oğlun. Kendi oğlunla konuşabilmelisin.

DODGE– Uyurken konuşamam. Saçımı, ben uyurken kesiyor.

HALIE'NİN SESİ– Bir daha yapmaz.

DODGE– Garantisi yok. O bir yılan.

HALIE'NİN SESİ– Söz veriyorum, sen izin vermedikçe, bir daha kesmeyecek.

DODGE– (*Kısa bir sessizlikten sonra*) Buraya gelmesine bile gerek yok.

HALIE'NİN SESİ– Kendisini sorumlu hissediyor.

DODGE– Benim saçımdan mı?

HALIE'NİN SESİ– Senin görünüşünden.

DODGE– Benim görünüşüm onun nüfuz alanının dışında kalır. Hatta benimkinin bile. Ben görünmez adamım.

HALIE'NİN SESİ– Aptal aptal konuşma.

DODGE– En iyisi bir daha denemesin. Bütün söyleyeceğim bu.

HALIE'NİN SESİ– Ben yokken Tilden seninle ilgilenecek.

DODGE– O beni Bradley'den koruyamaz.

HALIE'NİN SESİ– O en büyükleri. Seni koruyabilir.

DODGE– O kendini bile koruyamıyor.

HALIE'NİN SESİ– O kadar bağırma mutfaktan sesini duyacak.

DODGE– (*Sol tarafa seslenir*) Tilden!

HALIE'NİN SESİ– Ne yapmaya çalışıyorsun?

DODGE– (*Sol tarafa bağırarak*) Tilden, hemen buraya gel!

HALIE'NİN SESİ– İşleri karıştırmaktan ne zevk alıyorsun?

DODGE– Hiçbir şeyden zevk almıyorum.

HALIE'NİN SESİ– Bu çok korkunç bir şey.

DODGE– Tilden!

HALIE'NİN SESİ– Bu tür konuşmalar insanı ipin ucuna götürür.

DODGE– TILDEN!

HALIE'NİN SESİ– İnsanların İsa'ya sırtlarını dönmesi hiç şaşırtıcı değil.

DODGE– TILDEN!

HALIE'NİN SESİ– Tanrının habercilerinin her zamankinden yüksek sesle bağırması şaşırtıcı değil. Dört rüzgâra binmişler.

DODGE– TILDEN!!!

(Tilden, kolları taze mısır koçanlarıyla dolu, soldan girerken, Dodge, şiddetli ve ani bir öksürük krizine tutulur. Tilden, Dodge'un en büyük oğludur. Elli yaşına yakındır. Ayaklarında çamurlu, ağır inşaat çizmeleri, koyu yeşil iş pantolonu, üstünde ekose gömlek ve açık kahverengi rüzgârlık vardır. Asker traşı kesilmiş saçları yağmurdan sırılsıklamdır. Onunla ilgili çok önemli bir şeyler derinden kırılmış ve

parçalanmış gibidir. Kollarında mısırlarla sahnenin ortasında durur ve Dodge'un öksürük krizi bitinceye kadar gözlerini ona diker. Dodge yavaşça başını kaldırıp mısırlara bakar. İkisi birbirini izlerken uzun bir sessizlik olur.)

HALİIE'NİN SESİ– Dodge, ilacını almazsan, kimse seni zorlayamaz. (*İkisi de duymazlıktan gelir.*)

DODGE– Bunları nereden buldun?

TILDEN– Kopardım.

DODGE– Bunların hepsini kopardın mı?

(*Tilden başını eğer.*)

DODGE–Bir misafir mi bekliyorsun?

TILDEN– Hayır.

DODGE– Nereden topladın bunları?

TILDEN– Arka taraftan.

DODGE– Arkada nereden?

TILDEN– Tam arkamızdan.

DODGE– Orada hiçbir şey yok ki.

TILDEN– Mısır var.

DODGE– Bizim bahçede 1935'ten beri hiç mısır olmadı. En son o zaman ekmiştim.

TILDEN– Şimdi orada mısır var.

DODGE– (*Merdivene bağırarak*) Halie!

HALIE'NİN SESİ– Evet canım. Kendine gelebildin mi?

DODGE– Tilden bir kucak dolusu mısır getirdi. Arka bahçede hiç mısır yok değil mi?

TILDEN– (*Kendi kendine*) Tonlarca mısır var.

HALIE'NİN SESİ– Bildiğim kadarıyla yok.

DODGE– Ben de öyle diyordum.

HALIE'NİN SESİ– 1935'ten beri yok.

DODGE– (*Tilden'e*) Bu doğru. 1935. Bu sonuncusuydu.

TILDEN– Ama şimdi var.

DODGE– Şimdi git ve o mısırları nereden aldıysan geri götür.

TILDEN– Sana kopardım diyorum. Hepsini de yağmurun altında kopardım. Koparılmış mısırı bir daha yerine koyamazsın

DODGE– Benim 57 senedir komşularımla başım hiç derde girmedi. Komşuların kim olduğunu bile bilmiyorum. Ve bilmek de istemiyorum. Şimdi al o mısırı, nereden geldiyse oraya götür.

(Tilden, Dodge'a bakar, yavaşça ona doğru yürür ve mısırların hepsini Dodge'un kucağına döker ve bir adım geri çekilir. Dodge önce mısıra, sonra Tilden'e bakar. Uzun sessizlik.)

DODGE– Yoksa başın dertte mi Tilden? Söyle bana bir derdin mi var?

TILDEN– Hiçbir derdim yok.

DODGE– Eğer öyleyse bana söyleyebilirsin. Ben hâlâ babanım senin.

TILDEN– Öyle olduğunu biliyorum.

DODGE– New Meksiko'da küçük bir belaya bulaştığını biliyorum. Zaten bunun için geri döndün. Bunun için döndün değil mi?

TILDEN– Hiçbir belaya bulaşmadım.

DODGE– Annen bana her şeyi anlattı.

TILDEN– Annem sana ne anlattı?

(TILDEN ceketinin cebinden tütün çıkarıp, bir parça ısırır.)

DODGE– Onun söylediklerini tekrarlamak istemiyorum. Bana her şeyi anlattı.

TILDEN– Mutfaktan sandalyemi getirebilir miyim?

DODGE– Ne?

TILDEN– Mutfaktan sandalyemi getirebilir miyim?

DODGE– O sandalye değil bir tabure. Bir süt sağma taburesi.

TILDEN– Buraya getirebilir miyim?

DODGE– Elbette. Git getir onu.

(Tilden sol taraftan çıkar. Dodge kucağındaki mısırları yere döker. Öfkeyle battaniyeyi çekip kanepenin öbür ucuna doğru iter, şişeye uzanıp bir yudum daha alır. Tilden sol taraftan elinde bir süt sağma taburesi ve kovayla girer. Tilden tabureyi kanepenin yanına yerleştirip üstüne oturur, kovayı da önüne koyar. Mısırları tek tek alıp dış kabuklarını birer birer sıyırarak temizler. Kabuklan sahnenin ortasına atıp koçanları kovaya koyar. Konuşurlarken bu hareketi aynen sürdürür.)

DODGE– *(Bir sessizlikten sonra)* Mısırlar çok iyi görünüyor.

TILDEN– En iyisinden.
DODGE– Melez mi?
TILDEN– Ne?
DODGE– İyi cins melez gibi?
TILDEN– Onu sen ektin. Ben bir şey bilmiyorum.
DODGE– Ben ekmedim. (*Sessizlik*) Bak, Tilden, sonsuza kadar bizimle kalamazsın. Bunu biliyorsun değil mi?
TILDEN– (*Tükürük hokkasına tükürerek*) Burada kalmayı düşünmüyorum.
DODGE– Kalmayacağını biliyorum. Bundan endişem yok. Bu meseleyi açmamın nedeni bu değil.
TILDEN– Peki ne?
DODGE– Senin ne yapacağını merak ediyorum.
TILDEN– Benim için endişelenmiyorsun, değil mi?
DODGE– Senin için endişelenmiyorum.
TILDEN– Ben burada yokken benim için endişelenmiyordun, ben New Meksiko'dayken.
DODGE– Hayır, o zaman da endişelenmiyordum.
TILDEN– O zaman endişelenmeliydin.
DODGE– O neden o? Orada bir şey yapmadın, değil mi?
TILDEN– Hayır. Hiçbir şey yapmadım.
DODGE– O zaman niye endişelenecek mişim?
TILDEN– Çünkü, yalnızdım.
DODGE– Çünkü, yalnızdın öyle mi?
TILDEN– Evet. Daha önce hiç olmadığım kadar yalnızdım.
DODGE– Ama neden?
TILDEN– (*Sessizlik*) O içtiğin viskiden bir yudum alabilir miyim?
DODGE– Hangi viski? Bende viski falan yok.
TILDEN– Minderin altında.
DODGE– Minderin altında hiçbir şey yok. Sen niye kendi işine bakmıyorsun? Aman tanrım, şuna da bak. Yirmi yıl sesi soluğu kesilip yok olduktan sonra nereden geldiği belirsiz, çıkıp geliyor ve sonra da beni suçluyor.
TILDEN– Suçlamıyorum.

DODGE– Beni viski saklamakla suçluyorusun.
TILDEN– Ben seni suçlamıyorum.
DODGE– Minderin altında viski olduğunu söylemekle beni suçlamış oluyorsun.
HALIE'NİN SESİ– Dodge?
DODGE– (*Tilden'e*) Bak şimdi o da öğrenmiş oldu.
TILDEN– Onun haberi yok.
HALIE'NİN SESİ– Dodge orada kendi kendine mi konuşuyorsun?
DODGE– Tilden'le konuşuyorum.
HALIE'NİN SESİ– Ne?
DODGE– (*Daha yüksek*) Tilden burada.
HALIE'NİN SESİ– Orada ne yapıyor?
DODGE– (*Tilden'e*) Sakın cevap verme.
TILDEN– (*Dodge'a*) Yanlış bir şey yapmıyorum.
DODGE– (*Tilden'e*) Yapmadığını biliyorum.
HALIE'NİN SESİ– Orada ne yapıyor?
DODGE– (*Tilden'e*) Cevap verme. Ne yaparsan yap ona cevap verme.
TILDEN– Vermiyorum.
HALIE'NİN SESİ– Dodge!

(İkisi de sessizlik içinde oturur. Dodge bir sigara yakar. Tilden, mısır kabuklarını sıyırmaya devam eder. Tütün çiğneyip, tükürük hokkasına tükürür.)

HALIE'NİN SESİ– Dodge! Tilden bir şey içmiyor değil mi? Bir şey içmediğinden emin olmalısın. Onu izlemek zorundasın. Biz ondan sorumluyuz. Anlıyor musun? Artık kendine bakamıyor, ona bakmak zorundayız. Bizden başkası bunu yapamaz. Onu başka bir yere gönderemeyiz. Eğer çok paramız olsaydı onu bir yere gönderebilirdik. Fakat ne yazık ki yok. Hiçbir zaman da olmayacak. Bu yüzden sağlığımıza dikkat etmek zorundayız. Sen ve ben. Bize bakacak kimse yok. Bradley bize bakamaz. Bradley kendine zor bakıyor. Ben hep yaşlandıkları zaman Tilden'in Bradley'e bakacağını ummuştum. Bradley'in ayağı kesildikten sonra. Tilden en büyükleriydi. Onun aileye sahip çıkacağını ummuştum. Tilden'in böyle bir sorun olacağını hiç

beklemiyordum. Tilden, tam bir Amerikalı'ydı, bunu aklından hiç çıkarma. Tam bir Amerikalı. Safkan. Ya da çeyrek kan. Hangisiydi unuttum.

TILDEN– (*Kendi kendine*) Yarım kan. (*Mısırları sıyırmaya devam eder*)

HALIE'NİN SESİ– Sonra Tilden sorun olmaya başlayınca tüm umutlarımı Ansel'e bağladım. Ansel onun kadar yakışıklı değildi ama akıllıydı. Belki de en akıllılarıydı. Bence öyleydi. Bradley'den daha akıllıydı, bundan hiç kuşkum yok. En azından ağzını bir testereyle doğramadı. Bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Tilden'den de akıllıydı. Özellikle Tilden başını o belaya soktuktan sonra. Hapse girmek için akla gerek yoktur. Bunu herkes bilir. Ama sonra Ansel öldü ve bizi yapayalnız bıraktı. O en akıllılarıydı. Çok para kazanabilirdi. Çok çok para.

DODGE– Bok gibi para.

(*Halie konuşmaya devam ederek yavaş yavaş merdivenden iner. Basamakları tek tek inerken önce yalnızca ayakları görünür. Yas tutuyormuşçasına baştan ayağa siyah giyinmiştir. Elinde siyah bir el çantası, başında tüllü bir şapka vardır. Uzun eldivenlerini dirseklerine doğru çekiştirmektedir. 65 yaşlarındadır ve saçları bembeyazdır. Merdivenleri tek tek inerken tamamıyla konuşmaya dalmış, orada oturup sigara içmeye ve kabuk sıyırmaya devam eden iki adamı hiç fark etmemiş gibidir.*)

HALIE– Ansel bize bakabilirdi. Bizim emeklerimizin karşılığını ödeyebilirdi. O bambaşka bir insandı. Bir kahramandı. Bundan hiç kuşkum yok. Gerçek bir kahraman. Cesur, güçlü ve çok da zeki.

TILDEN– Ansel mi kahramandı?

HALIE– Ansel büyük bir adam olabilirdi. Hem de en büyüklerinden biri. En çok neye üzülüyorum biliyor musun? Bir çatışmada ölmediğine. Onun gibi birisine, bir motel odasında ölmeyi yakıştıramıyorum. Bir askere. Madalya alabilirdi. O kahramanlık için yaratılmıştı. Peder Dewis'le konuştum, Ansel adına bir plaket konması için. O da benimle aynı fikirde. Ansel'i basketbol takımından tanıyor. Her maçına gitmiş. Pederin en sevdiği

oyuncuymuş. Şehir konseyine Ansel'in bir heykelinin yapılması için öneride bulunmuş. Büyük, muhteşem bir heykel, bir elinde basket topu, diğerinde de tüfek. İşte Ansel'i böyle görüyor.

TILDEN– Ansel mi kahramandı?

(DODGE onu tekmeler. HALIE sahneye iner ve dolaşmaya başlar. Hâlâ eldivenlerini çekiştirmekle ve elbisesini fırçalamakla meşguldür. Adamlar öylece otururlarken, o kendi kendine konuşur.)

HALIE– Bir katolikle evlenmemiş olsaydı, şu anda yaşıyor olacaktı, bundan eminim. Bunların hepsi gangster çetesi. Bunu oğlumun görememiş olması, beni aşıyor tabii. Tamamen benim dışımda. Çevresindeki herkes gerçeği görebilmişti. Tilden bile. Ama o? Tilden onu o zaman uyarmıştı. Katolik kadınlar şeytanın ta kendisidir. Dinlemedi.

TILDEN– Ben bunu hiç hatırlamıyorum. Başka bir yerdeydim galiba.

HALIE– Aşktan gözleri kör olmuştu. Kör. Ben biliyordum. Herkes biliyordu. Düğünden çok bir cenaze gibiydi. Hatırlıyor musun? Bütün o İtalyanlar, bütün o korkunç, siyah, yağlı saçlar. Ucuz kolonya kokusu. Rahip bile silahlıydı sanırım. Onun parmağına yüzüğü taktığında biliyordum, oğlum artık ölü bir adamdı. Onu öldüren balayı oldu. Balayı. Balayından dönmeyeceğini biliyordum. Onu öptüm ve o bir ceset gibiydi. Bembeyaz ve soğuk. Buz gibi, mosmor dudaklar. O hiç böyle öpmezdi. Asla böyle değildi. O kadının onu lanetlediğini biliyordum. Onun ruhunu çaldığını. Bunu onun gözlerinden okudum. Bana bütün katolikler gibi küçümseyerek baktı ve gülümsedi. Gözleriyle bana oğlumu yatağında öldüreceğini söyledi. Oğlumu öldüreceğini gözlerinde gördüm. Ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Oğlum özgür olduğunu düşünerek onunla gidiyordu. Bunun aşk olduğunu sanarak. Ben ne yapabilirdim? Ona bu kadının bir cadı olduğunu söyleyemezdim. Bunu ona söyleseydim, benden nefret edecekti. Benden nefret etmesine dayanamazdım. Ölüm döşeğinde, son nefesini verirken, benden nefret edip yalnızca onu sevecekti. Beni bir daha görmeyeceğini biliyordum, nefret ederek ayrılmasını istemedim. Bunu nasıl

yapardım? Gitmesine göz yummak zorundaydım. Buna mecburdum. Gidişine seyirci kaldım. Onu limuzinle uğurlarken gardenyaları atmasını izledim. Camın ardında yüzünün kaybolan hayalini izledim.

(*Birden susar ve yerdeki mısır kabuklarına bakar. Sanki yeni uyanmış gibi çevresine bakınır. Arkasına döner ve sakin sakin oturan Dodge'la Tilden'e dik dik bakar. Gözlerini yeniden mısır kabuklarına çevirir.*)

HALIE– (*Kabukları işaret ederek*) Evimdeki bu çöplük de ne?

(*Kabukları tekmeleyerek*) Bunlar da ne oluyor?

(*TILDEN, mısır kabuğu sıyırmayı bırakarak ona bakar*)

HALIE– (Dodge'a) Ve sen de onu teşvik ediyorsun.

(*DODGE, battaniyeyi tekrar üstüne çeker*)

DODGE– Bu yağmurda dışarıya mı çıkıyorsun?

HALIE– Yağmur dindi.

(*TILDEN yeniden kabuk sıyırmaya başlar*)

DODGE– Florida'da yağmur yağmıyor.

HALIE– Biz Florida'da değiliz.

DODGE– Yarış pistinde de yağmıyor.

HALIE– İlaçlarını içtin mi? Bu haplar seni böyle deli deli konuşturuyor. Tilden, baban haplarını içti mi?

TILDEN– O hiçbir şey içmedi.

HALIE– (*Dodge'a*) Ne içiyordun, söyle!

DODGE– Kaliforniya'da, Florida'da ya da yarış pistinde yağmur yağmıyor. Sadece Illinois'te yağıyor. Yağmurun yağdığı tek yer burası. Geriye kalan bütün dünya, parlak güneş ışıkları içinde.

(*HALIE kanepenin yanındaki sehpaya giderek, ilaç kutusunu kontrol eder.*)

HALIE– Hangisini içtin? Tilden, onun bir şeyler içtiğini görmüş olmalısın.

TILDEN– Hiçbir şey içmedi.

HALIE - O zaman niye böyle deli saçması konuşuyor?

DODGE– Deli, deli, küpeli...

TILDEN– Ben hep buradaydım.

HALIE– O zaman ikiniz birlikte bir şeyler içmiş olmalısınız.

TILDEN– Ben yalnızca mısırları ayıkladım.

HALIE– Bu mısır da nereden çıktı? Ev birdenbire mısırla dolmuş.

DODGE– Bereketli mahsül. Allahın işi.

HALIE– Otuz yıldır hiç mısır yetiştirmedik ki.

TILDEN–Arka bahçe mısır dolu. Gözün alabildiğince mısır.

DODGE– Sen yukarıya tünemiş otururken dünya dönmeye devam ediyor. Sen yukarı kattasın diye dünya durmuyor. Mısırlar büyüyor, yağmurlar yağıyor.

HALIE– Çevremde olup biteni her zaman fark edemiyorum. Hatırlattığın için teşekkür ederim. Yukarıdan kuşbakışı seyrediyorum her şeyi. Arka bahçe penceremden görünüyor. Sözü edilecek bir mısır yok. Hem de hiç yok, bir tek bile.

DODGE– Tilden yalan söylemez. Orada mısır olduğunu söylüyorsa vardır mutlaka.

HALIE– Bu mısır da nereden çıktı Tilden?

TILDEN– Bu benim için de bir sır. Orada öyle duruyordum. Birden yağmur başlayınca, içeri girmek istemedim. Soğuğu pek hissetmiyordum. Islanmak da umurumda değildi. Yalnızca yürüyordum. Çamura bulanıyor ama aldırmıyordum. Birden başımı kaldırdım ve bu mısır tarlasını gördüm. Aslında onun tam içinde duruyordum. Tam içinde.

HALIE– Orada hiç mısır yok Tilden, hem de hiç yok. Demek ki bu mısırı ya çaldın ya da satın aldın.

DODGE– Hiç parası olmadığını biliyorsun.

HALIE– Öyleyse çaldın.

TILDEN– Çalmadım. Illinois'ten çıkarılmak istemiyorum. New Meksiko'dan çıkarılmıştım. Bu eyaletten atılmak istemiyorum.

HALIE– Eğer bu mısırı nereden aldığını söylemezsen, şimdi bu evden atılacaksın.

(TILDEN, ağlamaya başlar, fakat mısır soymaya devam eder. Sessizlik)

DODGE– Niye ona böyle şeyler söylüyorsun. Mısırı nereden aldığı kimin umurunda? Böyle konuşmak zorunda mısın?

HALIE– (*Dodge'a*) Bu senin hatan, biliyorsun. Bütün bunların arkasında sen varsın. Belki de komik olacağını düşünüyordun. Bir çeşit şaka. Evi mısır kabuklarıyla kaplamak. Bradley bunları görmeden, temizleseniz iyi olur.

DODGE– Bradley ön kapıda beklemiyor.

HALIE– (*Kabukları tekmeleyerek bir öne, bir arkaya yürür*) Bradley bunları görünce çok sinirlenecek. Evi düzensiz görmekten hoşlanmıyor. Bir tek eşyanın yer değiştirmesine bile tahammülü yok. En ufak bir şey için ne hale geliyor, biliyorsun.

DODGE– Bradley burada yaşamıyor ki!

HALIE– Böyle konuşma. Bunu söylemeye hakkın yok!

DODGE– O lanet olası, domuz ahırında doğmuştu. Onun ait olduğu yer orası. O bu evde asla oturamaz.

HALIE– (*Duraklar*) Sana neler oluyor bilmiyorum Dodge. Birdenbire kötü bir adam oluverdin. Oysa eskiden iyi bir insandın.

DODGE– Altı da bir, yarım düzine de.

HALIE– Burada gece gündüz oturup küfleniyor, çürüyorsun. İğrenç bedeninle bütün evi kokutuyorsun. Kendi kanından, canından olmuş birisi için zalimce ve aptalca kötü şeyler söylemek için bütün gün kafa patlatıyorsun.

DODGE– O benim kanımdan ve canımdan değil. Benim kanım ve canım arka bahçede gömülü !

(*Donup kalırlar. Uzun sessizlik. İki adam kadına bakarlar*)

HALIE– (*Sessizce*) Bu kadarı yeter, Dodge. Bu kadarı yeter. Ben şimdi gidiyorum. Öğle yemeğini Peder Dewis'le yiyeceğim. Onunla anıt hakkında konuşacağız. Ya da heykel. En azından bir plaket.

DODGE– Bu her şeyi düzeltecektir. Bir heykel.

(*Halie sağdaki kapıya yürür ve durur.*)

HALIE– Eğer bir şeye ihtiyacın olursa Tilden'e söyle. O en büyükleriydi. Mutfak masasına biraz para bıraktım.

DODGE– Bir şeye ihtiyacım yok.

HALIE – Sanırım, yok. (*Kapıyı açarak verandaya bakar.*) Hâlâ yağıyor. Yağmur bittiğinde çıkan kokuyu seviyorum. Toprak kokusu.

Çok geç kalmam. (*Kapıdan çıkar ve kapıyı kapatır. Verandada sahnenin sol perde çıkışına doğru yürürken hâlâ görünür. Verandanın ortasında durur, ona dönmeden Dodge'la konuşur.*) Dodge, Tilden'e söyle, arka bahçeye çıkmasın. Yağmurda ıslanmasını istemiyorum. Orada hiçbir işi yok.

DODGE– Sen söylesene. O yanımda oturuyor.

HALIE– Beni hiç dinlemez ki, Dodge. Beni hiçbir zaman dinlemedi.

DODGE– Peki söylerim.

HALIE– Onu yakından izlemeliyiz. Eskiden yaptığımız gibi. O hâlâ bir çocuk.

DODGE– Onu izlerim.

HALIE– İyi olur. Onu kaybetmek istemiyoruz. Başka bir acıya dayanamam bu yaştan sonra. (*Sol taraftaki çıkışa yürür, askıdan bir şemsiye alır ve veranda kapısından çıkar. Kapı ardından çarpar. Tilden kovaya bakarak mısır soyar. Dodge bir sigara yakıp TV izler.*)

TILDEN– (*Hâlâ kabuk sıyırarak.*) Ona bunu söylememeliydin.

DODGE– (*TV'ye bakarak*) Neyi?

TILDEN– Ona söylediğini biliyorsun.

DODGE– Sen ne biliyorsun bu konuda?

TILDEN– Biliyorum, her şeyi biliyorum. Hepimiz biliyoruz.

DODGE– Öyleyse ne fark eder? Herkes biliyor ve herkes de unuttu.

TILDEN– O unutmadı.

DODGE– Unutmalıydı.

TILDEN– Kadınlar için farklıdır. Bunu unutamaz. Böyle bir şeyi nasıl unutabilirdi ki?

DODGE– Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

TILDEN– Peki ne hakkında konuşmak istiyorsun?

DODGE– Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum. Senin burnunu soktuğun belalar hakkında veya elli yıl ya da otuz yıl önce olanlar, yarış pistleri, Florida ve en son mısır ektiğim zaman hakkında konuşmak istemiyorum.

TILDEN– Ölmek istemiyorsun değil mi?

DODGE– Hayır, ölmek de istemiyorum.

TILDEN– Öyleyse konuş, yoksa ölürsün.

DODGE– Bunu sana kim söyledi?

TILDEN– Kendim öğrendim. New Meksiko'da. Öldüğümü sanmıştım ama, sadece sesimi kaybetmiştim.

DODGE– Yanında kimse var mıydı? Bir kadınla mıydın? Kadınlar insanı öldürür.

TILDEN– Yalnızdım. Öldüğümü sandım.

DODGE– Ölebilirdin. Peki, buraya neden döndün?

TILDEN– Nereye gideceğimi bilmiyordum.

DODGE– Sen yetişkin bir adamsın. Senin yaşında birisi ailesine ihtiyaç duymaz. Bu normal değil. Zaten bizim senin için yapabileceğimiz bir şey yok. Orada ekmek paranı çıkaramıyor muydun? Kendine bakamıyor muydun? Buraya neden döndün? Seni ömür boyu besleyeceğimizi mi düşünüyorsun?

TILDEN– Nereye gideceğimi bilmiyordum.

DODGE– Ben hiçbir zaman aileme dönmedim. Asla. Hiçbir zaman böyle bir istek de duymadım. Ben bağımsız ruhluydum. Her zaman özgür. Ve her zaman bir çıkış yolu buldum.

TILDEN– Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey düşünemiyorum.

DODGE– Düşünecek bir şey yok. Sadece ileriye gideceksin. Düşünecek ne var ki?

(Tilden ayağa kalkar)

TILDEN– Geceydi, orada duruyordum. New Meksiko'nun kokusu üstüme sinmişti. Ciğerlerim onunla doluydu. Illinois'ten çok farklıdır. Tamamıyla farklı, hemen hemen yabancı. Çam kokusuyla maskuto gibi. Doğrusu bu. Yabancıydı. İşte bu yüzden oradan ayrıldım ve buraya geldim.

(Çıkmaya hazırlanır)

DODGE– Nereye gidiyorsun?

TILDEN– Arka bahçeye.

DODGE– Oraya gitmemelisin. Annenin söylediklerini duydun. Bana sağır numarası yapma!

TILDEN– Orayı seviyorum.

DODGE– Yağmurda mı?

TILDEN– Evet, özellikle yağmur yağarken. Bu duyguyu seviyorum. Her zaman yağmur yağıyormuş gibi.

DODGE– Benimle ilgilenmek zorundasın. İhtiyaçlarımı getirmelisin.

TILDEN– Neye ihtiyacın var?

DODGE– Şu anda hiçbir şeye. Ama olabilir. Her an bir şeye ihtiyacım olabilir. Bir dakika bile yalnız bırakılmamam gerekiyor. (*Dodge öksürmeye başlar*)

TILDEN– Ben hemen kapının önünde olacağım. Bağırabilirsin.

DODGE– (*Öksürüklerin arasında*) Hayır! Orası çok uzak. Çok geç olabilir. Beni asla duyamazsın. Burada ölsem duymazsın.

TILDEN– Neden hapını almıyorsun? İlacını ister misin? (*Dodge daha şiddetli öksürür, kanepenin üstünde debelenir, boğazını tutar. Tilden çaresiz bakar.*)

DODGE– Su! Bana çabuk su getir. (*Tilden sol taraftan çıkar. Dodge bazı şişelere çarpıp düşürerek haplara ulaşmaya çalışır. Kasılarak öksürür. Küçük bir şişeyi kapıp, hapları çıkarır ve yutar. Tilden elinde bir bardak suyla koşarak girer. Dodge suyu alır ve içer, öksürüğü yatışır.*)

TILDEN– Şimdi iyi misin? (*Dodge başını sallar. Biraz daha su içer. Tilden ona yaklaşır. Dodge bardağı sehpanın üstüne koyar. Öksürüğü hemen hemen geçmiştir.*) Neden biraz yatıp dinlenmiyorsun? (*Tilden, Dodge'un yatmasına yardım eder. Battaniyeyi üstüne örter.*)

DODGE– Dışarıya çıkmayacaksın, değil mi?

TILDEN– Çıkmayacağım.

DODGE– Uyandığımda seni görmezsem...

TILDEN– Burada olacağım. (*Tilden battaniyenin kenarlarını sıkıştırır.*)

DODGE– Burada yanımda oturacaksın.

TILDEN– Sandalyemde oturacağım.

DODGE– Bu bir sandalye değil, benim eski süt sağma taburem.

TILDEN– Biliyorum.

DODGE– O zaman sandalye deyip durma.

TILDEN– Peki. (*Tilden, Dodge'un başından beyzbol şapkasını çıkarmaya çalışır.*)

DODGE– Ne yapıyorsun? Onu bırak. Çıkarma. O benim şapkam. (*Tilden şapkayı bırakır.*)

TILDEN– Biliyorum.

DODGE– Onu çıkarırsan Bradley saçımı traş eder. O benim şapkam.

TILDEN– Senin olduğunu biliyorum.

DODGE– Sakın şapkamı çıkarma.

TILDEN– Çıkarmam.

DODGE– Şimdi burada otur.

TILDEN– (*Tabureye oturur.*) Peki.

DODGE– Dışarıda bir şey yok. Sakın dışarıya çıkayım deme.

TILDEN– Tamam.

DODGE– Burada her şey var. İhtiyacın olan her şey. Masanın üstünde para var. Televizyon. Televizyon açık mı?

TILDEN– Evet.

DODGE– Kapat onu. Lanet olası şeyi kapat. Ne diye açık duruyor.

TILDEN– (*Televizyonu kapatır, ışığı söner.*) Sen açık bıraktın.

DODGE– Öyleyse kapat.

TILDEN– (*Yeniden tabureye oturur.*) Kapattım.

DODGE– Kapalı kalsın.

TILDEN– Peki.

DODGE– Ben uyuduğum zaman açarsın.

TILDEN– Tamam.

DODGE– Maçı seyredersin. Red Saks. Red Saks'ı seviyorsun değil mi?

TILDEN– Evet.

DODGE– Red Saks'ı seyredersin. Pee Wee Reese. Pee Wee Reese'i hatırlıyor musun?

TILDEN– Hayır.

DODGE– Red Saks'ta mıydı?

TILDEN– Bilmiyorum.

DODGE– Pee Wee Reese. (*Uykuya dalar*) Kardinalleri seyret. Stan Musial'i hatırlarsın.

TILDEN– Hayır.

DODGE– Stan Musial. (*Uykuya dalar.*) Beysler doluydu. Koşucu, birinci ve üçüncüde. Büyük, şişman top uçtu. Balon gibi. Bam!

Top bir roket gibi ezip geçti. Onu gördüm. Tam da saatle Perma Sharp reklamının arasında. Ben oradaki ilk çocuktum. İlk çocuk. Bu top için mücadele etmem gerekti. Onu kimseye veremezdim. Beni neredeyse parçalayacaklardı, ama onu veremezdim. (*Dodge derin uykuya dalar. Tilden bir süre yalnızca ona bakarak orada öyle oturur. Sonra sessizce eğilip, Dodge'un uyuyup uyumadığını kontrol eder. Yavaşça yastığı kaldırıp, altından içki şişesini çeker. Dodge horlar. Tilden yavaşça ayağa kalkar, Dodge'a bakarak, şişenin kapağını açar ve bir yudum alır. Şişeyi kapatarak cebine koyar. Yerdeki kabuklara ve sonra tekrar Dodge'a bakar. Sahnenin ortasına yürür, yerdeki kabukları toplamaya başlar. Kolları dolunca kanepenin yanına döner. Elinde kabuklarla Dodge'un başında durarak ona bakar ve sessizce üstünü kabuklarla örter. Tekrar ayağa kalkar ve Dodge'u seyreder. Şişeyi çıkarır, bir yudum daha alır ve tekrar cebine koyar. Daha çok kabuk toplar ve her yer temizleninceye kadar bu işlemi tekrarlar. Dodge'un üstü, kafası dışında, tamamıyla kabuklarla kaplanmıştır. Tilden yine bir yudum içki alır, uyuyan Dodge'a bakar ve yavaşça soldan çıkar. Yağmurun sesi duyulurken uzun bir sessizlik olur. Bradley, soldaki veranda kapısında görülür. Yağmurdan korunmak için başında tuttuğu gazete sırılsıklamdır. Kapıyla biraz uğraştıktan sonra, girerken yere düşecek gibi olur. Dodge, rahatsız olmadan uyumaya devam eder.*)

BRADLEY– Orospu çocuğu! Lanet olası orospu çocuğu. (*Bradley takma ayağını düzeltir ve kapıdan verandaya girer. Gazeteyi yere atar, saçındaki suyu silkeler ve omuzlarından akan suyu eliyle iter. Gri bir tişört, sarkık lacivert pantolon, siyah pantolon askıları ve siyah temizlikçi ayakkabıları giymiştir. Sol bacağı, dizden yukarısı kesildiği için tahtadandır. Büyük ve hemen hemen mekanik adımlarla yürür. Takma ayağının deri bağ ve metal menteşelerinden gelen gıcırdama sesi o yürüdükçe duyulur. Kolları ve omuzları hayatı boyunca ayaklarının da işini yüklendiği için çok güçlü ve kaslı görünür. Tilden'den beş yaş küçüktür. Sağdaki kapıya güçlükle yürür, girer ve kapıyı kapatır. Önce Dodge'u fark etmez. Merdivene doğru ilerler.*)

BRADLEY– (*Yukarıya doğru seslenir.*) Anne.

(*Durur ve dinler. Sahneye döner ve Dodge'un uyuduğunu görür. Mısır kabuklarını fark eder. Kanepeye doğru yürür. Kovanın yanında durur ve içine bakar. Tekrar kabuklara bakar. Dodge uyumaya devam eder.*)

BRADLEY– (*Kendi kendine konuşur.*) Mısır. Hasat bitti baba...

(*Dodge'un uyuyan yüzüne bakar ve tiksintiyle başını sallar. Cebinden elektrikli makasını çıkarır. Kabloyu açar ve lambaya doğru yürür. Fişi yerdeki prize takmak için tahta bacağını dizinin altından iterek eklem yerinden bükülmesini sağlar ve beceriksizce eğilir. Kanepeyi denge unsuru gibi kullanarak güçlükle kalkar. Dodge'un başucuna gelir ve tekrar takma bacağını büker ve tek dizi üstüne eğilir. Mısır kabuklarını vahşice savurur ve Dodge'un başındaki beyzbol şapkasını çekip çıkarır, sahnenin ortasına atar. Dodge uyumaya devam eder. Bradley makası çalıştırır. Işıklar yavaş yavaş loşlaşır. Bradley Dodge'un saçını o uyurken keser. Makasın sesi yağmur sesiyle birlikte duyulurken, ışıklar yavaş yavaş kararır.*)

İKİNCİ PERDE

SAHNE

1. perdenin aynı. Gece. Yağmur sesi. Dodge hâlâ kanepenin üstünde uyur. Saçı çok kısa kesilmiştir ve kafatası derisinde yer yer kesikler vardır ve kanamaktadır. Tüm mısır ve kabuklar, kova ve süt sağma taburesi toplanmış ve sahne temizlenmiştir. Sol girişten bir genç kızın sesi gelirken, sahne ışıkları da yanar. Dodge, hâlâ uyur. Shelly ve Vince veranda kapısının önünde gözükürler. Yağmurdan korunmak için Vince'in paltosunu başlarının üstünde tutarlar. Shelly 19 yaşlarında, siyah saçlı ve çok güzeldir. Vücudunu tayt gibi saran kot pantolon, yüksek topuklu ayakkabılar, mor tişört ve kısa bir tavşan kürk giymiştir. Makyajı abartılı ve saçları dalgalıdır. Vince, Tilden'in oğludur. 22 yaşlarındadır. Ekose gömlek, kot pantolon, kovboy çizmeleri giymiş, koyu renk güneş gözlükleri takmıştır. Elinde bir saksafon kutusu taşır. Verandanın kapısından girerken üstlerindeki yağmur sularını silkelerler.

SHELLY– (*Evi işaret ederek güler*) Burası mı? İnanamıyorum.
VINCE– Evet, burası.
SHELLY– Bu ev mi?

VINCE– Evet, bu ev.
SHELLY– İnanmıyorum.
VINCE– Neden?
SHELLY– Tıpkı filmlerdeki gibi.
VINCE– Nesi var? Tipik Amerikan evi.
SHELLY– Sütçü ve küçük köpeği nerede? Küçük köpeğin adı neydi? Spot. Spot ve Jane. Dick, Jane ve Spot.
VINCE– Kes artık!
SHELLY– Dick ve Jane ve Spot. Anne, baba ve Sissy!
(Gülerek dizine vurur)
VINCE– Kendine gel! Kes artık! Bu benim ailem.
(Shelly, daha da isterik bir biçimde kontrolden çıkarak güler.)
VINCE– Biraz saygılı ol tamam mı?
SHELLY– *(Kendini tutmaya çalışarak)* Özür dilerim.
VINCE– Kendine gel.
SHELLY– *(Onu selamlar)* Peki efendim. *(Kıkırdar)*
VINCE– Onları yıllardır görmüyorum. Aniden çıkıp gelen, nereden çıktığı belirsiz, tamamıyla yozlaşmış birisi olduğumu sanmalarını istemiyorum.
SHELLY– Peki ne sanmalarını istiyorsun?
VINCE– *(Duraklar)* Hiçbir şey. Hadi girelim.
(Verandayı geçer, sağdaki iç kapıya doğru ilerler. Shelly onu izler. Kapı yavaşça açılır. Vince kafasını içeriye uzatır. Dodge'un uyuduğunu fark etmez. Merdivene doğru seslenir.)
VINCE– Büyükanne!
(Vince'in arkasında görünmeyen Shelly yine kahkaha krizine tutulur. Vince kafasını geri çeker ve kapıyı kapatır. Onları göremeden seslerini duyarız.)
SHELLY– *(Gülmeyi keserek.)* Özür dilerim. Çok üzgünüm Vince. Gerçekten üzgünüm. Bir daha yapmayacağım. Kendimi tutamadım.
VINCE– Ben komik bir şey göremiyorum.
SHELLY– Biliyorum, özür dilerim.
VINCE– Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Onları altı yıldır görmedim. Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum.

SHELLY– Biliyorum. Söz, bir daha yapmayacağım. İzci sözü.

VINCE– Dilini ısıramaz mısın ya da onun gibi bir şey?

SHELLY– Sadece "büyükanne" deme olur mu? (*Kıkırdar, susar.*) Yani eğer "büyükanne" dersen kendime hakim olabilir miyim bilmiyorum.

VINCE– Pekâlâ, bu kez tutmaya çalış.

SHELLY– Tamam, özür dilerim.

(*Kapı yeniden açılır. Vince önce kafasını uzatır, sonra da içeriye girer. Shelly arkasından onu izler. Vince merdivene yürür, saksafon kutusunu ve paltosunu yere koyar ve yukarıya bakar. Shelly, Dodge'un beyzbol şapkasını görür. Ona yaklaşır. Eğilip alır ve başına takar. Vince merdivenleri çıkar ve yukarıda gözden kaybolur. Shelly onun peşinden gidecekken kanepede yatan Dodge'u görür. Beyzbol şapkasını çıkarır.*)

VINCE– (*Yukarıdan*) Büyükkanne!

(*Shelly, Dodge'un yanına gider ve başucunda durur. Yavaşça elini uzatıp, kesiklerden birine dokunur. Başına dokunduğu anda, Dodge sıçrayarak kalkar ve gözleri açık kanepede oturur. Shelly derin bir soluk alarak geriler. Dodge ona bakar, elindeki şapkayı görür, aceleyle elini çıplak başına götürür. Shelly'e dik dik bakarak, şapkayı onun elinden alır ve başına takar. Shelly, geri geri çekilir. Dodge gözlerini dikip ona bakar.*)

SHELLY– Şey... Ben.. Ben Vince'in arkadaşıyım. (*Dodge ona dik dik bakar.*) Vince yukarıda.

(*Dodge önce merdivenlere sonra tekrar Shelly'e bakar.*)

SHELLY– (*Yukarıya seslenir.*) Vince!

VINCE– Bir saniye!

SHELLY– Aşağıya insen iyi olur.

VINCE– Bir dakika, resimlere bakıyorum.

(*Dodge, Shelly'e dik dik bakmaya devam eder.*)

SHELLY– (*Dodge'a*) Biz de henüz geldik. New York'tan yola çıktık. Çevre yolunda yağmur yağıyordu. Burada biraz duralım dedik. Daha doğrusu Vince, zaten buraya uğramayı düşünüyordu. Sizi görmek için tabii. Uzun zamandır uzaktaymış. (*Sessizlik.*

Dodge ona bakmayı sürdürür.) Biz New Meksiko'ya gidiyorduk. Vince'in babasını görmeye. Sanırım babası orada yaşıyor. Burada durup sizi görmeyi düşündük. Bir taşla iki kuş vurmak, biliyorsunuz. (*Güler. Dodge dik dik bakar. Shelly gülmeyi keser.*) Yani Vince'in şimdi ailesiyle ilgili bir takıntısı var. Sanırım onun için yeni bir şey bu. Bunu anlatmakta biraz güçlük çekiyorum doğrusu. ama o önemli buluyor. Biliyorsunuz. Sanırım sizi yeniden tanımak istiyor. Bunca yıl sonra. (*Susar. Dodge ona dik dik bakar. Shelly sinirlenerek merdivene yürür ve Vince'e bağırır.*) Vince lütfen aşağıya gelir misin?

(*Vince merdivenin yarısına kadar iner.*)

VINCE– Sanırım bir yere gittiler.

(*Shelly kanepedeki Dodge'u işaret eder. Vince döner ve Dodge'u görür. Merdivenden inerek Dodge'a doğru yürür. Shelly arkada merdivenin yanında kalır.*)

VINCE– Büyükbaba?

(*Dodge ona bakar ama tanımaz.*)

DODGE– Viski getirdin mi?

(*Vince dönüp, Shelly'e sonra tekrar Dodge'a bakar.*)

VINCE– Büyükbaba ben Vince'im. Vincent. Tilden'in oğlu. Hatırlıyor musun?

(*Dodge ona dik dik bakar.*)

DODGE– Sözünü tutmadın. Burada benim yanımda kalmadın.

VINCE– Büyükbaba, ben burada değildim ki. Henüz şimdi geldim.

DODGE– Beni bırakıp gittin. Sana çıkmamanı tembih ettiğim halde dışarı çıktın. Hem de yağmur altında.

(*Vince dönüp Shelly'e bakar. Shelly yavaşça kanepeye yürür.*)

SHELLY– Büyükbaban iyi mi?

VINCE– Bilmiyorum. (*Gözlüklerini çıkarır.*) Bak büyükbaba, beni hatırlamıyor musun? Senin torunun Vince'im ben. Biliyorum uzun zaman oldu. Saçlarım daha uzun belki.

(*Dodge ona dik dik bakarak, beyzbol şapkasını çıkarır.*)

DODGE– (Başını göstererek) Bak, beni yalnız bırakınca neler oluyor. Bunu görüyor musun? İşte bu oluyor.

(Vince onun başına bakar. Dokunmak için elini uzattığında, Dodge şapkayla onun eline vurur ve tekrar başına giyer.)

VINCE– Neler oluyor büyükbaba? Halie nerede?

DODGE– Onu merak etme. Ne zaman geleceği belli olmaz. Hemen döneceğini söyledi ama, biliyorum dönmeyecek. *(Gülmeye başlar)* İhtiyar kızda hâlâ hayat var. *(Gülmeyi keser.)*

VINCE– Bunu nasıl yaptın?

DODGE– Saçmalama! Ben yapmadım.

VINCE– Kim yaptı peki?

(Sessizlik. Dodge, Vince'e bakar.)

DODGE– Kimin yaptığını sanıyorsun ha? Kim yaptı dersin?

SHELLY– Vince, belki de gitsek iyi olacak. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Sanırım zamanlamamız iyi değil.

VINCE– *(Shelly'e)* Sadece bir saniye. *(Dodge'a)* Bak büyükbaba, ben buraya şimdi geldim. Altı yıldır burada değildim. Hiçbir şeyden haberim yok.

(Sesizlik. Dodge ona bakar.)

DODGE– Demek hiçbir şey bilmiyorsun.

VINCE– Hayır.

DODGE– Bu çok iyi. Bir şey bilmekten iyidir. Çok, çok daha iyidir.

VINCE– Burada seninle kalan biri yok mu?

(Dodge yavaşça döner ve sol sahne girişine bakar.)

DODGE– Tilden var.

VINCE– Yanılıyorsun büyükbaba, Tilden New Meksiko'da. Ben de oraya gidiyorum. Onu görmeye. Yolumuz üstünde olduğu için buraya şöyle bir uğradık.

(Dodge yavaşça tekrar Vince'e döner.)

DODGE– Korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksınız.

(Vince geri çekilerek Shelly'nin yanına gider. Dodge onlara bakar.)

SHELLY– Vince, neden bir motele gidip, geceyi orada geçirmiyoruz? Buraya yarın sabah tekrar gelebiliriz. Kahvaltımızı orada ederiz. Belki yarın her şey farklı olur.

VINCE– Korkma. Korkulacak bir şey yok. O sadece yaşlı bir adam.

SHELLY– Korkmuyorum.

DODGE– Siz ikiniz. Bana göre pek ideal bir çift değilsiniz.
SHELLY– (*Kısa bir sessizlikten sonra*) Gerçekten mi? Peki ama neden?
VINCE– Şişşş! Onu kızdırma.
DODGE– İkinizin arasında bir uyumsuzluk var. Geçinemiyor gibisiniz.
VINCE– Halie nereye gitti büyükbaba? Belki de onu çağırmamız gerek. Burada yapayalnız kalmanı anlayamıyorum. Seninle ilgilenen biri yok mu?
DODGE– Siz ne diyorsunuz? Ne dediğinizi biliyor musunuz? Sadece konuşmak için mi konuşuyorsunuz?
VINCE– Ben yalnızca...
DODGE– Halie erkek arkadaşıyla çıktı. Rahip Dewis'le. O damızlık bir adam değil, Tanrının adamı.
VINCE– Burada ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum.
DODGE– Bütün istediğin bu mu?
VINCE– Evet. Yani ben her şeyin farklı olacağını sanıyordum.
DODGE– Peki sen kim oluyorsun?
VINCE– Ben Vince'im! Senin torunun! Beni hatırlamalısın.
DODGE– Vince. Benim torunum.
VINCE– Tilden'in oğlu.
DODGE– Tilden'in oğlu Vince. Sanırım iki oğlu vardı. İki mi? Hayır.
VINCE– Beni uzun zamandır görmemiştiniz.
DODGE– En son ne zamandı?
VINCE– Tam olarak hatırlamıyorum. Büyük bir ziyafetti. Bir çeşit kutlama. Hindi. Ben küçüktüm. Uzun zaman önceydi.
DODGE– Hatırlamıyor musun?
VINCE– Hayır. Yani, gerçekten. Hepimiz masada oturuyorduk. Hepiniz, Bradley'le birlikte babamla dalga geçiyordunuz.
DODGE– Sen bile hatırlamıyorsun. Senin hatırlamadığını ben nasıl hatırlayayım?
SHELLY– Haydi gel Vince, bu iş yürümeyecek.
VINCE– (*Shelly'e*) Takma kafanı.
SHELLY– Ben takmıyorum! Görmüyor musun seni tanımıyor bile.
VINCE– (*Dodge'a doğru yürür.*) Bak büyükbaba...
DODGE– Olduğun yerde kal! Yaklaşma!

(*Vince durur. Shelly'e döner. Sonra tekrar Dodge'a bakar.*)

SHELLY– Vince, bu gerçekten sinirimi bozuyor. Baksana bizi burada istemiyor. Bizden hoşlanmadı.

DODGE– Güzel bir kız.

VINCE– Teşekkürler.

DODGE– Çok çekici.

SHELLY– Aman tanrım.

DODGE– (*Shelly'e*) Senin adın ne?

SHELLY– Shelly.

DODGE– Shelly. Bu bir erkek ismi değil mi?

SHELLY– Bu kez değil.

DODGE– (*Vince'e*) Akıllı piliç ha?

SHELLY– Vince, artık gidebilir miyiz?

DODGE– Gitmek istiyor. Şimdi geldi ama hemen gitmek istiyor.

VINCE– Bütün bunlar ona garip geldi.

DODGE– Alışır. (*Shelly'e*) Neredensin?

SHELLY– Doğum yerim mi?

DODGE– Bu doğru. Doğum yerin.

SHELLY– Los Angeles.

DODGE– Los Angeles. Aptallar şehri.

SHELLY– Buna dayanamam Vince. Bu gerçekten inanılmaz bir şey.

DODGE– Aptalca. Los Angeles aptallar şehridir. Florida da. Bütün güneşli şehirler, hepsi aptaldır. Niye aptal olduklarını biliyor musun?

SHELLY– Beni aydınlat.

DODGE– Sana nedenini anlatacağım. Çünkü hepsi de kendini akıllı sanan piliçlerle doludur. Bu kadar basit.

(*Shelly, Dodge'a arkasını döner, merdivene gider ve en alt basamağa oturur.*)

DODGE– (*Vince'e*) Küstü galiba.

VINCE– Ona hakaret ettin.

DODGE– Gururu kırıldı. Bakın şuna. Benim evimde hakarete uğradı. Orada somurtup oturuyor. Çünkü ben onun gururunu kırdım. Ben kırdım.

SHELLY– (*Vince'e*) Bu gerçekten korkunç bir şey. Harika doğrusu. Bir de benim doğru izlenim bırakmam konusunda endişeleniyordun.

DODGE– Şimşek gibi çakıyor değil mi? Ateş gibi. Bir zamanlar benim de böyle ilişkilerim olmuştu. Geçici şeyler. Bir haftadan fazla sürmezdi.

VINCE– Büyükbaba, bir dakika.

DODGE– Kes şu büyükbaba lafını. Canımı sıkıyor. "Büyükbaba"ymış. Ben kimsenin büyükbabası değilim.

(*Dodge yastığın altındaki viski şişesini aramaya başlar. Shelly merdivenden kalkar.*)

SHELLY– (*Vince'e*) Belki de yanlış eve girdin. Bu hiç aklına geldi mi? Belki de adres yanlış.

VINCE– Yanlış adres değil. Bahçeyi tanıdım. Verandayı. Karaağacı. Evi. Ben bu evde oturuyordum. Hem de tam burada.

SHELLY– Ya insanları? İnsanları da tanıdın mı? O senin büyükbaban olmadığını söylüyor.

DODGE– (*Şişeyi arayarak*) Nereye gitti bu şişe?

VINCE– Ya aklından zoru var, ya da başka bir şey. Ona ne olduğunu bilmiyorum.

DODGE– Benim lanet olası şişem nerede?

(*Dodge kanepeden kalkar, minderleri kaldırıp sahneye atarak viskiyi arar.*)

SHELLY– Haydi New Meksiko'ya gidelim lütfen. Burası beni delirtecek. Burada kalmak istemiyorum. Bu evde. Ben hindi sofraları kurulacağını, elmalı tart ikram edileceğini filan sanmıştım.

VINCE– Doğrusu ben de üzgünüm, seni hayal kırıklığına uğrattığım için.

SHELLY– Ben hayal kırıklığına uğramadım! Dehşete düştüm! Gitmek istiyorum.

(*Dodge sol sahne girişine doğru seslenir.*)

DODGE– Tilden! Tilden!

(*Dodge, kanepenin üstünde şişesini aramak için bir o tarafa, bir bu tarafa debelenirken, sehpayı devirir. Şişeler düşer. Dodge şişeleri fırlatırken, Vince ve Shelly onu seyreder.*)

VINCE– (*Shelly'e*) Aklını kaçırdı galiba. Ona yardım etmeliyim.

SHELLY– Sen ona yardım et! Ben gidiyorum!

(*Shelly kapıya yönelir. Vince onu durdurur. Onlar aralarında kapışırlarken, Dodge kanepede tepinmeye devam ederek bağırır.*)

DODGE– Tilden! Tilden! Buraya gel! Tilden!

SHELLY– Bırak gideyim.

VINCE– Hiçbir yere gitmiyorsun! Burada kalacaksın.

SHELLY– Bırak beni orospu çocuğu! Ben senin malın değilim.

(*Birden Tilden soldan daha önceki gibi sessizce girer. Bu kez kolları havuçlarla doludur. Dodge, Vince ve Shelly onu görünce aniden durup, öylece Tilden'e bakarlar. Tilden, elinde havuçlarla, yavaşça sahnenin ortasına yürür. Dodge bitkin, kanepenin üstünde oturur.*)

DODGE– (*Soluk soluğa, Tilden'e*) Hangi cehennemdeydin?

TILDEN– Dışarıda, arka bahçede.

DODGE– Şişem nerede?

TILDEN– Gitti.

(*Tilden ve Vince birbirlerine bakarlar. Shelly geri çekilir.*)

DODGE– Şişemi çaldın.

VINCE– (*Tilden'e*) Baba?

(*Tilden, Vince'e bakar*)

DODGE– Benim şişemi çalmaya hakkın yoktu! Hiç yoktu!

VINCE– (*Tilden'e*) Ben Vince'im. Vincent.

(*Tilden, önce Vince'e diktiği bakışlarını Dodge'a çevirir, sonra Shelly'e döner.*)

TILDEN– (*Bir sessizlikten sonra*) Bu havuçları bahçeden topladım. Eğer havuç isteyen varsa, ben havuç kopardım.

SHELLY– (*Vince'e*) Dur bir dakika, Bu baban mı? Ziyarete gittiğimiz?

VINCE– (*Tilden'e*) Baba, senin ne işin var burada?

(*Tilden havuçları tutarak Vince'e bakar. Dodge battaniyeyi üstüne çeker.*)

DODGE– (*Tilden'e*) Bana yeni bir şişe getirmek zorundasın. Halie gelmeden, bana bir şişe getirmelisin. Masanın üstünde para var. (*Sol taraftaki mutfağı işaret eder.*)

TILDEN– (*Başını sallayarak*) Ben hiçbir yere gitmiyorum.

(*Shelly, Tilden'in yanına gider. Tilden ona bakar.*)

SHELLY– Sen Vince'in babası mısın?

TILDEN– Vince?

SHELLY– (*Vince'i işaret ederek*) Bu senin oğlun olduğunu söylüyor. Onu tanıyor musun? Ben buraya yeni geldim. Herkesin birbirini tanıdığını sanıyordum.

(*Tilden, Vince'e bakar. Dodge battaniyeye sarınıp oturur ve yere bakar.*)

TILDEN– Benim bir oğlum vardı ama onu gömdük.

(*Dodge, Tilden'e göz ucuyla bakar. Shelly, Vince'e döner.*)

VINCE– Senin New Meksiko'da olduğunu sanıyordum baba. Oraya seni görmeye gidiyorduk.

TILDEN– Çok uzun bir yol. Berbat bir yol.

DODGE– (*Tilden'e*) Sen bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Bu sen doğmadan önce olmuştu, çok önce.

VINCE– Ne oldu baba? Burada neler oluyor? Ben her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. Halie'ye ne oldu? Sen neden döndün?

TILDEN– O gitti. Kiliseye ya da başka bir yere. Her zaman kilisedir. Tanrı ya da İsa ile. Veya ikisi birlikte.

SHELLY– (*Tilden'e*) Havuçları almamı ister misin?

VINCE– Shelly.

(*Tilden ona bakar. Shelly ona daha da yaklaşır ellerini uzatır. Tilden ona bakarak, havuçları yavaşça onun kollarına koyar. Shelly havuçları tutarak durur.*)

TILDEN– (*Shelly'ye*) Havuç sever misin?

SHELLY– Elbette. Ben bütün sebzeleri severim. Vejetaryenim.

DODGE– (*Tilden'e*) Hitler bir vejetaryendi. Halie gelmeden bana bir şişe viski bulmalısın!

(*Dodge yumruğuyla kanepeye vurur. Vince, Dodge'un yanına giderek onu sakinleştirmeye çalışır. Shelly ve Tilden yüz yüze dururlar.*)

TILDEN–(*Shelly'ye*) Arka bahçe havuç dolu. Mısır, patates.

SHELLY– Sen Vince'in babasısın değil mi? Gerçek babası. Sadece soruyorum.

TILDEN– Her çeşit sebze. Sebze sever misin?

SHELLY– (*Güler*) Evet, sebze severim.

TILDEN– Biliyor musun, bu havuçları pişirebiliriz. Sen onları kesersin, sonra da pişiririz.

SHELLY– Pekiyi. Tabii. Nasıl olursa.

VINCE– Ne yapıyorsun Shelly?

TILDEN– Kovayla bıçak getireyim.

SHELLY– Tamam.

TILDEN– Şimdi dönerim sakın gitme.

VINCE– Baba, bekle bir dakika. Burada neler oluyor? Herkesin nesi var?

(Tilden soldan çıkar. Shelly kolları havuç dolu, sahnenin ortasında durur. Vince, Dodge'un yanında ayaktadır. Shelly, Vince'e daha sonra da havuçlara bakar.)

DODGE– (*Vince'e*) Sen bana bir şişe viski getirebilirsin. (*Sol tarafı işaret ederek*) Masanın üstünde para var.

VINCE– Niye biraz yatmıyorsun büyükbaba?

DODGE– Ben biraz yatmak istemiyorum. Ne zaman yatsam bir şey oluyor. (*Şapkasını çıkarıp başını gösterir*) Bak ne oluyor? İşte bu oluyor. (*Tekrar şapkasını giyer.*) Sen de yat da sana neler oluyor gör. Bu hoşuna gider mi? Şişeni çalarlar. Saçını keserler. Çocuklarını öldürürler. İşte bunlar olur. Seni canlı canlı yerler.

VINCE– Biraz dinlensen, belki her şey yoluna girer.

DODGE– (*Sessizlik*) Sen bana bir şişe içki alabilirsin. Seni engelleyen hiçbir şey yok.

SHELLY– Neden ona bir içki almıyorsun Vince? Belki de birbirinizi tanımanıza yardımcı olur.

DODGE– (*Shelly'yi işaret ederek*) Gördün mü? Bana içki alman gerektiğini düşünüyor. O açıkgöz biri. Birden akıllanıverdi.

(Vince, Shelly'nin yanına gider.)

VINCE– Bu havuçlarla ne yapıyorsun?

SHELLY– Babanı bekliyorum.

DODGE– Bana içki alman gerektiğini düşünüyor.

VINCE– Shelly, şu havuçları bıraksan, bu durumu gözden geçirmeliyim. Senin yardımına ihtiyacım var. Burada neler oldu bilmi-

yorum ve anlayabilmek için, birinin yardımına ihtiyaç duyuyorum.

SHELLY– Ben yardım etmeye çalışıyorum.

VINCE– Sadece problem oluyorsun. Durumumu daha da zorlaştırıyorsun. Şu havuçları yere koyar mısın?

(Vince, havuçları onun elinden almaya çalışır. Shelly, havuçları koruma'ya çalışarak ona arkasını döner.)

SHELLY– Benden uzak dur! Kes artık şunu!

(Vince geri çekilir, Shelly havuçları sıkı sıkı tutarak ona döner)

VINCE– Bunu neden yapıyorsun? Benimle alay mı ediyorsun? Bu benim ailem biliyorsun.

SHELLY– Daha önce beni kandırabilirdin. Buraya kendi ayağımla gelmeseydim. Buradan binlerce mil uzakta olsaydım. Kahretsin. Burada olmaktansa cehenneme gitmeyi yeğlerdim. Bu evde kalmayı isteyen sendin. Öyleyse ben de kalacağım. Kalacak ve önce havuçları kesecek, sonra da pişireceğim. Burada yaşamak için ne gerekiyorsa onu yapacağım. Sadece bir an önce bu işten kurtulmak için.

VINCE– Havuçları bırak Shelly. Havuçlar bize yardım edemez. Bu durumla havuçların bir ilgisi yok.

(Tilden, soldan elinde kova, süt sağma taburesi ve bıçakla girer. Süt sağma taburesini ve kovayı, Shelly için, sahnenin ortasına yerleştirir. Shelly, Vince'e bakarak tabureye oturur, Tilden'den bıçağı alır. Tekrar Vince'e bakar. Sonra bir havuç alır, uçlarını keser, kazır ve kovaya atar. Aynı işlemi tekrarlar. Vince ona dik dik bakar. Shelly gülümser.)

DODGE– O bana bir şişe alabilirdi. O, bana içki alabilecek tipte bir kız. Onun için bu çok kolay olurdu. Oraya gider tezgâha yaklaşırdı. Belki de ona bir şişe parasına iki şişe verirlerdi. O bunu yapabilirdi.

(Shelly güler. Havuçları kesmeye devam eder. Vince, Dodge'a yaklaşır, bakar. Tilden, Shelly'nin ellerini izler. Uzun bir sessizlik.)

VINCE– *(Dodge'a)* Ben o kadar değişmedim. Yani fiziksel olarak. Hemen hemen aynıyım. Aynı beden, aynı kilo. Her şey aynı.

(Vince onunla konuşurken, Dodge, Shelly'i izler.)

DODGE– Çok güzel bir kız. Olağanüstü.

(Vince, Shelly'i görememesi için Dodge'un önünü kapatır. Vince, geçmişle ilgili şeyleri gösterirken, Dodge, Shelly'i görebilmek için kafasını sürekli oradan oraya uzatır.)

VINCE– Bak büyükbaba. Buna bak. Bunu hatırlıyor musun? Baş parmağımı hep böyle bükerdim. Hatırlıyor musun? Sofrada hep bunu yapardım. O eski zamanlarda. Bir gün bana parmağımın böyle kalacağını ve beyzbol oynayamayacağımı söylemiştin.

(Vince başparmağını bükerek Dodge'a gösterir. Dodge göz ucuyla baktıktan sonra bakışları tekrar Shelly'e kayar. Vince pozisyonunu değiştirip başka bir şey göstermeye başlar.)

VINCE– Peki buna ne dersin?

(Vince, dudaklarını kıvırır ve tırnaklarıyla dişlerinin üzerinde trompet çalar gibi hafif vuruşlarla ses çıkartır. Dodge bir süre izler. Tilden sese doğru döner. Vince, Tilden'in ilgilendiğini görünce, trompet çalmayı sürdürerek onun yanına gider. Dodge televizyonu açar ve televizyon seyreder.)

VINCE– Bunu hatırlıyor musun baba?

(Vince, Tilden için çalmaya devam eder. Tilden bir süre büyülenmiş gibi izler, sonra tekrar Shelly'e döner. Vince dişlerinde trompet çalmayı sürdürerek Dodge'un yanına gider. Shelly havuç kesmeyi sürdürerek Tilden'le konuşur.)

SHELLY– *(Tilden'e)* Bazen beni deli ediyor.

VINCE– *(Dodge'a)* Biliyorum bunu hatırlayacaksın. Bu yaptığım şey için beni evden atardın.

(Vince gömleğini belinden çeker ve çenesinin altına kıstırır, göbeği ortaya çıkmıştır. Göbeğinin iki yanındaki etleri tutarak, konuşan dudak gibi bir içeri bir dışarı oynatır. Göbeğini seyrederek bu hareketle uyum sağlayan garip bir ses çıkartır. Dodge'a gösterdikten sonra Tilden'e doğru giderek aynı hareketi tekrarlar. İkisi de ilgisiz bir bakıştan sonra onunla hiç ilgilenmezler.)

VINCE– *(Çizgi film sesiyle)* "Merhaba. Nasılsınız? Ben iyiyim, çok teşekkür ederim. Bu güzel pazar sabahında siz de çok iyi görü-

nüyorsunuz. Bir kova su almak için hırdavatçı dükkânına gidiyordum."

SHELLY– Kes şu maskaralığı Vince. (*Vince duraklar. Gömleğini düzeltir.*) Aman Tanrım. Görmüyor musun, seninle oynamak istemiyorlar.

(*Shelly havuç kesmeyi sürdürür. Vince, Tilden'e doğru yürür. Tilden, Shelly'i seyretmeye devam eder. Dodge, TV izler.*)

VINCE– (*Shelly'e*) Anlamıyorum. Gerçekten bir şey anlamıyorum. Belki de hata bende. Belki de bazı şeyleri unutan benim.

DODGE– (*Kanepeden seslenir*) Bana içki almayı unuttun. İşte, unuttuğun bu. Burada bulunan herkes bana viski alabilirdi. Herkes. Ama hiçbiri almıyor. İşin aciliyetini kimse anlamıyor. Havuç kesmek daha önemli. Dişlerinde piyano çalmak! Bunu yıllar sonra da hatırlamanızı dilerim. Benim gibi yerinden kıpırdayamaz hale geldiğinizde, başkalarının kaprislerine boyun eğmek zorunda kaldığınızda belki beni hatırlarsınız.

(*Shelly tekrar tabureye oturur ve havuç kesmeye devam eder. Sessizlik. Vince saçını karıştırarak bir aşağı bir yukarı yürür ve Dodge'la Tilden'e bakar. Vince'le Shelly bakışırlar. Dodge TV izler.*)

VINCE– Bu gerçekten şaşırtıcı. İnanılmaz bir şey. (*Dolaşmaya devam eder*) Nedir bu? Ben doğru yolu mu şaşırdım? Bağışlanmaz bir suç mu işledim? Bir tür, aşağılık, sapık bir sürgün müyüm? Bana yalnızca söyleyin. Kaldırabilirim. Neydi bu? Eski bir aile tabusuna mı ihanet ettim? Bakmadığım bir anda çizgiyi mi geçtim? Neydi bu, öğrenmek istiyorum.

SHELLY– Vince, bunları niye anlatıyorsun? Hiçbiri umurlarında değil. Seni tanımıyorlar. İşte bu kadar basit.

VINCE– Nasıl olur da tanımazlar. Lanet olsun beni nasıl tanımazlar! Ben onların oğluyum! Onların eti ve kanıyım. Herkes görebilir aramızdaki ilişkiyi.

DODGE– (*TV izlerken*) Sen benim oğlum değilsin. Bir zamanlar benim oğullarım vardı ama sen onlardan biri değilsin.

(*Uzun sessizlik. Vince, önce Dodge'a sonra Tilden'e bakar. Shelly'e döner. Dodge'a yaklaşır. Ona bakarken kısa bir sessizlik.*)

VINCE– Şimdi gidip sana içki alacağım.

DODGE– Alacak mısın?

VINCE– Tabii.

(*Shelly elinde bıçak ve havuç, ayağa kalkar.*)

SHELLY– Beni burada yalnız bırakmayacağını umarım.

VINCE– Bu fikir senindi. Sen ona içki almamı söyledin. Ben de şimdi ona içki almaya gidiyorum!

SHELLY– Ama ben burada yalnız kalamam.

DODGE– Onu konuşturma. Senin üzerinde kötü etkisi oluyor. O buraya adımını attığı anda bunu anlamıştım zaten.

VINCE– Bir süre gitmek zorundayım Shelly. Dışarıya çıkmalıyım. Bir içki alıp döneceğim. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Gerçekten.

SHELLY– İdare edebilir miyim bilmiyorum gerçekten Vince.

VINCE– Hiçbir şey olmayacak. Onlar tehlikeli değil.

SHELLY– Birlikte gidemez miyiz?

VINCE– Hayır. Burada olanları çözmem gerekiyor. Bazı şeyler düşüp parçalandı. Bu böyle değildi. İnan bana. Hiçbir şey eskisi gibi değil...

SHELLY– Bak, sen kendini kötü hissediyorsun. İyi ama ben nasılım? Evet, onlar beni de tanımıyorlar ama ben de onları daha önce hiç görmüş değilim. Kim bu insanlar, bilmiyorum. Her şey olabilirler.

VINCE– Onlar hiçbir şey değiller!

SHELLY– Bunu sen söylüyorsun.

VINCE– Tanrı aşkına, onlar benim ailem. Kendi ailemi tanırım. Şimdi bana biraz zaman tanı. Çok uzun sürmeyecek. Dışarı çıkacak ve hemen döneceğim. Hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum.

(*Shelly ona bakar. Sessizlik.*)

SHELLY–İnanamıyorum.

VINCE– Hiçbir şey olmayacak. (*Dodge'a doğru ilerler*) Şimdi dışarı çıkıp senin içkini alacağım büyükbaba. Tamam mı?

DODGE– Sebat, gördünüz mü? Önemli olan sebat etmek. Israrlı olacaksınız. Sebat, metanet ve kararlılık. Bunlar üç büyük

fazilettir. Ülkemiz bunların üzerine kuruldu. Bunlara bağlı kalırsan vanlış yapmazsın. (*Sol tarafı işaret ederek*) Para mutfaktaki masanın üstünde.

(*Vince Shelly'e yaklaşır.*)

VINCE– (Shelly'e) İyisin değil mi? Geç kalmam.

SHELLY– (Havuçları keserek) Tabii. İyiyim. Sen gidince kendimi oyalarım. Sebzeleri severim.

(*Vince, sürekli Shelly'nin ellerini izleyen Tilden'e bakar.*)

VINCE– (*Tilden'e*) Bir şey istiyor musun baba?

TILDEN– (*Vince'e bakar*) Ben mi?

VINCE– Evet, sen "Baba". Bu sensin. Dükkândan büyükbabama içki alacağım. Sen de bir şey ister misin?

TILDEN– Onun içki içmemesi gerekiyor. Halie bundan hoşlanmayacak. Halie üzülecek.

VINCE– Ama o içki istiyor.

TILDEN– İçmemesi gerekiyor.

DODGE– Onunla tartışma! İçkimi çalan o! Benimle konuşmadan hiçbir sözleşme yapma. O, senin gözünden sürmeyi bile çalar!

VINCE– Tilden senin içmemen gerektiğini söylüyor.

DODGE– Tilden keçileri kaçırdı. Görmüyor musun? Ona bir baksana. O, artık çizginin ötesinde. Ona bir baksana.

(*Vince, Tilden'e bakar. Tilden, Shelly'nin havuç kesen ellerinden gözlerini alamaz.*)

DODGE– Şimdi bir de bana bak. Buraya bana bak! Sence hangimiz güvene layığız? O mu, ben mi? Durmadan nereden geldiği belli olmayan sebzeler getiren bir adama güvenebilir misin? Ona bir baksana!

SHELLY– Git de içki getir Vince. Hadi git içkiyi getir.

VINCE– Hemen dönerim.

(*Vince sola doğru gider*)

DODGE– Nereye gidiyorsun?

VINCE– Parayı almaya.

DODGE– Ondan sonra nereye gideceksin?

VINCE– Dükkâna.

DODGE– Sakın başka bir yere gitme. Bir yerlere sokulup kafayı çekeyim deme. Doğruca buraya gel.

VINCE– Peki. (*Vince soldan çıkar.*)

DODGE– (*Vince'in arkasından seslenir*) Bir sorumluluk üstlendin. Arka yoldan gitme. Buradan çık. Seni giderken görmek istiyorum. Arkadan çıkma sakın.

VINCE– (*Sahne dışından*) Çıkmam.

(*Dodge döner ve Tilden ve Shelly'e bakar.*)

DODGE– Güven olmaz. Arkadan çıkarsa bir çukura düşüp boğulabilir. O zaman da içkime kavuşamam.

SHELLY– Vince için endişelenmeyin. Başının çaresine bakabilir.

DODGE– Bakabilir ha? Başına buyruk.

(*Vince elinde iki dolarla soldan girer, Dodge'un önünden geçerek sağdaki kapıya yönelir.*)

DODGE– Parayı aldın mı?

VINCE– Evet. İki dolar.

DODGE– İki dolar. İki dolar, iki dolardır. Sakın küçümseme.

VINCE– Ne cins içki istiyorsun?

DODGE– Viski! Markasını sen seç.

VINCE– Tamam.

(*Vince sağdaki kapıya gider. Açar. Tilden'in sesini duyunca durakları.*)

TILDEN– (*Vince'e*) New Meksiko'dan buraya arabayla mı geldiniz?

VINCE– Hayır, ben –bak– ben yokken benim kim olduğumu hatırlamaya çalış. Hatırlamak için kendini zorla. Birdenbire aklına gelebilir. Şimşek çakar gibi.

TILDEN– Uzun, yalnız bir yol. O yolda daha önce araba kullanmıştım, sonu yoktur. Kendinizi bir karanlığa düşüverecek gibi hissedersiniz.

(*Vince, döner ve Tilden'e bakar. Bakışırlar. Vince, kafasını sallar, kapıdan çıkar. Tilden onun gidişini izler. Sessizlik.*)

SHELLY– Onu gerçekten tanımadınız mı? İkiniz de?

(*Tilden döner ve onun havuç kesen ellerine bakar.*)

DODGE– (*Televizyonu izleyerek*) Kimi tanımadık?

SHELLY– Vince'i?

DODGE– Nesi tanınacak ki?

(*Dodge bir sigara yakar, hafifçe öksürür ve TV izler.*)

SHELLY– Eğer tanıdıysanız ve bunu ona söylemediyseniz, bu çok zalimce doğrusu. O bunu hak etmedi.

DODGE– Zalimce mi?

SHELLY– Öyle olurdu. Bu gerçekten mümkün değil. Yani sizinle hiç ilgili olmaması. O sadece bir yabancı mı? O kendinden o kadar emin ki.

(*Dodge sigara içerek TV izler.*)

TILDEN– Ben onu tanıdığımı sanıyorum. Sanki onda tanıdık bir şeyler var.

SHELLY– Tanıdın, değil mi?

TILDEN– Sanki yüzünün içinde başka bir yüz görür gibi oldum.

SHELLY– Belki de önceki halini hatırladın. Onu altı yıldır görmemiştin.

TILDEN– Görmedim mi?

SHELLY– O böyle söylüyor.

(*Shelly, havuç işini sürdürürken Tilden onun önüne gelir.*)

TILDEN– Onu en son nerede görmüştüm?

SHELLY– Bilmiyorum. Onu birkaç aydır tanıyorum. Bana her şeyi anlatmaz.

TILDEN– Anlatmaz mı?

SHELLY– Böyle şeyleri anlatmaz.

TILDEN– Peki sana ne anlatır?

SHELLY– Genel olarak mı?

TILDEN– Evet. (*Tilden onun arkasına geçer.*)

SHELLY– Her türlü şeyi anlatır.

TILDEN– Nasıl mesela?

SHELLY– Bilmiyorum. Onun neler hissettiğini tam olarak size anlatamam.

TILDEN– Nasıl yani? (*Tilden sürekli bir daire çizerek onun etrafında dolaşır.*)

SHELLY– Çünkü bunlar bana anlattığı özel şeyler.

TILDEN– Ve sen bana anlatamazsın.
SHELLY– Seni tanımıyorum bile.
DODGE– Tilden, mutfağa gidip bana bir kahve yap. Kızı da rahat bırak! Baksana sinirleniyor. Her an gemiden atlamaya hazır.
SHELLY– (*Dodge'a*) Önemli değil.
(*Tilden, Dodge'a kulak asmaz ve Shelly'nin etrafında dönmeye devam eder. Saçına ve paltosuna bakar. Dodge televizyon izler.*)
TILDEN– Yani bana bir şey anlatamaz mısın?
SHELLY– Sana bazı şeyler anlatabilirim. Seninle sohbet ederiz.
TILDEN– Edebilir miyiz?
SHELLY– Elbette. Zaten şimdi sohbet ediyoruz.
TILDEN– Ediyor muyuz?
SHELLY– Evet, yaptığımız bu.
TILDEN– Fakat bana anlatmayacağın bazı şeyler var.
SHELLY– Doğru.
TILDEN– Benim de sana anlatmayacağım bazı şeyler var.
SHELLY– Ne gibi?
TILDEN– Bilmiyorum. Hiç kimsenin duymaması gereken şeyler.
SHELLY– Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin.
TILDEN– Anlatabilir miyim?
SHELLY– Elbette.
TILDEN– Pek hoş şeyler değil.
SHELLY– Önemli değil. Benim başımdan da neler geçti.
TILDEN– Korkunç olabilir.
SHELLY– Peki, bana güzel bir şeyler anlatamaz mısın?
(*Tilden onun önünde durur ve paltosuna bakar. Shelly ona bakar. Uzun sessizlik.*)
TILDEN– (*Biraz duraksayarak*) Paltona dokunabilir miyim?
SHELLY– Paltoma mı? (*Paltosuna baktıktan sonra, başını Tilden'e doğru kaldırır*) Tabii.
TILDEN– Kızmazsın değil mi?
SHELLY– Hayır, hadi dokun.
(*Shelly, Tilden'in dokunması için kolunu uzatır. Dodge, gözlerini TV'ye dikmiştir. Tilden, Shelly'nin koluna bakarak yavaşça elini*

uzatır. Yavaşça onun koluna değer, kürke hafifçe dokunur ve hemen elini geri çeker. Shelly kolunu öyle tutar.)

SHELLY– Tavşan.

TILDEN– Tavşan.

(Tekrar çok yavaşça elini uzatıp kürke dokunur ve hemen elini geri çeker. Shelly'nin kolu düşer.)

SHELLY– Kolum yoruldu.

TILDEN– Onu tutabilir miyim?

SHELLY– (*Duraksar*) Paltoyu mu? Tabii.

(Shelly, paltosunu çıkararak Tilden'e verir. Tilden, onu yavaşça alır, kürkü okşar ve üstüne giyer. Shelly, Tilden kürkü yavaşça okşarken onu izler. Tilden ona gülümser. Shelly tekrar havuç kesmeye döner.)

SHELLY– İstersen senin olsun.

TILDEN– Olabilir mi?

SHELLY– Evet. Arabada yağmurluğum var. O bana yeter.

TILDEN– Araban mı var?

SHELLY– Vince'in arabası.

(Tilden kürkü okşayarak ve gülümseyerek dolaşır. Shelly, Tilden ona bakmadığında onu izler. Dodge, TV'ye saplanmış, battaniyeye sarılarak kanepeye uzanır.)

TILDEN– (*Dolaşırken*) Bir zamanlar benim de arabam vardı. Araba kullanıyordum. Her yere giderdim. Dağlara çıktım. Karda araba kullandım.

SHELLY– Epey eğlenceli olmalı.

TILDEN– (*Hâlâ dolaşarak paltoyu okşar*) Bazen bütün gün direksiyon başındaydım. Çölü geçerdim. Kasabaları, palmiyeleri, şimşekleri her şeyi geçerdim. Şehirlerin içinden geçerdim. Arada durur etrafıma bakar ve bazen bir şeyler görürdüm. Görmemem gereken şeyleri görürdüm. Geyik gibi. Şahinler. Baykuşlar. Onların gözünün içine bakar, onlar bana bakar ve ben onların bana bakışından orada olmamam gerektiğini anlardım. Ve yine arabayı sürerdim. Geri döner, hep yol alırdım. Araba sürmeyi seviyordum. Daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Hayal ettiğim şeylerden hiçbiri, araba sürmekten daha güzel değildi.

DODGE– (*Gözleri TV'de*) Kes sesini!
SHELLY– Hâlâ çok seviyor musun?
TILDEN– Şimdi mi? Artık araba sürmüyorum.
SHELLY– Neden?
TILDEN– Şimdi büyüdüm artık.
SHELLY– Büyüdün mü?
TILDEN– Artık çocuk değilim.
SHELLY– Araba sürmen için çocuk olman gerekmez.
TILDEN– O araba sürmek değildi.
SHELLY– Neydi peki?
TILDEN– Maceraydı. Her yere gittim.
SHELLY– Bunu gene yapabilirsin.
TILDEN– Artık yapamam.
SHELLY– Neden olmasın?
TILDEN– Şimdi anlattım sana. Hiçbir şey anlamıyorsun. Sana başka bir şey anlatsam onu da anlamayacaksın.
SHELLY– Ne anlatsan?
TILDEN– Sana gerçekten olmuş bir şey anlatsam.
SHELLY– Ne gibi?
TILDEN– Bir bebek gibi. Küçücük minik bir bebek.
SHELLY– Senin küçüklüğün gibi mi?
TILDEN– Sana anlatırsam paltonu geri istersin.
SHELLY– Söz veriyorum, istemeyeceğim. Anlat.
TILDEN– Anlatamam. Dodge izin vermez.
SHELLY– O seni duymaz. Hadi anlat.
(*Sessizlik. Tilden ona bakar. Yavaşça ona yaklaşır.*)
TILDEN– Küçük bir bebeğimiz vardı. (*Dodge'u işaret eder*) Onun bebeği. Tek elinle kaldırıp, öbür eline koyabilirdin. (*Tilden ona daha çok yaklaşır. Dodge ilgilenir.*) O kadar küçük ki, kimse bulamadı onu. Öylece kayboldu. Ne cenaze, ne ilâhi. Hiç kimse gelmedi.
DODGE– Tilden!
TILDEN– Polisler onu aradı. Komşular da. Hiç kimse bulamadı.
(*Dodge, kanepeden kalkmaya uğraşır.*)

DODGE– Tilden? Kızı rahat bırak. O tamamıyla masum.

(*Dodge ayağa kalkıncaya kadar çabalar.*)

TILDEN– Sonunda herkes vazgeçti. Aramayı bıraktılar. Herkes başka bir şey söyledi. Kimi kaçırıldı dedi. Kimi cinayet, kaza dedi. Bir çeşit kaza.

DODGE– Tilden, ona ne anlatıyorsun?

(*Dodge, yerde öksürmeye başlar. Shelly onu tabureden seyreder.*)

TILDEN– Küçük minik bebek, öylece kayboldu. Çok zor değil. Çok küçücüktü. Hemen hemen görünmez. Tek elle tutabilirdim.

(*Shelly, Dodge'a yardım etmek için bir hareket yapar. Tilden onu kuvvetle taburesine ittirir. Dodge öksürmeye devam eder.*)

TILDEN– Nedenleri varmış, öyle söyledi. Çok çok gerilere gidiyormuş. Ama kimseye anlatmadı.

DODGE– Tilden anlatma! Ona hiçbir şey anlatma. O bir yabancı.

TILDEN– Onun nereye gömülü olduğunu bilen tek kişi o. Yalnızca o biliyor. Gizli bir gömülü hazine gibi. Hiçbirimize söylemez. Bana, anneme ve hatta Bradley'e bile. Özellikle Bradley'e. Bradley onu zorladı ama anlattıramadı. Neden yaptığını bile söylemedi. Bir gece birdenbire yaptı.

(*Dodge'un öksürüğü azalır. Shelly, taburenin üstünde Dodge'a bakarak oturur. Tilden yavaşça Shelly'nin paltosunu çıkarır ve ona uzatır. Uzun bir sessizlik. Shelly titreyerek oturur.*)

TILDEN– Şimdi herhalde paltonu geri istersin.

(*Shelly paltoya bakar fakat onu almak için hareket etmez. Sahnede, diğerleri de hareketsiz durur. Bradley, sarı yağmurluğuyla dışarıdaki verandaki kapısında görünür. Kapıdan girer, verandayı geçerek sağdaki kapıya yürür ve girer. Kapıyı kapatır. Yağmurluğunu çıkartır ve silker. Diğerlerini görünce duraklar. Tilden ona döner. Bradley, Shelly'e bakar. Dodge yerde kalır.*)

BRADLEY– Burada neler oluyor? (*Shelly'i işaret ederek*) Bu da kim?

(*Shelly ayağa kalkar, Bradley yanından geçerken geri çekilir. Bradley, Tilden'in yanında durur. Tilden'in elindeki paltoyu görür ve çekip alır.*)

BRADLEY– Bu da kim oluyor?

TILDEN– New Meksiko'ya gidiyor. Arabası var.

(Bradley ona bakar. Shelly donup kalmıştır. Bradley elinde paltoyla sekerek ona doğru gelir. Onun önünde durur.)

BRADLEY– (*Sessizlikten onra, Shelly'e*) Tatil mi?

(Shelly, titreyerek başını "hayır" anlamında sallar.)

BRADLEY– Onu buradan götürüyor musun? (*Shelly başını "hayır" anlamında sallar. Bradley, Tilden'e doğru yürür.*) Götürmelisin. Onu burada bırakma. Hiçbir iş yapmıyor. Parmağını bile kıpırdatmıyor. (*Durur. Tilden'e*) Yapıyor musun? (*Shelly'e*) Tabii ki o her zaman tam bir Amerikalı'ydı. Safkan mı, çeyrek kan mı, öyle bir şey. Sana bunu anlattı mı?

TILDEN– Yarım kan.

BRADLEY– Sana bunları anlattı mı? Havasını attı mı? (*Shelly başını "hayır" anlamında sallar*) O hep büyük oynardı. En şık giysileri giyer, en ünlü markaları kullanırdı. Boynunda madalyalar asılıydı. Büyük işler çevirirdi anlayacağın. (*Kendi kendine güler, yerdeki Dodge'u fark eder, ona yürür, durur.*) Ondan beklemezsin, değil mi? Kemik çuvalı ve çürüyüp gitmiş. (*Shelly tekrar kafasını sallar. Bradley ona bakarak yaklaşır, yumruğuyla paltoyu sıkar. Shelly'nin önünde durur.*) Kadınlar böyle şeyleri sever değil mi?

SHELLY– Neyi?

BRADLEY– Önemli olmak gibi. Önemli adamları?

SHELLY– Bilmiyorum.

BRADLEY– Bilmiyorsun, bilmiyorsun. Bana yutturamazsın. (*Shelly'e yaklaşır*) Tilden'le beraber misin?

SHELLY– Hayır.

BRADLEY– (*Tilden'e dönerek*) Tilden, o seninle mi?

(Tilden cevap vermez. Yere bakar. Tilden aniden fırlar ve soldan çıkar. Bradley güler. Shelly'yle konuşur. Dodge yerde görünmeyen biriyle konuşuyormuş gibi dudaklarını oynatmaya başlar.)

BRADLEY– (*Gülerek*) Korkudan ölecekti. Her zaman böyle korkaktı. (*Bradley gülmeyi keser ve Shelly'e bakar*) Sen de korkuyorsun değil mi? (*Güler*) Beni hiç tanımadığın halde korkuyorsun.

(*Gülmeyi keser*) Korkmana gerek yok.

(*Shelly yerdeki Dodge'a bakar.*)

SHELLY– Onun için bir şeyler yapamaz mıyız?

BRADLEY– (*Dodge'a bakarak*) Onu vurabiliriz. (*Güler*) Onu boğabiliriz. Onu boğabiliriz. Onu boğmaya ne dersin?

SHELLY– Kapa çeneni!

(*Bradley gülmeyi keser. Shelly'e daha çok yaklaşır. Shelly donup kalır. Bradley yavaş yavaş, düşünerek konuşur.*)

BRADLEY– Hey bayan! Benimle böyle konuşamazsın. Bu ses tonunu bir daha sakın kullanayım deme. Bir zamanlar bu ses tonunu hemen herkesten işitirdim. (*Dodge'u işaret eder*) Birisi oydu! O ve biraz önce buradan sıvışan yarım akıllı. Artık benimle böyle konuşamıyorlar. Her şey tersine döndü. Bir çember gibi tersine. Komik değil mi?

SHELLY– Üzgünüm.

BRADLEY– Ağzını aç.

SHELLY– Ne?

BRADLEY– (*Ağzını açmasını işaret ederek*) Aç. (*Shelly ağzını biraz açar*) Daha fazla. (*Shelly ağzını daha çok açar*) Öyle tut. (*Shelly öyle durur. Bradley'e bakar. Bradley boş elinin parmaklarını onun ağzına sokar. Shelly çekmeye çalışır.*) Kıpırdama. (*Shelly donup kalır. Bradley elini onun ağzında tutar. Ona bakar. Sessizlik. Elini çeker. Shelly ağzını kapatır, gözlerini ona diker. Bradley gülümser. Dodge'a bakar ve onun yanına gider. Shelly gözleriyle onu izler. Bradley Dodge'un önünde durup Shelly'e gülümser. Shelly'nin paltosunu iki eliyle Dodge'un üstüne tutarak, Shelly'e gülümsemeyi sürdürür. Dodge bakar ve paltoyu Dodge'un başını örtecek şekilde tutmaya devam eder, Shelly'e bakar ve gülümser. Işıklar kararır.*)

ÜÇÜNCÜ PERDE

SAHNE

Aynı dekor. Parlak güneş. Yağmur sesi kesilmiş. Her şey yeniden temizlenmiş. Havuçtan eser yok. Kova ve tabure kalkmış. Vince'in saksafon kutusu ve paltosu hâlâ merdiven dibinde duruyor. Bradley, Dodge'un battaniyesi altında kanepede uyuyor. Kafası sola dönüktür. Bradley'in tahta bacağı kanepeye dayalı duruyor. Ayakkabısı üstündedir. Askıları sarkıyor. Dodge, yerde televizyon sehpasına dayanmış, yüzü sol tarafa dönük oturur. Beyzbol şapkası başındadır. Shelly'nin kürk mantosu omuzlarını ve göğsünü örter. Soldaki arka tarafa çıkan girişe bakar. Daha zayıf ve zihni karışmış görünmektedir. Işıklar, kuş sesleri gelirken yavaşça iki adamı aydınlatır. Sessizlik bir süre devam eder. Bradley horlar. Dodge güçlükle hareket eder. Shelly, elinde dumanı tüten sıcak fincanla tabağını dengeleyerek ve gülümseyerek soldan girer. Shelly ona yaklaşırken Dodge sessizce onu izler.

SHELLY– (*Yürürken*) Güneşin açması, her şeyi değiştirecek büyükbaba. Seni büyükbaba diye çağırmama aldırmıyorsun, değil mi? Vince'in büyükbaba demesine kızdığını biliyorum. Fakat onu tanımıyorsun bile.

DODGE– Ben hiç kimsenin büyükbabası değilim. Benim paramla kaçtı gitti. Seni rehin olarak tutacağım.

SHELLY– Endişelenme, geri dönecektir, her zaman geri döner. (*Dodge'un yanına diz çökerek fincanla tabağını onun kucağına koyar.*)

DODGE– Sabah oldu. İçkim gelmediği gibi iki dolarımı da yürüttü.

SHELLY– Bunu içmeye çalış. Dökmeden.

DODGE– Bu da ne?

SHELLY– Et suyu. İçini ısıtır.

DODGE– Et suyu mu? Kim senden lanet olası et suyu istedi? Kaldır şunu üstümden.

SHELLY– Bunu yapmak için çok uğraştım.

DODGE– Bütün hafta da uğraşsan, umurumda değil. İçmeyeceğim.

SHELLY– Peki ben ne yapacağım bunu? Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Hem sana iyi gelir.

DODGE– Kaldır şunu, gözüm görmesin. (*Shelly fincanı alarak kalkar.*)

DODGE– Hem sen nereden biliyorsun, bana neyin iyi geleceğini? (*Shelly, Dodge'a bakar, sonra ondan uzaklaşarak merdivene gelir, en alt basamağa oturur ve et suyu içer. Dodge onu izler.*)

DODGE– Bana gerçekte neyin iyi geleceğini biliyor musun?

SHELLY– Ne?

DODGE– Küçük bir masaj. Küçük bir temas.

SHELLY– Hayır, hayır. Bir süre yeteri kadar temasım oldu. Yine de teşekkürler. (*Oturarak et suyunu yudumlamaya devam eder. Dodge onu seyrederken kısa bir sessizlik.*)

DODGE– Neden olmasın? Yapacak daha iyi bir şeyin yok. Arkadaşın dönmeyecek. Onun buraya tekrar geleceğini ummuyorsun, değil mi?

SHELLY– Tabii ki gelecek. Borusunu burada bıraktı.

DODGE– Borusunu mu? (*Güler*) Onun borusu sensin!

SHELLY– Çok komik.

DODGE– Benim paramla kaçtı. Dönmeyecek. Görürsün.

SHELLY– Geri dönecek. Burası onun geldiği yer. Bunu biliyor. İkna oldu. Ben de öyle.

DODGE– Sen komik bir piliçsin, biliyor musun?

SHELLY– Teşekkürler.

DODGE– İnanç dolusun. Umut. İnanç ve umut. Bütün hayalperestler gibisin. Tanrı değilse bir adam. Bir adam değilse, bir kadın. Kadın değilse, toprak ya da bir çeşit gelecek hayali. Bir çeşit gelecek.

SHELLY– Bal arısı?

DODGE– Evet, bal arısı?

SHELLY– (*Verandaya bakarak*) Yağmurun dindiğine sevindim.

DODGE– (*Verandaya, sonra tekrar Shelly'e bakar.*) İşte benim söylemek istediğim de bu. Yağmurun dindiğine seviniyorsun. Çünkü şimdi her şeyin değişeceğine inanıyorsun. Yalnızca güneş doğdu diye.

SHELLY– Her şey şimdiden değişti bile. Dün gece korkuyordum.

DODGE– Neden korkuyordun?

SHELLY– Hiç sadece korkuyordum.

DODGE– Evet, hepimizde bir felaket içgüdüsü var. Gelişinin kokusunu alabiliyoruz.

SHELLY– Oğlunuz Bradley'di beni korkutan.

DODGE– Bradley'den mi? (*Bradley'e bakar*) Onun işini bitirmek çok kolay. Özellikle şimdi. Bütün yapacağın tahta bacağını alıp arka kapıdan atmak. Çaresiz, tamamıyla çaresiz kalır.

(*Shelly döner ve bir Bradley'in tahta bacağına bir de Dodge'a bakar. Et suyunu yudumlar.*)

SHELLY– Sen bunu yapar mıydın?

DODGE– Ben mi? Ben soluk alacak gücü zor buluyorum.

SHELLY– Gücün olsaydı yapardın, öyle mi?

DODGE– O kadar çabuk sarsılma küçük hanım. Bir adamın yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Sen hayal edersin, o yapar. Ne olursa olsun.

SHELLY– Sanırım sen de bunu daha önce denedin.

DODGE– Orada oturmuş et suyu içip beni yargılayamazsın! Burası benim evim.

SHELLY– Unutmuşum.

DODGE– Unuttun mu? Kimin evi sanıyordun peki?

SHELLY– Benim.

(*Dodge ona dik dik bakar. Uzun sessizlik. Shelly et suyunu yudumlar.*)

SHELLY– Benim olmadığını biliyordum ama bir an öyle hissettim.

DODGE– Nasıl hissettin?

SHELLY– Burada benden başka kimse yaşamıyormuş, yalnızca ben yaşıyormuşum gibi. Yani herkes gitmiş. Sen buradasın ama sanki senin de burada olmaman gerekiyor. Neden bilmiyorum. Evden mi geliyor yoksa başka bir şeyden mi? Tanıdık bir şeyler var. Burada yolumu kaybetmezmişim gibi. Sen hiç bu duyguyu hissettin mi?

(*Dodge sessizce onu dinler. Sessizlik*)

DODGE– Hayır, hiçbir zaman.

(*Shelly ayağa kalkar. Elinde fincanla dolaşır.*)

SHELLY– Dün gece yukarıdaki odada yattım.

DODGE– Hangi odada?

SHELLY– O duvarları resim ve haçlarla dolu olan odada.

DODGE– Halie'nin odası mı?

SHELLY– Evet. "Halie" kimse.

DODGE– Halie, benim karım.

SHELLY– O zaman onu hatırlıyorsun.

DODGE– Ne demek istiyorsun? Tabii ki hatırlıyorum. Yalnızca bir günlüğüne gitti yarım günlüğüne. Her ne kadar daha uzun sürse de.

SHELLY– Onu saçları kıpkızılkenki haliyle hatırlıyor musun? Bir elma ağacının önünde dururken?

DODGE– Ne oluyor, üçüncü dereceden bir soruşturma falan mı var? Sen kim oluyorsun da bana karımla ilgili özel sorular sormaya kalkıyorsun?

SHELLY– Yukarıdaki resimlere hiç bakmadın mı?

DODGE– Ne resimleri?

SHELLY– Senin bütün hayatın orada duvarda asılı duruyor. Tastamam sana benzeyen biri. Daha doğrusu senin geçmişteki halin.

DODGE– O ben değilim. Asla ben değilim. İşte ben buyum. Burada. İşte bu kadar basit. Bütün enkaz karşında duruyor.

SHELLY– Öyleyse senin için geçmiş hiçbir zaman var olmadı.

DODGE– Geçmiş mi? Aman tanrım. Geçmiş geçip gitti. Sen ne biliyorsun ki geçmiş hakkında?

SHELLY– Çok değil. Burada bir çiftlik olduğunu biliyorum.

(*Sessizlik*)

DODGE– Çiftlik mi?

SHELLY– Bir çiftlik resmi var. Büyük bir çiftlik. Boğalar. Buğday, mısır.

DODGE– Mısır mı?

SHELLY– Bütün çocuklar mısırların ortasında oturuyor. O büyük hasır şapkaları sallıyorlar. Bir tanesinin şapkası yok.

DODGE– Hangisinin?

SHELLY– Kadının kollarında bir bebek var. O kızıl saçlı kadının. Orada unutulmuş gibi duruyor. Sanki oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi.

DODGE– Biliyordu! Ona en az yüz kere söylemiştim şehirde oturmayacağımızı. Defalarca uyardım onu.

SHELLY– Bebeğe sanki bir başkasınınmış gibi bakıyor. Ona ait değilmiş gibi.

DODGE– Bu kadarı yeter. Bazı gülünç fikirlerin var. Kahrolası komik fikirler. Propaganda yapıyorlar diye herkes çocuğunu sevmek zorunda mı? Hiç yavrularını yiyen köpek görmedin mi? Hem sen neredensin?

SHELLY– Los Angeles. Ama bunu daha önce konuşmamış mıydık?

DODGE– Doğru, hatırlıyorum. Los Angeles.

SHELLY– Aptallar şehri.

DODGE– Doğru. Tabii.

(*Sessizlik*)

SHELLY– Bu aileye ne oldu?

DODGE– Senin bunu sormaya hakkın yok. Sana ne bundan? Yoksa bir çeşit sosyal görevli misin?

SHELLY– Ben Vince'in arkadaşıyım.

DODGE– Vince'in arkadaşı. Bu çok tuhaf doğrusu. "Vince"! "Bay Vince"! Bence "Bay Hırsız" daha uygun düşer. Onun ismi bana hiçbir şey ifade etmiyor. Kuyuda bir çınlama bile değil. Kaç çocuk ektiğimi biliyor musun? Torunları ve sonraki torunları hiç hesaba katmıyorum.

SHELLY– Ve hiçbirini hatırlamıyorsun?

DODGE– Nesi hatırlanacak ki? Halie'nin aile albümü var. Sen onunla konuşmalısın. Eğer ilgilendiğin buysa sana soy ağacını gösterir. Gerilere, ta mezarlarına kadar iz sürmüştür.

SHELLY– Ne demek istiyorsun?

DODGE– Ne dediğimi sanıyorsun? Ne kadar gerilere gidebilirsin? Uzun bir cesetler dizisi. Benden öncekilerden yaşayan bir ruh bile yok. Bir tane bile. Peki beni kim hatırlayacak? Bahçedeki kemiklere aldıran kim?

SHELLY– Tilden'in söyledikleri doğru muydu?

(*Dodge duraklar. Shelly'e bakar. Kafasını sallar, arka girişe bakar.*)

DODGE– Tilden? (*Shelly'e döner, sakin*) Tilden nerede?

SHELLY– Dün gece bebekle ilgili söyledikleri doğru muydu?

(*Sessizlik*)

DODGE– (*Arka girişe bakar*) Tilden'e ne oldu? Tilden neden burada yok?

SHELLY– Bradley onu kovaladı.

DODGE– Bradley mi? Neden benim kanepemde uyuyor? (*Shelly'e döner*) Ben bütün gece burada, yerde miydim?

SHELLY– Tilden bir yere gitmedi. O uyuyuncaya kadar dışarda saklanıp bekledi.

DODGE– Dışarıda mı? Tilden dışarıda mı? Yağmurda dışarıya çıkmaması gerekiyordu. Başı derde girecek. Artık buralarda yolu bulamıyor. Eskisi gibi değil. Batıya gitti ve başını belaya soktu. Burada böyle şeyler istemiyoruz.

SHELLY– Ne yaptı?

(*Sessizlik*)

DODGE– (*Sessizce Shelly'e bakar*) Tilden mi? Kafası karıştı. Olan bu. Onu artık yalnız bırakamıyoruz.

(Verandanın dışından Halie'nin kahkahası gelir. Shelly ayağa kalkarak sesin geldiği yöne bakar, fincanı hâlâ elindedir. Kalsın mı, gitsin mi karar veremez.)

DODGE– *(Üstündeki paltoyu kaldırarak, Shelly'e fısıltıyla)* Şimdi beni yalnız bırakma! Söz veriyor musun? Sakın gideyim deme, beni yalnız bırakma. Yanımda birisine ihtiyacım var. Mutlaka birisi olmalı. Beni bırakma! Söz ver!

SHELLY– *(Oturarak)* Söz, bırakmam.

(Halie dışarıdaki veranda kapısında Peder Dewis ile görünür. Parlak sarı bir elbise giymiş, kolları sarı güllerle doludur. Başında şapka yoktur. Peder Dewis geleneksel beyaz yakalı, siyah rahip giysisi içindedir. Altmış yaşlarında hemen göze çarpan gri saçlı kibar bir adamdır. İkisi de biraz sarhoştur ve başları döner. Onlar veranda kapısından girerken Dodge kürk paltoyu kafasına geçirip saklanır. Shelly tekrar ayağa kalkar. Dodge paltoyu düşürür ve ısrarla Shelly'e fısıldar. Halie ve Peder Dewis içerdekilerden habersizdir.)

DODGE– *(Güçlü bir fısıltıyla Shelly'e)* Söz verdin!

(Shelly tekrar merdivene oturur. Dodge paltoyu kafasına geçirir. Halie ve Peder Dewis sağ taraftaki iç kapıya doğru geçerlerken verandada konuşurlar.)

HALIE– Ah Peder! Bu korkunç bir şey. İnanılmaz, müthiş! Cezalandırılmaktan korkmuyor musunuz? *(Kıkırdar)*

DEWİS– İtalyanlar tarafından değil. Onlar birbirlerini cezalandırmakla meşguller.

(İkisi de gülmekten kırılırlar)

HALIE– Peki ya Tanrı?

DEWİS– Şükürler olsun ki Tanrı, yalnızca duymak istediğini duyar. Bu seninle benim aramda bir şey. Kalplerimizin içinde biz biliyoruz ki, biz de en az katolikler kadar günahkârız.

(Tekrar gülerek sağ kapıya ulaşırlar.)

HALIE– Peder sizin pazar ayinlerinde böyle konuştuğunuzu hiç duymamıştım.

DEWİS– Doğrusu en iyi esprilerimi özel arkadaşlarıma saklıyorum. İnciler, hıyarlardan önce gelir biliyorsun.

(Gülerek odaya girerler ve Shelly'i görünce susarlar. Shelly ayağa kalkar. Halie, Peder Dewis'in ardından kapıyı kapatır. Shelly'le konuşan Dodge'un sesi paltonun altından duyulur.)

DODGE– *(Paltonun altından, Shelly'e)* Otur, otur yerine! Seni korkutmalarına sakın izin verme!

(Shelly tekrar merdivene oturur. Halie yerdeki Dodge'a, sonra da kanepede uyuyan Bradley'e bakar ve tahta bacağı görür. Peder Dewis'ten utanarak küçük bir çığlık atar.)

HALIE– Aman tanrım! Tanrı aşkına bu evde neler oluyor? *(Gülleri Peder Dewis'e uzatır.)* Özür dilerim Peder. *(Halie, Dodge'a yaklaşır, başından paltoyu çeker ve tahta bacağı onunla örter. Bradley hâlâ uyumaktadır.)* Bu evi bir saniye yalnız bırakırsanız, şeytan ön kapıdan girer.

DODGE– O paltoyu bana geri ver! Ben soğuktan donmadan o lanet olası paltoyu ver!

HALIE– Merak etme donmazsın. Sen farkında olmadan güneş açtı.

DODGE– O paltoyu geri ver. Palto canlılar içindir, ölü bacaklar için değil!

(Halie, Bradley'in üstünden battaniyeyi çekerek Dodge'a fırlatır. Dodge kafasını battaniyeyle örter. Bradley'in sakat ayağının bir kısmı minder kenarından görünür. Bradley, battaniye üstünden çekilince ani bir hareketle sıçrayıp oturur.)

HALIE– *(Battaniyeyi atarken)* İşte! Al bunu! Bu senin zaten! Bir kere bile kendi başının çaresine bakamıyorsun!

BRADLEY– *(Halie'ye bağırarak)* O battaniyeyi ver bana! Battaniyeyi ver diyorum. O benim battaniyem!

(Halie, orada durup yalnızca elindeki gülleri tutan Peder Dewis'in yanına gider. Bradley, kanepenin üstünde battaniyeye ulaşmak için ümitsizce mücadele eder. Shelly elinde fincan, merdiven dibinden onları seyreder.)

HALIE– İnanın peder, sizi davet ederken böyle bir şeyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ben burada olmadığım zaman her şeyin nasıl dağılıp parçalandığını hep unutuyorum.

DEWİS– Lütfen özür dilemeyin. Eğer gerçek hayattan kaçsaydım rahip olmazdım.

(*Güler. Halie tekrar Shelly'i fark ederek ona doğru yürür. Shelly oturmaya devam eder. Halie durur ve ona bakar.*)

BRADLEY– Battaniyemi istiyorum. Battaniyemi verin!

(*Halie, Bradley'e döner ve onu susturur.*)

HALIE– Kapa çeneni Bradley! Hemen şimdi! Yeter artık!

(*Bradley yavaşça siner, kanepeye yatar, sırtını Halie'ye döner ve sızlanmaya başlar. Halie dikkatini tekrar Shelly'e çevirir. Sessizlik.*)

HALIE– (Shelly'e) Benim fincanımla ne yapıyorsun?

SHELLY– (*Fincana, sonra Halie'ye bakarak*) Dodge'a et suyu yapmıştım.

HALIE– Dodge'a mı?

SHELLY– Evet.

HALIE– Peki içti mi?

SHELLY– Hayır.

HALIE– Sen içtin mi?

SHELLY– Evet.

(*Halie ona dik dik bakar. Uzun sessizlik. Birden geri dönerek Peder Dewis'in yanına gider.*)

HALIE– Peder, evimde bir yabancı var. Ne tavsiye edersiniz? Bir Hıristiyan nasıl davranırdı?

DEWIS– (*Kıvranarak*) Pekâlâ... ben... Ben gerçekten... Bir yolcu mu?

HALIE– Hâlâ viskimiz var değil mi?

(*Dodge, battaniyeyi başından çekerek Peder Dewis'e bakar. Shelly ayakta durur.*)

SHELLY– Dinleyin, ben içki içmem. Ben yalnızca...

(*Halie hırçın bir tavırla Shelly'e döner.*)

HALIE– Sen otur oturduğun yerde.

(*Shelly tekrar merdivene oturur. Halie yeniden Peder Dewis'e döner.*)

HALIE– Sanırım daha çok viskimiz var, değil mi peder?

DEWIS– Evet, doğru. Öyle sanırım. Benim ellerim dolu. Siz kendiniz alın.

(*Halie kıkırdar. Şişeyi bulmak için Dewis'in ceplerini karıştırır. Ararken gülleri koklar. Dewis kıpırdamadan durur. Dodge, Halie'yi yakından izler.*)

HALIE– İnanılmaz şeyler bu güller. Öyle değil mi peder?

DEWIS– Evet, öyle.

HALIE– Neredeyse bu evdeki günah kokusunu bile bastırdılar. Harikulade! Bu koku. Ansel'in heykelinin dibine de bunlardan koymalıyız. Açılış gününde.

(Halie, Dewis'in yedek cebinde bir matara viski bulur, çıkarır. Dodge arzuyla bakar. Halie, Dodge'a yaklaşarak mataray açar ve bir yudum alır.)

HALIE– *(Dodge'a)* Ansel için bir heykel yapılıyor. Bunu biliyor muydun? Bir plaket değil, büyük muhteşem bir heykel. Tamamıyla bronzdan. Baştan ayağa bronz. Bir elinde basket topu, bir elinde tüfek.

BRADLEY– *(Halie'ye sırtı dönük)* O hiç basket oynamadı ki.

HALIE– Sen sesini kes Bradley! Ansel hakkında konuşma! Sen de çok iyi biliyorsun ki, Ansel herkesten iyi basket oynardı. O tam bir Amerikalı'ydı. Başkalarına çamur atmanın gereği yok. *(Halie, Bradley'den uzaklaşır, mataradan içki yudumlayarak ve gülümseyerek Dewis'e yaklaşır.)*

HALIE– *(Dewis'e)* Ansel, büyük bir basketbol oyuncusuydu. En büyüklerinden biri.

DEWIS– Ansel'i hatırlıyorum. Yakışıklı çocuktu. Uzun boylu ve atletik.

HALIE– Tabii, hatırlıyorsunuz. Nasıl oynadığını biliyorsunuz. *(Shelly'e döner)* Tabii, şimdilerde daha değişik bir basketbol oynuyorlar. Çok daha kötü, öyle değil mi şekerim?

SHELLY– Bilmiyorum.

(Halie, içkisini yudumlayarak Shelly'e doğru yürür, onun önünde durur.)

HALIE– Çok çok daha kötü. Birbirlerine giriyorlar. Dişlerini söküyorlar. Bütün saha kan içinde kalıyor. Vahşiler! *(Halie, Shelly'nin elindeki fincanı alır ve viski koyar)* Onları artık iyi eğitmiyorlar. Hiç eğitmiyorlar. Cinnet geçirmiş gibi etrafa saldırıyorlar. Uyuşturucu ve kadınlar. En çok da kadınlar. *(Halie viski fincanını Shelly'e uzatır. Shelly alır.)* En çok da kadınlar. Kızlar. Aptal,

duygusal küçük kızlar. (*Tekrar Peder Dewis'e döner*) Günümüzün bir yansıması değil mi peder? İçinde bulunduğumuz durumun bir belirtisi?

DEWIS– Evet, öyle sanırım.

HALIE– Evet. Bu kötü bir kehanet ama bence gençliğimiz canavara dönüşüyor.

DEWIS– Ne desem, bilmem ki, hımın...

HALIE– İsterseniz bana katılmayabilirsiniz Peder. Tartışmaya açığım. Bence tartışmak, sorunun iki tarafını da görmemizi sağlar, öyle değil mi? (*Dodge'a doğru ilerler*) Sanırım uzun vadede pek bir şey değişmez. Her şeyin gözlerinizin önünde bozulduğunu, baş aşağı yuvarlandığını gördükçe, gençlik hakkında konuşmak bile komik.

DEWIS– Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Bazı şeylere inanmak çok önemlidir.

HALIE– Evet, evet, neden bahsettiğinizi anlıyorum. Bu doğru, gerçekten. (*Dodge'a bakar*) Belli temel şeyler. Belli temel şeyleri sarsamayız. O zaman aklımızı kaçırırız. Benim kocam gibi. Onun gözlerinde bunu görebilirsiniz. Delilik gözlerine sinmiş. (*Dodge başını tekrar battaniyenin içine sokar. Halie, Dewis'ten tek bir gül alarak yavaşça Dodge'a yaklaşır.*)

HALIE– Bir şeye inanmak zorundayız, inanmaktan vazgeçemeyiz. Eğer vazgeçersek ölürüz. Yalnızca ölürüz. (*Zarif bir hareketle gülü Dodge'un battaniyesine atar. Gül, Dodge'un dizlerine düşer ve orada kalır. Halie, güle bakarken uzun bir sessizlik.*)

BRADLEY– Ansel, hiç basketbol oynamadı.

HALIE– Bradley seni uyarıyorum. (*Shelly birden ayağa kalkar, Halie onunla ilgilenmez, gülü seyretmeyi sürdürür.*)

SHELLY– Benim kim olduğumu öğrenmek istemiyor musunuz? Burada ne işim olduğunu? Ben ölü değilim. Buradayım ve yaşıyorum!

HALIE– Viskini içtin mi?

SHELLY– Hayır, içmeye de niyetim yok.

HALIE– Bu gerçekten kararlı bir tutum. Kararlı tutumlar oldum olası hoşuma gider.

SHELLY– Benim bir tutumum filan yok. Sadece olan biteni anlamaya çalışıyorum.

(*Halie gülerek Peder Dewis'in yanına gider.*)

HALIE– (*Dewis'e*) Sürprizler, sürprizler. Burada böyle bir şeyle karşılaşacağınız hiç aklınıza gelir miydi Peder?

SHELLY– Buraya torununuzla birlikte kısa bir ziyaret için gelmiştik. Masum, dostane bir ziyaret.

HALIE– Torunum mu?

SHELLY– Evet, bu doğru. Hiç kimsenin hatırlayamadığı torununuz.

HALIE– (*Dewis'e*) Durum gittikçe ilginçleşiyor.

SHELLY– Ona buraya gelmenin budalaca olduğunu söylemiştim. Bıraktığı yerden başlamaya kalkışmak olmayacak işti.

HALIE– Nerede bırakmıştı?

SHELLY– Bırakıp gittiği zaman neredeyse! Altı yıl önce! On yıl önce! Ne zamansa! Ona kimsenin takmadığını söyledim.

HALIE– Peki seni dinlemedi mi?

SHELLY– Hayır, dinlemedi. Çocukluğundan hatırladığı her lokantada durduk! İçinde bir kızı öptüğü her küçük pastanede. Her mola yerinde, her dönemeçte. Ayağını kırdığı her futbol sahasında.

HALIE– (*Birden telaşlanarak Dodge'a*) Tilden nerede?

SHELLY– Beni duymazlıktan gelemezsin!

HALIE– Dodge! Tilden nereye gitti?

(*Shelly öfkeden çılgına dönerek, Halie'nin üstüne yürür.*)

SHELLY– (Halie'ye) Sana söylüyorum.

(*Bradley, kanepede doğrulup oturur. Shelly geri çekilir.*)

BRADLEY– (*Shelly'e*) Anneme böyle bağıramazsın!

HALIE– Dodge! (*Dodge'u tekmeler*) Sana Tilden'i gözünün önünden ayırma demiştim. Nereye gitti?

DODGE– Bana bir yudum içki verirsen söylerim.

DEWIS– Halie, ziyaret için uygun bir zaman değil sanırım.

(*Halie tekrar Dewis'e doğru yürür.*)

HALIE– Buradan hiç ayrılmamam gerekirdi. Asla ayrılmamalıydım. Tilden her yere gidebilir. Ondan her şey beklenir. Aklı başında

değil. Dodge bunu biliyordu. Giderken ona söyledim. Bilhassa tembih ettim. Onu izlemesi gerekiyordu.

(*Bradley yere eğilerek, Dodge'un battaniyesini kapar ve çeker. Kanepenin üstüne yatarak, battaniyeyi başına çeker.*)

DODGE– Battaniyemi aldı! Battaniyemi aldı!

HALIE– (*Bradley'e dönerek*) Ver şunun battaniyesini!

(*Halie Bradley'e doğru yürür. Shelly aniden elindeki fincan ve tabağını sağdaki kapıya fırlatır. Dewis yana çekilir. Fincan ve tabağı paramparça olur. Halie durur, Shelly'e döner. Herkes donar. Bradley yavaşça başını battaniyenin altından uzatır, sağdaki kapıya ve sonra Shelly'e bakar. Shelly, Halie'ye bakar. Dewis elinde güllerle korkarak kenara çekilir. Shelly, yavaşça Halie'ye yaklaşır. Uzun bir sessizlik. Shelly yumuşak bir sesle konuşur.*)

SHELLY– (*Halie'ye*) Ben buradayım. Burada senin tam önünde duruyorum. Soluk alıyorum, konuşuyorum, yaşıyorum. Varım. Beni görüyor musun?

BRADLEY– (*Kanepede otururak*) Sana bir şey anlatmak zorunda değiliz. Hiçbir şey. Polis değilsin değil mi? Savcı da değilsin. Sen yalnızca, Tilden'in buraya getirdiği bir fahişesin.

HALIE– Neler söylüyorsun. Evimde böyle şeyler söylenmesini istemiyorum.

SHELLY– (*Bradley'e*) Elini ağzıma soktun ve şimdi de bana fahişe diyorsun! Sen ne biçim Allahın cezası bir ahmaksın!

HALIE– Bradley! Elini onun ağzına soktun mu? Senden utanıyorum. Seni bir saniye yalnız bırakmaya gelmiyor.

BRADLEY– Ben yapmadım, yalan söylüyor.

DEWIS– Halie, artık gitmem gerek. Gülleri mutfağa koyarım.

(*Dewis sola yürür. Halie onu durdurur.*)

HALIE– Şimdi gitmeyin peder. Henüz değil. Başa çıkabileceğimden emin değilim.

BRADLEY– Ben hiçbir şey yapmadım anne! Ona dokunmadım bile. O bana asıldı ama ben onu geri çevirdim. O benim tipim değil biliyorsun anne.

(*Shelly ani bir hareketle, tahta bacağın üstündeki paltosunu çeker ve paltoyla birlikte ayağı da alır, Bradley'den uzaklaşır.*)

BRADLEY– Anne! Anne! Bacağımı aldı. Bacağımı aldı. Ben ona bir şey yapmadım! O benim bacağımı çaldı!

(Bradley zavallı bir şekilde, havada bacağını kapmaya çalışır. Shelly bir saniye için bacağı yere koyarak çabucak paltosunu giyer ve tekrar eline alır. Dodge hafifçe öksürür.)

HALIE– (*Shelly'e*) Bizi yeteri kadar oyaladınız küçük hanım. Sanırım bu kadarı yeter. Nereden geldiğinizi ve burada ne aradığınızı bilmiyorum ama, şu andan itibaren bu evde istenmiyorsunuz.

SHELLY– (*Gülerek bacağı tutar*) İstenmiyorum ha!

BRADLEY– Anne! O benim bacağım! Bacağımı geri al! Bacağım olmadan hiçbir şey yapamam.

(Bradley sızlanmaya devam ederek, bacağına ulaşmaya çabalar.)

HALIE– Oğlumun bacağını geri ver. Hemen şimdi!

(Dodge öksürüklerin arasında kendi kendine gülmeye başlar.)

HALIE– (*Dewis'e*) Bir şeyler yapın peder! Kendi evimde tehdit edilmek istemiyorum!

BRADLEY– Bacağımı ver!

HALIE– Sen kes sesini Bradley! Sadece sus! Şu anda ayağına ihtiyacın yok. Yat ve ağzını açma!

(Bradley sızlanır. Yatarak battaniyeye sarınır. Bir kolu, tahta bacağına ulaşmak ister gibi dışarıya uzanmıştır. Dewis kollarında güllerle, temkinli, Shelly'e yaklaşır. Shelly, bacağı bir çocuk kaçırır gibi, göğsünde sıkı sıkı tutar.)

DEWIS– (*Shelly'e*) Şimdi işleri konuşarak halletsek daha iyi olmaz mı evladım? Mantığımızı kullanmalıyız.

SHELLY– Mantık mı? Burada olan hangi şeyde mantık görüyorsunuz? Ben hiçbir şeyde mantık göremiyorum.

DEWIS– Korkacak bir şey yok Hepsi de iyi insanlar, dürüst insanlar.

SHELLY– Ben korkmuyorum!

DEWIS– Fakat burası senin evin değil. Biraz saygılı olmalısın.

SHELLY– Burada ben değil, siz yabancısınız. Hepiniz!

HALIE– Bu iş rayından çıktı.

DEWIS– Lütfen Halie, bırak da ben halledeyim.

SHELLY– Yanıma yaklaşmayın! Hiç kimse yakınıma gelmesin. Kim-

seyi tehdit etmiyorum. Burada ne işim var onu bile bilmiyorum. Hepiniz de Vince'i tanımadığınızı söylüyorsunuz, tamam, belki doğru. Belki de deli olan Vince. Belki de bütün bu aile hikâyesini o uydurdu. Artık aldırmıyorum bile. Sadece gezmek için yola çıkmıştım. Güzel bir jest olduğunu düşünmüştüm. Doğrusu merak da ediyordum. Hepinizi öyle anlatmıştı ki, sizi kendime yakın hissediyordum. Her birinizi. Her isim için bir görüntü yaratmıştım kafamda. Her seferinde bir isim söylediğinde, o kişi gözümün önüne gelirdi. Doğrusu her biriniz kafamda o kadar berraktınız ki, gerçekten siz olduğuna inanmıştım. Bu kapıdan girdiğimde, burada yaşayan insanların hayalimdeki insanlarla aynı olacağını sanıyordum. Fakat hiçbirinizi tanıyamadım. Bir tekinizi bile. En ufak bir benzerlik yok.

DEWIS– Senin hüsnükuruntularına uymadıkları için başkalarını suçlayamazsın.

SHELLY– Hüsnükuruntu değildi. Kehanet gibi bir şeydi daha çok. Kehanete inanırsınız değil mi peder?

HALIE– Onunla daha fazla konuşmaya gerek yok peder. Polisi çağırmalıyız.

BRADLEY– Hayır! Polisi çağırmayın. Burada polis istemiyoruz. Burası bizim evimiz.

SHELLY– Bu doğru. Bradley haklı. Siz kendi sorunlarınızı aranızda halletmez misiniz? Genellikle karanlıkta ele almaz mısınız? Orada, arka bahçede?

BRADLEY– Bizim hayatımızdan elini çek! Ne hakla bizim işimize karışıyorsun?

SHELLY– Kaybedecek hiçbir şeyim yok.

(*Shelly ortalıkta dolaşıp, her birine bakar.*)

BRADLEY– Bizim neler geçirdiğimizi bilmiyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun.

SHELLY– Bir sırrınız olduğunu biliyorum. Hepinizin sakladığı gizli bir sır var. O kadar gizli ki, kendinizden bile gizliyorsunuz. Sanki hiç olmamış gibi.

HALIE– (*Dawis'e yaklaşır*) Aman Tanrım, peder!

DODGE– Onu bizim ağzımızdan alabileceğini sanıyor. Gerçeğin üstündeki perdeyi kaldırabileceğini sanıyor. Tıpkı bir dedektif gibi.,

BRADLEY– Ben ona hiçbir şey anlatmıyorum. Burada her şey yolunda. Her zaman da öyleydi. Her şey olması gerektiği gibi. Kötü bir şey hiç olmadı. Her şey yolunda. Biz hepimiz iyi insanlarız. Hep iyi insanlardık. En başından beri.

DODGE– Bu kadar yıl sonra, her şeyi açığa çıkaracağını sanıyor.

DEWIS– (*Shelly'e*) Bu insanların huzur içinde olmak istediklerini görmüyor musunuz? Hiç acımanız yok mu? Onlar size bir şey yapmadılar ki.

DODGE– En dibine kadar inmek istiyor. (*Shelly'e*) Öyle değil mi? Kaynağa inmek istiyorsun değil mi? Sana anlatmamı ister misin? Neler olduğunu sana anlatayım mı? Anlatacağım. Her şeyi anlatacağım.

BRADLEY– Hayır, onu dinleme. Hiçbir şey hatırlamıyor!

DODGE– Başından sonuna her şeyi hatırlıyorum. Onun doğduğu günü hatırlıyorum.

(*Sessizlik*)

HALIE– Eğer bunu anlatırsan, bunu anlatırsan benim için ölmüş olacaksın. Bir ölüden farkın olmayacak.

DODGE– Bu çok fazla bir şey değiştirmeyecek Halie. Ben şimdi de ölmüş biriyim senin için. Görüyor musun, buradaki bu kız öğrenmek istiyor. Daha fazla bir şey bilmek istiyor. Benim için de bir şey değişmeyecek. Başkasına anlatmaktansa bir yabancıya anlatmak daha iyi. Yoksa dört rüzgâra anlatacaktım.

BRADLEY– (*Dodge'a*) Bir sözleşme yapmıştık. Aramızda bir sözleşme yapmıştık. Bunu şimdi bozamazsın.

DODGE– Ben hiçbir sözleşme hatırlamıyorum.

BRADLEY– (*Shelly'e*) Görüyor musun, hiçbir şey hatırlamıyor. Bu ailede her şeyi hatırlayan bir tek benim. Ve ben de asla anlatmayacağım.

SHELLY– Öğrenmek istediğimden emin değilim.

DODGE– (*Kendi kendine gülerek*) Bakın da şuna, nasıl kaçıyor!

SHELLY– Kaçmıyorum!

(*Dodge gülmeyi keser. Uzun sessizlik. Dodge Shelly'e bakar.*)

DODGE– Korkmuyorsun öyle mi? Peki, bu iyi. Çünkü ben de korkmuyorum. Biz bir zamanlar çok iyi tanınan bir aileydik. İyi bir namımız vardı. Bütün çocuklar büyümüştü. Michigan gölünü iki kere dolduracak kadar süt üretiyorduk. Ben ve Halie parmakla gösterilirdik kasabada. Kurulu düzenimiz rahat yürüyordu. Sonra Halie tekrar hamile kaldı. Nereden geldiği belirsiz hamile kalıverdi. Daha fazla çocuk istemiyorduk. Yeteri kadar oğlumuz vardı. Gerçekte altı yıldır aynı yatakta bile yatmıyorduk.

HALIE– (*Merdivene giderek*) Bunu dinlemiyorum! Bunları dinlemek zorunda değilim!

DODGE– (*Halie'yi durdurur.*) Nereye gidiyorsun? Yukarıya mı? Yukarıda da bunu dinleyeceksin. Dışarıya çıksan, dışarıda da bunu dinleyeceksin. En iyisi burada kalıp dinle.

(*Halie merdiven kenarında kalır.*)

BRADLEY– Eğer ayağım olsaydı, bunları anlatamayacaktın. Hiçbir şey çıkmayacaktı ağzından.

DODGE– (*Shelly'i işaret ederek*) Ayağın onda. (*Güler*) Vermeye de niyeti yok. (*Shelly'e*) Bu hikâyeyi duymak istiyor. Öyle değil mi?

SHELLY– Bilmiyorum.

DODGE– İstemesen bile anlatacağım. (*Sessizlik*) Halie bu çocuğu doğurdu. Bu oğlan çocuğunu. Bıraktım kendi kendine doğursun. Diğer çocukların hepsinde en iyi doktorları, hemşireleri getirmiştim. Bu sefer bıraktım, kendi kendine doğursun. Gerçekten çok ağrı çekti. Neredeyse ölüyordu. Fakat yine de doğurdu. Çocuk da yaşadı. Ailenin içinde büyümek istedi. Bizden biri gibi. Bizim bir parçamız olmak istedi. Babasıymışım gibi davranmamı istedi. Halie buna inanmamı istiyordu. Çevremizdeki herkes biliyordu. Herkes. Bütün çocuklar biliyordu. Tilden biliyordu.

HALIE– Kes artık! Bradley sustur şunu!

BRADLEY– Yapamam.

DODGE– Tilden biliyordu. Hepimizden iyi biliyordu. Kollarında bu bebekle saatlerce yürürdü. Halie bebeği almasına izin verirdi. Bazen bütün gece. Bütün gece otlakta onunla dolaşırdı. Ona ninniler söyler, masallar anlatırdı. Bebeğin onu anlamayacağını bildiği halde, anlatır dururdu. Onu hiçbir zaman anlayamayacaktı. Böyle bir şeyin sürüp gitmesine izin veremezdik. Elde ettiğimiz her şeyi bir anda bir hiç haline getirmişti. Her şey bu bir tek hatayla silinip yok olmuştu. Bu bir tek hata.

SHELLY– Sen de onu...

DODGE– Evet, öldürdüm. Boğdum onu. Bir köpek yavrusu gibi. Öylece boğdum.

(Halie, Bradley'e yaklaşır)

HALIE– (Bradley'e) Ansel onu sustururdu! Ansel bu yalanları anlatmasına izin vermezdi! O bir kahramandı! Bir adam! Bir erkek! Bu ailedeki erkeklere ne oldu? Hani sizin erkekliğiniz?

(Birden veranda kapısını, menteşelerinden sökerek, gürültüyle açmaya çalışan, Vince gelir. Dodge ve Bradley dışındaki herkes geri çekilir ve Vince'e bakar. Sarhoş olan Vince, verandaya boylu boyunca serilir. Kendi kendine bağırarak şarkı söyler ve güçlükle ayağa kalkmaya çalışır. Elindeki kese kağıdı, boş içki şişeleriyle doludur. Şarkı söyleyerek onları tek tek çıkarır ve verandanın öbür ucundaki sağ iç kapının arkasına atıp, parça parça eder. Shelly elinde tahta bacağı tutarak, yavaşça sağ kapıya yaklaşır ve Vince'i seyreder.)

VINCE– *(Şişeleri fırlatıp atarken, yüksek sesle şarkı söyler)*

"Montezuma dağlarından Tripoli kıyılarına
Savaşacağız dağlar ve denizler boyunca."

(Her kelimeyi söyleyişinde "Montezuma"*da,* "Tripoli"*de,* "Savaşacağız" *ve* "Denizlerde" *birer şişe fırlatır. Bir saniye duraklar, bir savaş alanındaymış gibi gözlerini elleriyle siper ederek, sağ kapıya bakar. Sonra ellerini ağzının iki yanına tutarak, verandanın öbür ucundaki hayali bir orduya seslenir. Diğerleri dehşet içinde bekleyerek onu izler.)*

VINCE– *(Hayali orduya)* Bu kadar yeter mi? Bunun geldiği yerde daha çok var! *(Şişe dolu kese kağıdını gösterir)* Çokkkk! Sizi

geldiğiniz yere püskürtecek kadar çok cephanemiz var! (*Bir şişe daha alır, bomba sesini taklit ederek, kuvvetli bir ıslık sesi çıkarır ve verandanın öbür ucuna fırlatır. Duvarda kırılan şişenin sesi duyulur. Bu gerçek kırılma sesi olmalıdır, teyp sesi değil. Bağırmaya devam ederek şişeleri birbiri ardına atar. Vince bir süre durur. Yorgunluktan bitkin, derin derin soluk alır. Diğerleri onu seyrederken uzun bir sessizlik olur. Shelly, hâlâ Bradley'in tahta bacağını tutarak Vince'e doğru bir hamle yapar.*)

SHELLY– (*Sessizlikten sonra*) Vince?

(*Vince verandayı odadan ayıran paravandan içeri başını uzatarak, tek tek herkese bakar.*)

VINCE– Kim o? Vince kim? Kim var orada? Kimse var mı?

DODGE– Benim lanet olası şişem nerede?

VINCE– (*Dodge'a bakarak*) Ne? Kim o? Kim konuşuyor? Kimin sesi bu?

DODGE– Benim. Büyükbaban! Bana aptal numarası yapma! İki dolarımı ne yaptın?

VINCE– Büyükbaba? Büyükbabam mı? Babamın babası yani? Büyük büyük babamın oğlu. O mu? Bu nasıl başlamıştı?

(*Halie, Dewis'in yanından ayrılarak Vince'e bakar. Vince'i tanımaya çalışıyor gibidir.*)

HALIE– Vincent? Sen misin Vincent?

(*Shelly, Halie'ye sonra dışarıya Vince'e bakar.*)

VINCE– Vincent kim? Bu da ne? Bu insanlar da kim?

SHELLY– (*Halie'ye*) Hey, bir dakika. Bir dakika bekleyin. Neler oluyor?

HALIE– (*Verandayı ayıran bölmeye giderek*) Seni katil filan sandık. Kapıdan paldır küldür giren biri.

VINCE– Katil mi? Hayır, hayır. Var olmadığıma göre, nasıl katil olabilirim ki? Bir katil, başka bir yaşayan, soluk alan kişinin soluğunu kesen, yaşayan ve soluk alan biridir. Bu katildir. Siz beni başka biriyle karıştırdınız.

SHELLY– Yani onu tanıyor musunuz?

HALIE– Tabii ki tanıyorum. Size bütün söyleyeceğim bu.

BRADLEY– (*Kanepenin üstünde oturarak*) Çekil git oradan seni sürüngen! Şişeleri kırıp kırıp ne yaptığını sanıyorsun? Bu yabancılar da kim oluyor? Burada ne işleri var?

HALIE– (*Verandaya doğru giderek*) Vince, sana ne oldu? Niye böyle yapıyorsun?

VINCE– Bu kim, kim konuşuyor?

DODGE– Benim lanet olası şişem nerede?

(*Halie, Dewis'e dönüp, ona doğru yürür.*)

HALIE– (*Dewis'e*) Peder, her şey kırılıp dökülürken, siz niye öyle duruyorsunuz? Bu durumu düzeltemez misiniz?

(*Dodge güler, öksürür.*)

DEWIS– Ben burada sadece bir tanrı misafiriyim Halie. Yerimin ne olduğunu bile bilmiyorum. Burası zaten benim cemaatimin dışında kalıyor. Ben kasabanın sakin bölgesindeyim.

(*Vince şarkı söyler.*)

BRADLEY– Benim ayağım olsaydı her şeyi düzeltirdim. Onu lanet olası otoyolda dümdüz ederdim. Ona ulaşabilseydim, kulaklarını koparırdım!

(*Vince, Bradley'in eline şişeyle vurur. Bradley elini çeker.*)

SHELLY– Vince! Kes artık şunu! Buradan çıkmak istiyorum.

(*Vince paravana yüzünü yapıştırarak, içeriye Shelly'e bakar.*)

VINCE– (*Shelly'e*) Seni içeride rehin mi aldılar şekerim? (*Yeniden şarkı söylemeye başlar, daha çok şişe atar*)

SHELLY– Oraya geliyorum Vince! Hemen arabaya binip, buradan uzaklaşalım. Nereye olursa. Yeter ki buradan uzak olsun.

(*Shelly, Vince'in saksafon kutusunu ve paltosunu almak için ilerler, tahta bacağı yere koyar, saksafonla paltoyu alır. Vince onu paravandan izler.*)

VINCE– (*Shelly'e*) Ama önce müzakere etmeliyiz. Bir çeşit pazarlık. Rehine takası gibi bir şey. Bizim birimize karşılık onlardan birkaç kişi. Eğer bana sorarsan küçük bir fidye.

(*Shelly elinde palto ve saksafonla sağ kapıya gider.*)

SHELLY– Sadece git ve arabayı getir. Şimdi çıkıyorum. Artık gidiyoruz.

VINCE– Olduğun yerde kal! Sakın buraya gelmeye kalkışma!

(Shelly kapının yakınına gelmişken duraklar.)

SHELLY– Neden?

VINCE– Sınırı aşma! Yasak! Burası yasak bölge! Bu çizgiyi aşan hiçbir erkek veya kadın bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşamadı.

SHELLY– Ben şansımı deneyeceğim.

(Shelly kapıya gider ve açar. Vince, büyük bir katlanan av bıçağı çıkarır ve açar. Bıçağı paravana sokar ve içine girebileceği kadar büyük bir delik açmaya başlar. Vince paravanı yararken, Bradley korkarak kanepenin diğer köşesine çekilir.)

VINCE– *(Paravanı keserken)* Buraya gelme! Seni uyarıyorum. Parça parça doğrarım!

(Dewis Halie'yi kolundan çekerek merdivene götürür.)

DEWIS– Halie, belki de bütün bunlar bitinceye kadar, yukarıya çıksak iyi olacak.

HALIE– Hiçbir şey anlamıyorum, anlamıyorum. Nasıl olur? Çok tatlı bir çocuktu.

(Dewis gülleri merdivenin altına tahta bacağın yanına koyar ve Halie'yi yukarıya çıkarır. Merdivenleri çıkarken, Halie döner döner Vince'e bakar.)

HALIE– Onun vücudunda kötü bir kemik yoktur. Herkes Vincent'ı severdi. Herkes. O mükemmel bir bebekti. Öyle pembe ve öyle mükemmel.

DEWIS– Bir süre sonra düzelir. Bu kadar çok şeyi kaldıramadı.

HALIE– Uykusunda bile şarkı söylerdi. Gecenin ortasında, en tatlı sesiyle. Bir melek gibi. *(Bir an durur)* Uyanık yatar, onu dinlerdim. Ölsem de gam yemem derdim. Çünkü Vincent bir melekti. Koruyucu bir melek. Bizi korur, kol kanat gererdi. Hepimizi korurdu.

(Dewis, onu merdivenin üstüne kadar çıkarır. Yukarıda gözden kaybolurlar. Vince, verandanın paravanından kanepenin üstüne tırmanır. Bradley, kanepenin öbür ucuna korku içinde çekilip, battaniyeye sarılır. Shelly dışarıda verandadadır. Vince, deliği, geçebilecek kadar büyük açtıktan sonra, bıçağı dişlerinin arasına alır. Bradley sürünerek tahta bacağına ulaşmaya çalışır.)

DODGE– (*Vince'e*) Hadi gayret! Evi işgal et! Bu lanet olası evi zapt et! Onu alabilirsin. O zaten senin. İlk ipotekten beri, bu ev boynuma geçirilmiş bir ilmekti. Artık her an ölebilirim. Her saniye. Belki siz bile fark etmeden. Onun için işlerimi bir an önce halletmeliyim.

(*Dodge, son isteklerini ve vasiyetini açıklarken, Vince ağzında bıçakla odaya girer. Uzun adımlarla sahnede gezinerek, kendisine kalan mirası teftiş eder. Bradley'in bacağına doğru süründüğünü fark eder. Ayağıyla bacağı ittirerek Bradley'in ona ulaşmasına engel olur. Sonra etrafı kolaçan etmeye devam eder. Gülleri yerden alır ve koklayarak dolaşır. Shelly dışarda, verandada görünür. Ortaya gelerek Vince'e bakar. Vince onu görmezlikten gelir.*)

DODGE– Bu ev torunum Vincent'a kalacaktır. İçindeki bütün eşya, askeri giyecek ve teçhizatlarla, zata mahsus eşyalar. Duvarlara asılmış her şey ve bu çatının altındaki her şey Vincent'a. Aletlerim, tek tek saymak gerekirse, testerem, bıçkı makinem, matkabım, torna tezgâhım, hepsi büyük oğlum Tilden'e, yani tekrar görünecek olursa. Hangarım, benzinle çalışan aletlerim, tek tek saymak gerekirse, traktörüm, dozerim, sabanım, artı bu sözünü ettiğim makinelerin yedek parça ve donanımları, tek tek saymak gerekirse, tırmığım, sabanlarım, otomatik gübre aletlerim, biçerdöverim, orağım, tohum makinem, Condere harman makinem, kazmam, delgi aletim, torna tezgâhım, (*Kendi kendine*) torna tezgâhını söylemiş miydim? Torna tezgâhını zaten söylemiştim. Benny Goodman plaklarım, koşum takımlarım, yularlarım, törpüm, demirhanem, kaynak aletlerim, nallarım, tesviye aletlerim, açı aletim, süt sağma taburem –hayır o değil– çekiçlerim, keskilerim, menteşelerim, anahtarlarım, dikenli tellerim, burgularım, iplerim ve bütün bunlara ilişkin malzemeler dev bir yığın halinde toplanacak ve tarlaların ortasında dev bir ateş yakılıp alev alev yanacak. Alevlerin en çok yükseldiği anda, tercihen soğuk, rüzgârsız bir gecede benim bedenim de bu ateşin ortasına atılacak ve geriye külden başka bir şey kalmayıncaya kadar yanıp tutuşacaktır.

(*Sessizlik. Vince ağzından bıçağı çıkarır ve gülleri koklar. Seyirciye dönük durur ve Shelly'le ilgilenmez. Bıçağı katlar ve cebine koyar.*)

SHELLY– (*Verandadan*) Ben gidiyorum Vince. Sen gelsen de gelmesen de gidiyorum.

VINCE– Giderken benim borumu bırakmayı unutma.
(*Gülleri koklar*)

SHELLY– (*Paravandaki deliğe yaklaşarak*) Benimle gelmiyor musun?
(*Vince dönüp ona bakar.*)

VINCE– Şu anda bir eve sahip oldum. Miras kaldı. Duymadın mı? Sonunda tanındım.

SHELLY– (*Delikten seslenir*) Burada mı kalmak istiyorsun?

VINCE– (*Bradley'in bacağını ittirerek*) Bu nesili sürdürmem gerek. Kan bağı. Her şeyin sürüp gittiğini görmeliyim.
(*Bradley, yerden başını kaldırıp ona bakar. Kendisini tahta bacağa doğru çeker. Vince bacağı sürekli ondan kaçırır.*)

SHELLY– Sana ne oldu Vince? Birden kayboluverdin?

VINCE– (*Sessizlik. Konuşma pozu alır.*) Dün gece kaçacaktım. Kaçıp gidecektim. Bütün gece araba kullandım. Iowa sınırına kadar. İhtiyarın iki doları yanımdaki koltukta duruyordu. Yağmur hiç dinmedi. Bir an bile durmadı. Ön camda kendimi görebiliyordum. Yüzümü, gözlerimi. Yüzümü inceledim. En ince noktasına kadar tek tek inceledim. Bir başka adama bakıyor gibiydim. Ardında bıraktığı tüm yarışı görebiliyordum. Bir annenin yüzü gibi. Onu aynı zamanda, hem yaşarken, hem de ölü olarak gördüm! Aynı anda. Yüzü yavaş yavaş babasının yüzüne dönüştü. Aynı kemikler, aynı gözler, aynı burun. Ve babasının yüzü, büyükbabasının yüzüne dönüştü. Ve bu böyle sürüp gitti. Şimdiye kadar hiç görmediğim, ama yine de tanıdığım yüzlere dönüşerek. Altındaki kemikleri tanıyordum, gözleri, nefesi, ağzı. Ailemi Iowa'ya kadar izledim. En sonuncusuna kadar, beni götürebilecekleri kadar gerilere gittim. Sonra hepsi eridi. Her şey eridi, yok oldu. Ve şu yanımdaki koltukta çarpık duran iki dolar.
(*Shelly bir süre onu seyreder, sonra saksafon kutusuyla Vince'in paltosunu paravandaki delikten kanepenin üstüne bırakır. Tekrar Vince'e bakar.*)

SHELLY– Hoşçakal Vince. Burada kalamam. Benimle hiç ilgisi yok. (*Soldan çıkar. Vince onun gidişini izler. Bradley, tahta bacağına doğru bir hamle yapmaya çalışır. Vince aceleyle onu alır ve bir havuç gibi Bradley'in başının üstünde sarkıtır. Bradley bacağa doğru umutsuz hamleler yapar. Dewis merdivenden iner, yarısında durarak, Vince'le Bradley'e bakar. Vince başını kaldırıp Dewis'e bakar ve gülümser. Elinde bacakla geri geri gider. Bradley onun ardından sürüklenerek yetişmeye çalışır.*)

VINCE– (*Bradley'e eziyet etmeyi sürdürerek*) Özür dilerim Peder. Evdeki haşaratı temizlemeye çalışıyorum. Biliyor musunuz, burası benim evim. Hepsi benim. Her şey. Alet edavat dışında hepsi. Ben zaten hepsini yenileyeceğim. Yeni sabanlar, yeni traktörler ve her şey. Hepsi yepyeni olacak. (*Vince, Bradley'i sahnenin sol köşesine doğru çeker.*) Her şeye temelden başlayacağım. (*Vince, Bradley'in bacağını sol arka çıkıştan dışarıya atar. Bradley sızlanarak bacağının ardından, sahne dışına çıkarken, Vince, onun üstündeki battaniyeyi çekerek, kendi omuzlarına örter. Sırtında battaniye ile gülleri koklayarak Dewis'e doğru yürür. Dewis merdivenleri iner.*)

DEWIS– Yukarı çıkıp büyükanneni görsen iyi olur.

VINCE– (*Merdivenin üstüne ve sonra tekrar Dewis'e bakar*) Büyükannem mi? Evde sizden başka kimse yok. Siz de çıkıyorsunuz, değil mi?

(*Dewis sağ kapıya yürür. Vince'e dönerek*)

DEWIS– Onun birisine ihtiyacı var. Ben ona yardım edemem. Ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Yerimin ne olduğunu bilmiyorum. Sadece bir çay içmek için gelmiştim. Bu sorunlardan haberim yoktu. Hiç yoktu. Kendi derinliklerimin çok ötesine çıktım. Bunu itiraf etmeliyim. Bu ana kadar Tanrı bana bir işaret göstermeliydi, kılavuz gibi. Fakat böyle bir şey görmedim. Yalnızca...

(*Vince ona boş boş bakar. Dewis kapıdan çıkar, verandayı geçer ve soldan çıkar. Vince onun ayak seslerini dinler. Gülleri koklar. Dönerek Dodge'a bakar. Ona doğru yürür ve Dodge'un açık gözlerine bakar. Dodge ölmüştür. Ölümü kesinlikle hiç dikkat çekmeden*

olmalıdır. Vince battaniyeyle onu örter. Kanepeye oturur, gülleri koklar ve Dodge'a bakar. Uzun sessizlik. Vince gülleri Dodge'un göğsüne koyar. Kanepenin üstüne uzanır, kolları başının arkasında kenetlenmiş tavana bakar. Vücudu Dodge'unkiyle aynı şekildedir. Bir süre sonra, yukarıdan Halie'nin sesi duyulur. Halie konuştukça, ışıklar hemen hemen fark edilmez bir yavaşlıkta azalarak loşlaşır. Vince tavana bakmayı sürdürür.)

HALIE'NİN SESİ– Dodge? Sen misin Dodge? Biliyor musun, Tilden mısır konusunda haklıymış. Şimdiye kadar böyle mısır görmedim. Son zamanlarda hiç oraya baktın mı? Şimdiden adam boyunda. Hem de bu zamanda. Havuçlar da var. Patatesler, bezelyeler. Burası cennet gibi olmuş Dodge. Görsen bir mucize bu. Hiç böylesini görmemiştim. Belki de yağmurdan oldu. Evet yağmur olmalı.

(Halie, sahne dışından konuşurken, Tilden soldan, dizlerine kadar çamura bulanmış görünür. Kolları ve elleri çamur içindedir. Elleriyle göğsünün hizasında küçük bir çocuk cesedi taşır ve ona bakar. Ceset, yıpranmış, çamurlu kumaş parçasına sarılmış kemiklerden oluşmuştur. Merdivene doğru ağır ağır yürür ve kanepedeki Vince'i görmezlikten gelir. Vince, Tilden orada yokmuşçasına tavana bakmayı sürdürür. Halie'nin sesi duyulmaya devam eder. Tilden yavaş yavaş merdivenlerden çıkar. Gözleri hep çocuk cesedindedir. Işıklar azalmaya devam eder.)

HALIE'NİN SESİ– Dolu dolu sağnak yağmur. Her şeyin köklerine iner. Bir şeyi büyümeye zorlayamazsın. İçine giremezsin. Her şey toprak altında saklıdır. Görünmez. Topraktan fışkırıncaya kadar beklemek zorundasın. Küçük, minik filizler. Küçük, minik beyaz filizler, tüylü ve kırılgandır. Yine de güçlü. Toprağı bile, kırıp parçalayacak kadar güçlü. Bu bir mucize Dodge. Bütün hayatımda böyle bir ürün görmedim. Belki de güneş, evet öyle olmalı. Güneş.

(Tilden yukarıda kaybolur. Sessizlik.)

Işıklar kararır.

Vahşi Batı

İngilizceden çeviren, Yıldırım Türker

DEKOR

Dokuz sahne de aynı dekorda geçer. Güney Kaliforniya civarında, Los Angeles'a kırk mil uzaklıktaki eskice bir evin mutfağı ve ona bağlı oturma bölmesi. Mutfak sahnenin solunda, oyun alanının büyük bir kısmını oluşturur.

Mutfak, sahnenin arka ortasındaki bir lavabo, onu çevreleyen mekânda; duvarda bir telefon, dolapların hemen üstünde düzgün, sarı perdeli küçük bir pencere, lavabonun solunda bir ocak, sahne sağında bir buzdolabından oluşmaktadır.

Oturma bölmesi sahne sağında, mutfakla iç içedir. Arada bir duvar ya da kapı yoktur, mutfağa kolayca geçilebilir. Yalnızca içindeki objelerle tanımlanmıştır; beyaz, demir ayaklı, yuvarlak cam bir kahvaltı masası; birbirine karşılıklı yerleştirilmiş, masaya uyumlu, beyaz demir iki sandalye. Oturma bölmesinin arka solda bir köşeyi tanımlayan iki dış duvarında bir buçuk metre yükseklikten başlayıp tavana kadar varan küçük pencereler vardır. Pencereler çalılığa ve turunç ağaçlarına bakar. Oturma bölmesi, çeşit çeşit saksılarda birçok türden "EV BİTKİSİYLE" doludur. Çeşitli yüksekliklerde geniş saksılara ekilmiş "eğrelti otları" çoğunluktadır. Oturma odasının döşemesi "YEŞİL YAPAY ÇİMDİR".

Tüm giriş ve çıkışlar sahne solundan, mutfaktan gerçekleştirilir. Kapı yoktur. Oyuncular, oyun alanına özgürce girip çıkarlar.

DEKOR VE KOSTÜM ÜSTÜNE BİR NOT

Dekor; boyutlar, biçimler, renkler ya da nesneler bozuşturulmadan, gerçekçi bir anlayışla oluşturulmalıdır. Metinde belirtilen eşyalar dışında dikkat çekecek objeler kullanılmamalıdır. Dekor tasarımında benimsenecek "stilist bir anlayış" oyunun en önemli odak noktası olan "KİŞİLERİN EVRİMİ"nin seyirciye yansımasını güçleştirecektir.

Aynı şekilde kostümler de kişilikleri yansıtmanın haricinde seyirciye bir şey işaret etmek için kullanılmamalıdır.

EFEKT ÜSTÜNE

Güney Kaliforniya Çakalı'nın kendine has, köpeğinkini andıran, sırtlan benzeri bir havlaması vardır. Bu havlamalar sürü genişledikçe artar ve şiddetlenir, bu da çoğunlukla ev hayvanlarını avladıkları zamanlara rastlar. Havlamaların durmadan artan çıldırma hali, özellikle 7. ve 8. sahnelerde arka planda hissedilmelidir. Bu çakallar Hollywood stereotipinde olduğu gibi yalnız, uzun, yaslı ulumazlar.

Cırcırböceklerinin sesi yeterince açıklayıcı. Bu seslere de kimi zaman yükseklikleri ve miktarları artmasına rağmen, gerçekçi olarak yaklaşılmalıdır.

BİRİNCİ PERDE

BİRİNCİ SAHNE

Gece karanlıkta cırcırböceklerinin sesi, oturma bölmesinde mum ışığı belirir; cam masada oturmuş, bir yazı defterine eğilmiş, elinde kalemi, küllükte yanan sigarası, kahve fincanı, masanın üstünde daktilosu, bir tomar kağıdıyla AUSTIN'ı aydınlatır. Mum masanın üstündedir. Solgun ay ışığı mutfağa dolar; elinde birası ve ardındaki tezgahın üzerinde altılı bir bira kasasıyla LEE'yi aydınlatır. Lavaboya yaslanmıştır, çakırkeyiftir, birasından bir yudum alır.

LEE: Anamız Alaska'ya mı gitti?

AUSTIN: Evet.

LEE: Evi de sana emanet etti.

AUSTIN: Bu tarafa ineceğimi biliyordu, gel burada kal dedi.

LEE: Çiçeklerini suluyor musun?

AUSTIN: Evet.

LEE: Mutfağı temiz tutuyorsun değil mi? Muslukta bir çay artığı görmeye dayanamaz, biliyorsun.

AUSTIN: (*Yazısına konsantre olmaya çalışarak*) Evet biliyorum. (*Suskunluk*)

LEE: Orada çok kalacak mı?
AUSTIN: Bilmiyorum.
LEE: Oh bütün ev sana ait, keyfin yerinde.
AUSTIN: Evet harika.
LEE: Cırcırböceklerin de var. Dışarıda bir sürü cırcırböceği var. (*Mutfağa göz gezdirir*) Erzağın var mı? Kahve?
AUSTIN: (*Yazıdan başını kaldırır*) Ne dedin?
LEE: Kahve var mı?
AUSTIN: Evet.
LEE: İyi. (*Kısa suskunluk*) Sahici kahve ama, çekilmiş?
AUSTIN: Evet, ister misin?
LEE: Yo. Şunları getirmiştim ben. (*Biraları gösterir*)
AUSTIN: Yani canın ne çekiyorsa... (*Buzdolabını gösterir*)
LEE: Tamam, beni dert etme sen. Ben başımın çaresine bakarım. Yani canım bir şey çekerse...
(*Suskunluk*) Hep mum ışığında mı çalışırsın?
AUSTIN: Hayır... ıı... her zaman değil.
LEE: Ara sıra ha?
AUSTIN: (*Kalemini bırakır, gözünü ovuşturur*) Evet, bazen dinlendirici oluyor.
LEE: Eskiler de böyle yaparmış değil mi?
AUSTIN: Hangi eskiler?
LEE: Atalarımız.
AUSTIN: Atalarımız mı?
LEE: Onlar da böyle yaparlarmış ya. Geceyi karşılayan mumun ışığı, VAHŞİ DOĞANIN ortasına serpilmiş kulübeler.
AUSTIN: (*Eliyle saçlarını sıvazlar*) Herhalde.
LEE: Seni rahatsız etmiyorum ya? Yani senin, ne bileyim konsantreni filan bozmak istemem.
AUSTIN: Yo, bozmuyorsun.
LEE: İyi. Yani farkındayım, senin işin çok konsantre isteyen bir iş
AUSTIN: Önemi yok.
LEE: Belki de içinden böyle bir şeye aklı ermez diyorsun ha?
AUSTIN: Nasıl bir şeye?

LEE: Yaptığın işe, şu sanata. Ne bileyim adı her neyse işte.
AUSTIN: Yalnızca küçük bir araştırma.
LEE: Belki haberin yok ama ben de bir zamanlar biraz sanatla uğraştım.
AUSTIN: Öyle mi?
LEE: Öyle ya! Bir kıyısından bulaştım, kurcaladım biraz. Bu işte gelecek yok.
AUSTIN: Neyle uğraştın?
LEE: Neyle uğraştığımı boşver sen! Kafanı takma hiç. (*Suskunluk*) Çağının ötesinde bir işti.
(*Suskunluk*)
AUSTIN: Demek gidip bizim ihtiyarı gördün ha?
LEE: Evet, gördüm.
AUSTIN: Nasıldı?
LEE: Aynı. Hiçbir değişiklik yok.
AUSTIN: Ben de gidip görmüştüm, biliyor musun?
LEE: Ne yani, madalya mı takacağız şimdi sana? Gitmiş de görmüşmüş. İhtiyar bana her şeyi anlattı.
AUSTIN: Ne dedi?
LEE: Anlattı işte. Boşver. (*Suskunluk*)
AUSTIN: Bak...
LEE: Bir şey söylemek zorunda değilsin.
AUSTIN: Söyleyecek değildim.
LEE: Evet, bir şeyler uyduracaktın. Parlak bir şeyler. (*Suskunluk*)
AUSTIN: Burada çok kalacak mısın?
LEE: Bakalım. Birkaç şeye bağlı.
AUSTIN: Arkadaşların var mı?
LEE: (*Güler*) Birkaç tanıdık var, evet.
AUSTIN: Şey, ben burada olduğum sürece kalabilirsin.
LEE: Senden izin alacak değilim.
AUSTIN: Değilsin.
LEE: Senin anansa benim de anam, yalan mı?
AUSTIN: Doğru.
LEE: Göz kulak olayım diye senin yerine evi bana da bırakabilirdi.

AUSTIN: Doğru.

LEE: Herhalde biz de biliriz çiçek sulamayı. (*Uzun suskunluk*)

AUSTIN: Demek burada ne kadar kalacağını bilmiyorsun?

LEE: Daha çok evlere bağlı, biliyorsun.

AUSTIN: Evlere mi?

LEE: Evet. Evlerin alarm sistemlerine, bu tür şeylere. İşte önce ufaktan bir tur atmam gerek.
(*Kısa sessizlik*)

AUSTIN: LEE, neden gidip başka bir mahalleyi denemiyorsun, ha?

LEE: (*Güler*) Buranın nesi varmış? Burası harika bir mahalle. Şık, insanları klas, fazla köpek de yok.

AUSTIN: Ama gel gör ki... Annemiz burada oturuyor.

LEE: Kimsenin ruhu duymaz. Ancak bir şeylerin eksildiğini fark ederler. Annemin haberi bile olmaz. Kimsenin ruhu duymaz.

AUSTIN: Burada geceleri ortalıkta dolaşmaya kalkarsan seni enselerler.

LEE: Beni mi? Beni enseleyecekler ha? Sen kendine bak. Senin de buralı olmadığın bal gibi meydanda.

AUSTIN: Benim bir yığın işim var. Seninle uğraşamam.

LEE: Senin başına dert olacak değilim, merak etme. Sensiz de işlerim yolunda gidiyordu benim. Beş yıldır semtine uğradım mı? Söyle yalan mı?

AUSTIN: Hayır.

LEE: Öyleyse beni dert etme sen. Ben idare ederim, yolumu bulurum.

AUSTIN: Tamam.

LEE: Bak yalnız arabanı istiyorum.

AUSTIN: Hayır.

LEE: Bir günlüğüne, bir güncük.

AUSTIN: Hayır.

LEE: Yirmi milden uzağa gitmem, söz veriyorum. Arabanın kilometre saatine bakarsın.

AUSTIN: Arabamı vermiyorum. İşte bu kadar. (*Suskunluk*)

LEE: Öyleyse ben de gidip o allahın belası arabayı kendim alırım.

AUSTIN: LEE, bak... Bir mesele çıksın istemiyorum, tamam mı?

LEE: Boktan bir cümle bu. Böyle boktan cümleler yazman için mi para veriyorlar sana?

AUSTIN: Bak, eğer paraya ihtiyacın varsa, sana biraz verebilirim. (*LEE aniden AUSTIN'ın üstüne atılır, yakasına sarılır ve müthiş bir güçle onu sarsar*)

LEE: Bunu bana söylemeyecektin! Bir daha bu lafı söylediğini duymayacağım! (*Yine aniden onu bırakır, iter ve uzaklaşır*) Bu numaralar bizim ihtiyara söker, ona bir hafta kafayı buldurur. Onu Kanlı Hollywood paranla satın alabilirsin, ama bana sökmez! Ben kendi paramı kendi usulümce kazanmayı bilirim. Hem de büyük paralar!

AUSTIN: Sadece bir teklifti.

LEE: Teklifini kendine sakla. (*Uzun Suskunluk*) Bunlar da hayatımda işittiğim en boktan cırcırböcekleri.

AUSTIN: Ben bu sesi seviyorum.

LEE: Ya... Cırlamalarının sıklığına göre havanın kaç derece olduğu hesaplanabiliyormuş. Sence böyle bir şey olur mu?

AUSTIN: Kaç derece olduğu mu?

LEE: Evet, havanın ne kadar sıcak olduğu.

AUSTIN: Nasıl oluyormuş?

LEE: Ne bileyim. Bana kadının biri söylemişti. Botanikçiydi, onun için inandım dediklerine.

AUSTIN: Nerede tanıştınız?

LEE: Ne?

AUSTIN: Botanikçi kadınla?

LEE: Çölde. Çok uzun zaman kaldım çölde.

AUSTIN: Ne işin vardı oralarda?

LEE: (*Suskunluk, boşluğa bakar*) Orada kalırken bir çukur aslanı ayarlamıştım ama sonra kaybettim.

AUSTIN: Çukur aslanı mı?

LEE: Yani dövüş köpeği. Ama ne güzel para kazandım o ufacık köpekten. Çok iyi para.
(*Suskunluk*)

AUSTIN: İstersen benimle kuzeye gelebilirsin.

LEE: Ne varmış kuzeyde?

AUSTIN: Ailem.

LEE: Ha, öyle ya. Senin artık karın ve çocukların var. Evin, araban, bütün o düzen. Doğru.

AUSTIN: Gelip birkaç gün kal, dene bakalım. Belki hoşuna gider. Fazla bir odamız var.

LEE: Oralar çok soğuk.

(*Suskunluk*)

AUSTIN: Gidip uyusana biraz.

LEE: (*Suskunluk, AUSTIN'e bakar*) Ben uyumam.

(*IŞIKLAR KARARIR*)

İKİNCİ SAHNE

Sabah. AUSTIN, bir püskürtücüyle bitkileri suluyor. LEE alkovdaki cam masaya oturmuş, bira içiyor.

LEE: Anamızın, güvenliğine bu kadar düşkün olduğunu bilmezdim.

AUSTIN: Nasıl yani?

LEE: Bu sabah ortalığı şöyle bir kolaçan ettim. Her şeye kilit vurmuş. Kilitler, çifte kilitler, zincirler, sürgüler... Bu kadar değerli nesi var ki?

AUSTIN: Antikaları herhalde, ne bileyim!

LEE: Antikaları mı? Eski evden her şeyi alıp getirdi desene. O hep bildiğimiz ıvır zıvır. Tabaklar, kaşıklar.

AUSTIN: Herhalde onun gözünde özel bir değer taşıyorlar.

LEE: Özel değermiş! Evet bir yığın süprüntü, zaten çoğu sahte. Idoha hatırası çini tabaklar. Allahını seversen kim yemek yerken tabağında Idoha eyaletinin enayi manzaralarını görmek ister. Düşün her kaşık atışta manzaranın biraz daha fazlasını göreceksin.

AUSTIN: Herhalde onun için bir anlamı var ki saklamış.

LEE: Evet. Şahsen yemek yerken Idoha tarafından esir alınmak istemem. Sofraya oturunca kendimi evimde hissetmeliyim. Ne dediğimi anlıyor musun? Yuvamdayken aklım Idoha'larda dolaşsın istemem. Hiç istemem!

(*Suskunluk*)

AUSTIN: Dün gece dışarı çıktın mı?

LEE: Neden sordun?

AUSTIN: Çıktığını duydum sanki.

LEE: Evet, çıktım. Ne olmuş yani?

AUSTIN: Hiç, sordum işte.

LEE: Allahın belası çakallar uyutmadı.

AUSTIN: Ha, evet ben de işittim. Birinin köpeğini filan öldürdüler galiba.

LEE: Kudurmuş gibi havladılar. Çölde böyle havlamazlar. Ulurlar orada, bunlar boktan şehir çakalları.

AUSTIN: Sen zaten uyumuyorsun.

(*Suskunluk LEE ona bakar*)

LEE: Senden de bir şey kaçmıyor ha?

AUSTIN: Ne demek istiyorsun?

LEE: Yani üstelik kafan hiç öyle benimkinden fazla işlemezdi. Ama artık önemli kişilerin evlerine davet ediliyorsun. Çok şey bilirmiş gibi ötüp duruyorsun.

AUSTIN: O kadar önemli sayılmazlar.

LEE: Ama beni davet edenlerden çok daha önemli insanlar.

AUSTIN: Ee, sen de kendi kendini davet ediyorsun.

LEE: Doğru ya, öyle. Hatta bir düşünecek olursan, senden çok daha geniş bir şans hakkına sahibim.

AUSTIN: Hiç kuşkum yok.

LEE: Hatta zamanında çok klas yerlere de girip çıktım. Üstelik hiç öyle üniversitelerde falan okumuşluğum da yok.

AUSTIN: Kahvaltı falan ister misin?

LEE: Kahvaltı mı?

AUSTIN: Evet, kahvaltı etmez misin?

LEE: Baksana, sen beni dert etme oğlum, ben idare ederim. Ben hiç burada değilmişim gibi keyfine bak, tamam mı?

AUSTIN: (*Mutfağa gider, kahve yapar*) Dün gece nerelerde dolaştın? (*Suskunluk*)

LEE: Şu bayırlara tırmandım. Sen Gabriels'e kadar. Sıcak bastı çıldıracaktım.

AUSTIN: Peki, çölde sıcak olmaz mıydı?

LEE: Oranın sıcağı başka, tertemiz. Geceleri de serindir, şöyle hafiften püfür püfür eser.

AUSTIN: Neredeydin, Majove Çölü'nde mi?

LEE: Evet, Majove'de. Doğru bildin.

AUSTIN: O taraflara gitmeyeli yıllar oluyor.

LEE: Sivri Kayalar'ı geçince.

AUSTIN: Ha evet.

LEE: Buralarsa çok farklı. Başka bir ülke sanki.

AUSTIN: Ee, imar görmüş tabii.

LEE: İmar görmüş ha? Mahvolmuş. Neredeyse tanıyamayacaktım.

AUSTIN: Doğru. Ama bayırlar olduğu gibi kalmış değil mi?

LEE: Kalmış ya. Oraya tırmanmak çok keyifli. O kokular, mis gibi. Orada yılan yakalardık, hatırlar mısın?

AUSTIN: Sen yılan yakalardın.

LEE: Evet. Sen de kendini Ceronimo sanırdın, iyice kaptırırdın.

AUSTIN: Düş gücünden hoşnuttum.

LEE: Öyle mi diyorlar ona? Galiba hala da pek hoşnutsun.

AUSTIN: Demek oralarda sadece dolaştın ha?

LEE: Evet, ama boşuna değil.

AUSTIN: Ev var mıydı?

(*Suskunluk*)

LEE: Birkaç tane. Birkaç gerçekten esaslı ev vardı. Birinde köpek bile yoktu. Yaklaştım, dayadım cama alnımı, dikizledim. Çıt çıkmıyordu. Yalnızca sessizlik. Sayfiyenin o tatlı sükuneti.

AUSTIN: Nasıl bir yerdi?

LEE: Cennet gibi. Hani insanın bakarken içinin eridiği yerler vardır ya, işte öyle. Sıcak, sarı bir ışık. Her yer Meksika Çinisi döşeli. Ocağın üstünde asılı bakır kapkacak. Hani dergilerde olur ya, öyle. Odalara girip çıkan sarışın insanlar. (*Suskunluk*) Keşke burada büyümüş olsaydım diyeceğin bir yerdi.

AUSTIN: Öyle bir yerde mi büyümüş olmak isterdin?
LEE: Evet ya, neden istemeyeyim.
AUSTIN: Sen o tür şeylerden nefret edersin sanıyordum.
LEE: Öyle mi? Zaten beni hiçbir zaman tanımadın.
(*Suskunluk*)
AUSTIN: Ne arıyordun çölde?
LEE: Bizim ihtiyarı görmeye giderken yolum düştü.
AUSTIN: Yani oradan yalnızca geçtin öyle mi?
LEE: Evet, öyle. Üç ay sürdü çölü geçmem.
AUSTIN: Üç ay ha?
LEE: Aşağı yukarı. Hatta biraz daha fazla. Neden sordun?
AUSTIN: Mojave'de üç ay yaşadın öyle mi?
LEE: Evet, ne olmuş yani?
AUSTIN: Tek başına?
LEE: Çoğunlukla. Birkaç ziyaretçim olmadı değil. Bir süre o köpeğim vardı.
AUSTIN: İnsan özlemedin mi hiç?
LEE: (*Güler*) İnsan mı?
AUSTIN: Evet ya. Ben bir otelde tek başıma üç gün geçirmek zorunda kalsam deliriyorum.
LEE: Şimdi otelde değilsin ama.
AUSTIN: Evet, değilim. Ama bazen motellerde kalmak gerekiyor.
LEE: Motellerde insan yok mu?
AUSTIN: Yabancılar.
LEE: Sen kolay ahbap olursun, olmaz mısın?
(*Suskunluk*)
AUSTIN: Birazdan bir ziyaretçim gelecek LEE.
LEE: Ooo! Hanım ahbap mı?
AUSTIN: Hayır, bir yapımcı.
LEE: Aaa! Ne yapıyor?
AUSTIN: Film. Sinema.
LEE: Sinema. Film endüstrisi. Büyük herif ha?
AUSTIN: Evet
LEE: Ne için geliyor peki?

AUSTIN: Bir proje üstüne görüşeceğiz de.
LEE: Proje? Proje dediğin ne?
AUSTIN: Bir senaryo.
LEE: Ha bütün o kağıtlarla yazdığın iş bu demek.
AUSTIN: Evet.
LEE: Peki, bu proje ne hakkında?
AUSTIN: Bir ee... Bir çağ filmi.
LEE: Ne demek bir çağ filmi?
AUSTIN: Bak, her neyse. Diyeceğim, bunu baş başa görüşmemiz gerek. Yani...
LEE: Ha anladım. Ben toz olayım istiyorsun.
AUSTIN: Yok canım. Onunla bir kaç saatliğine yalnız kalmam gerekiyor. Konuşabilmek için.
LEE: Seni mahçup ederim diye korkuyorsun ha?
AUSTIN: Beni mahçup edersin diye korktuğum falan yok.
LEE: Bak ne diyeceğim. Bana arabanın anahtarlarını ver, saat altıda falan burada olurum. O zaman işin biter mi?
AUSTIN: Sana arabamı vermiyorum LEE.
LEE: Sadece ortadan kaybolayım istiyorsun ha? Çıkıp dolaşayım? Sen herifi tavlayıp, milyonlara konarken, ben de saatlerce kaldırım arşınlayayım ha?
AUSTIN: Bak o adamla başa çıkmak benim için yeterince güç olacak. Bir de seninle...
LEE: Herifi tanıyor musun?
AUSTIN: Hayır, pek sayılmaz. Bir yapımcı... Aylardır onunla buluşuyorum ama bir yapımcının sağı solu hiç belli olmaz.
LEE: Herifi tavlamaya çalışıyorsun.
AUSTIN: Herifi tavlamaya çalışmıyorum. Onunla anlaşmaya varmak istiyorum. Öyle kolay değil bu.
LEE: Nasıl bir anlaşma?
AUSTIN: Onu, öykümün iş yapacağına inandırmam lazım.
LEE: Hala inanmadı mı yani? İnanmadıysa ne diye kalkıp buralara kadar geliyor? Ben onu inandırırım.
AUSTIN: Sen bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmezsin.

LEE: Bu işler nasıl yürüyormuş bakalım?
(*Suskunluk*)
AUSTIN: Bak sana arabamı verirsem saat altıda getirecek misin?
LEE: Tam altıda. Arabanın benzini de ful olarak.
AUSTIN: (*Anahtarlarını bulmak için cebini karıştırır*) Benzin istemez.
LEE: Bu günlerde benzin altın değerinde oğlum.
AUSTIN: (*Anahtarları LEE'ye verir*) Bir zamanlar sana kullan diye verdiğim arabayı hatırlar mısın?
LEE: Evet.
AUSTIN: Kırk model Ford.
LEE: Evet. Kız gibi arabaydı ama değil mi?
AUSTIN: LEE arabayı vermek istemediğimden değil...
LEE: Arabanı veriyorsun. (*LEE, AUSTIN'in sırtına vurur*)
AUSTIN: Biliyorum. Keşke...
LEE: Ne? Keşke ne?
AUSTIN: Bilmem, Keşke buraya... Keşke burada şu işi yapmak zorunda olmasaydım. Seninle oturup şöyle baş başa vakit geçirirdik.
LEE: Ben de seni "sanat" yapıyorsun sanmıştım.
(*LEE mutfağa, çıkışa doğru ilerler. Anahtarları elinde atıp tutar*)
AUSTIN: Altıda burada olmaya çalış, tamam mı?
LEE: Hiç merak etme. Baksana, eğer şu... senin hikaye herifi açmazsa... Söyle ona bende onun ilgisini çekecek birkaç proje var. Müthiş ticari. Gerilimli, yaşanmış hayat hikayeleri.
(*LEE çıkar. AUSTIN, LEE'nin ardından bakar, sonra döner, mutfaktaki kağıtların başına döner, sayfaları karıştırır, ışıklar kararır*)

ÜÇÜNCÜ SAHNE

Öğleden sonra, Alkov. SAUL KIMMER ve AUSTIN masada karşılıklı oturmaktadırlar.

SAUL: Doğrusunu isterseniz AUSTIN, çok uzun zamandır bir projeye bu kadar inanmamıştım.

AUSTIN: Bunu sizden duymak çok güzel SAUL.

SAUL:Kesinlikle eminim bu projeyi gerçekleştirebileceğiz. Öncelikle televizyona pazarlamamız gerek. Bu da büyük bir star ister. Satışı olan biri. Ama hallederiz. Buna gerçekten inanıyorum.

AUSTIN: Sizce bir stara teklif götürmek için, elimizde hiç değilse bir senaryo taslağı olması gerekmez mi?

SAUL: Yo hayır, gerekeceğini hiç sanmam. Belki kısa bir sinopsis. Bir avans koparmadan daktiloya elinizi sürmenizi istemiyorum.

AUSTIN: Benim için daha iyi.

SAUL: Gerçekten müthiş bir hikaye. Kendi başına bile güzel. Bu sefer çok ama çok iyi bir şey yakaladınız.

AUSTIN: Beğendiğinize sevindim.

(LEE aniden elinde çalınmış bir televizyonla mutfağa girer. Kısa suskunluk)

LEE: Aaa... Özür dilerim, çok özür dilerim AUSTIN.

AUSTIN: *(Kalkar)* Önemi yok.

LEE: *(Onlara doğru yaklaşır)* Ne bileyim, saat altıyı çoktan geçmiştir sandım. Saat altıda getir demiştin ya...

AUSTIN: Zaten biz de bitirmek üzereydik. *(SAUL'e)* Bu benim aa... Abim, LEE.

SAUL: Öyle mi, tanıştığımıza çok memnum oldum.

(LEE TV'yi lavabonun tezgahına bırakır. SAUL'le el sıkışır.)

LEE: Ben de, sizinle tanıştığıma ne kadar memnun oldum bilemezsiniz efendim.

SAUL: SAUL KIMMER.

LEE: Mr. Kipper.

SAUL: KIMMER.

AUSTIN: LEE uzun süredir çölde yaşıyordu. Daha yeni...

SAUL: Ya öyle mi, a ne hoş. *(LEE'ye)* Palm Springs'de mi? LEE ha?

LEE: Evet. O yörede. Yani şey... Bob Hop bulvarına yakın.

SAUL: Ah oraya bayılırım, çok severim. Havası harikadır.

LEE: Evet, hem de nasıl. Sağlıklı.

SAUL: Hele golf sahaları. Bilmem golf oynar mısınız ama orada golf oynamanın keyfi başkadır.

LEE: Çok golf oynarım.

SAUL: Öyle mi?

LEE: Tabi, hatta belki buralarda golf oynayan birilerine rastlarım diye hevesleniyordum. Açıkçası bir partner arıyorum.

SAUL: Şey ben, eee...

AUSTIN: Annemiz Alaska'dayken bir uğrayayım demiş LEE.

SAUL: Ooo, anneniz Alaska'da mı?

AUSTIN: Evet ufak bir tatile çıktı. Burası onun.

SAUL: Şirin bir yer. Alaska ha?

LEE: Golfte kendi kapınız kaç Mr. KIMMER?

SAUL: Aa, ben ancak pazardan pazara oynayanlardanım. Pek öyle...

LEE: İsabet, çünkü ben de aylardır golf sopasına elimi sürmedim.

SAUL: Öyleyse bir ara buluşup küçük bir oyun oynayalım. AUSTIN, siz de golf oynar mısınız?

(SAUL, AUSTIN'e *bir Johny Carson vuruşunu yansılar*)

AUSTIN: Hayır oynamam ee... Ama televizyonda seyrederim.

LEE: (*SAUL'e*) Yarın sabaha ne dersiniz? Erkenden gidip, kahvaltıdan önce şöyle bir on sekiz delik oynarız.

SAUL: Şey ee... Benim bazı randevularım var...

LEE: Olsun biz çok erken çıkarız. Şafakla, kırağı çimin üzerinde erimeden.

SAUL: Çok cazip doğrusu.

LEE: AUSTIN da takımlarımızı taşır.

SAUL: Bakın hele. (*Güler*)

AUSTIN: Ben golfün g'sini bilmem.

LEE: Kolay oyundur öyle değil mi, SAUL? On beş dakikada kapar.

SAUL: Evet, zor sayılmaz. Ama iyi bir golfçü olmak için yıllarca oynamak gerek. (*Kıkırdar*)

LEE: (*AUSTIN'e*) Sana şöyle bir çırpıda sopa çeşitlerini gösteririz, demirleri, tahtaları. Sopayı nasıl sallayacağını öğretiriz. Hatta topla da bir kaç vuruş yaptırırız. Ne dersin SAUL?

SAUL: Tabi yaa, bence harika olur. Haftalardır hiç hareket etmedim.

LEE: Yaşa, hemen arkasından da biraz portakal suyu içeriz.

SAUL: Portakal suyu mu?

LEE: Evet ya, C vitamini. Bir tur golften sonra portakal suyunun tadına doyum olmaz. Sıcak bir duş, birbirimizin orasına burasına havlu vurmalar. Erkek erkeğe tam bir arkadaşlık.

SAUL: (*AUSTIN'e gülümser*) Ne denir doğrusu teklifiniz çok cazip. Harika olur.

LEE: Harika. Aaa... bakın, bakın gerçekten çok özür dilerim böyle toplantınızın ortasında dalıverdiğim için.

SAUL: Üzülmeyin. Zaten biz de bitirmek üzereydik.

LEE: İsterseniz ben içerki odada beklerim.

SAUL: Yoo sahiden...

LEE: AUSTIN'ın televizyonunu tamirciden getirmiştim. Gidip biraz amatör boks seyredeyim.

(LEE ve AUSTIN göz göze gelir)

SAUL: A... Evet...

LEE: Televizyonla iş yapmıyorsunuz değil mi SAUL?

SAUL: Eskiden yapardım. Birkaç televizyon programı yaptım. Özel programlar, ama artık kendimi sinemaya verdim.

LEE: Asıl büyük para da o işte değil mi?

SAUL: Evet, doğru.

AUSTIN: Sizi yarın arayabilir miyim SAUL? Belki bir öğle yemeği yerdik.

SAUL: Harika olur.

LEE: Golften sonra.

(Suskunluk)

SAUL: Efendim.

LEE: Yemeği golften sonra yersiniz.

SAUL: Ha doğru.

LEE: AUSTIN bana film hikayeleriyle ilgilendiğinizi söyledi.

SAUL: Evet, ticari potansiyeli olduğunu hissettiğimiz bazı projeleri geliştiriyoruz.

LEE: Ne tür hikayeler arıyorsunuz?

SAUL: Bildik şeyler. İyi bir aşk hikayesi mesela. Aksiyonu bol olan türden.

(AUSTIN'e doğru kıkırdar)

LEE: Ya Westernler?

SAUL: Arada bir.

AUSTIN: Ben sizi ararım, SAUL.

(AUSTIN, SAUL'u mutfağa doğru geçirir. LEE yollarını tıkar.)

LEE: Bende siz havalara uçuracak bir Western var.

SAUL: Sahi mi?

LEE: Evet, çağdaş bir Western, hem olmuş bir hikaye bu. Çünkü ben kardeşim gibi yazar filan değilim. Kalemim onun gibi kuvvetli değil.

SAUL: Evet...

LEE: Yani ben olsa olsa hikayeyi size anlatırım, tutup kağıda dökemem. Ama pek fark etmez değil mi?

SAUL: Hayır, pek etmez.

LEE: Herkesin başından neler geçmiştir değil mi? Gerçek hayat hikayeleri. Böyle hikayelerden bir yığın film yapılmıştır, mutlaka.

SAUL: Evet, tabi.

LEE: Şahsen "Yalnız ve Cesur" dan bu yana iyi bir Western seyretmedim. Hatırlar mısınız, o filmi?

SAUL: Hayır, ne yazık ki ben...

LEE: Kirk Douglas'ın. Müthiş bir filmdi. Sen hatırlıyor musun AUSTIN?

AUSTIN: Evet.

LEE: (*SAUL'e*) Adam atına olan aşkından ölüyor.

SAUL: Öyle mi?

LEE: Evet, sonunda atın acıklı kişnemelerini işitiriz. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağar, at acı acı kişner. Sonra bir silah: Baam! Bir tek silah sesi. Ve sonra yalnızca yağmur. K. Douglas'ı ambulansta görürüz. Kazanın olduğu yerden uzaklaşır. Ve gözlerini görürüz, gözlerinin içi ölür. Ve sonra gözleri kapanır. Onun da öldüğünü anlarız. Douglas'ın, atının ölümünden dolayı öldüğünü anlarız.

SAUL: (*AUSTIN'a rahatsız bir bakış fırlatır*) Evet, müthiş bir filme benziyor. Kaçırdığıma üzüldüm.

LEE: Evet, bu filmi kaçırmayacaktınız.

SAUL: Belki bir yerlerde yakalarım. Ya da özel bir gösterim filan ayarlarım. Evet AUSTIN, ben trafiğe kalmadan yola çıkayım.

AUSTIN: (*Onu kapıya kadar geçirir*) Sizi gördüğüme sevindim, SAUL. (*AUSTIN'le SAUL el sıkışırlar*)

LEE: Yani sizce bugünlerde şöyle gerçek bir Western iş yapar öyle mi? Gerçek hayattan bir Western?

SAUL: Bence yapmaması için bir neden yok. Siz ee... Hikayenizi AUSTIN'e anlatıverin, o da kısa bir özet çıkarsın.

LEE: O zaman bir göz atar mısınız?

SAUL: Evet, tabi. Bir bakarım. Yeni malzemelere her zaman açığım. (*AUSTIN'e gülümser*)

LEE: **Harika!** Demek sahiden okursunuz ha?

SAUL: Tabi sadece benim görüşümü almış olacaksınız.

LEE: **Benim** de istediğim yalnızca bu, bir görüş. Bana kalırsa bayağı esaslı bir konu.

SAUL: Tanıştığımıza gerçekten sevindim. Ben...

(SAUL ve LEE el sıkışırlar)

LEE: Sizi yarın golf için arayacağım.

SAUL: Ha evet, doğru.

LEE: AUSTIN' de numaranız var değil mi?

SAUL: Evet.

LEE: Görüşmek üzere, SAUL. *(SAUL'un sırtına vurur)*

(SAUL çıkar. AUSTIN, LEE'ye döner, bir TV'ye bir de LEE'ye bakar)

AUSTIN: Anahtarları ver.

(AUSTIN elini LEE'ye doğru uzatır. LEE kıpırdamaz, yalnızca AUSTIN'e bakar, gülümser.)

IŞIKLAR KARARIR

DÖRDÜNCÜ SAHNE

Gece. Uzaktan çakal sesleri. Hafifçe silinir. Karanlıkta daktilo sesi, cırcır böcekleri, alkovda mum ışığı, mutfakta solgun bir ışık. Işıklar cam masada daktilo yazan AUSTIN'ı aydınlatır. LEE, karşısında oturmuş, ayağı masanın üzerinde, bira ve viski içmektedir. TV hala lavabonun tezgahı üzerindedir. AUSTIN bir süre daktilo yazar, sonra durur.

LEE: Tamam, hadi şimdi oku bakalım.

AUSTIN: Bir de sana okuyamam LEE. Bittiğinde kendin okursun. Bütün gece bununla uğraşacak değilim.

LEE: Daha iyi bir programın mı var?

AUSTIN: Hadi devam edelim. Peki, herif Texas'tan ayrılınca ne oluyor?

LEE: Texas'tan ayrılmak üzere mi bakalım? O kadar ilerlediğimizi bilmiyordum. Henüz Texas'tan ayrılmak üzere değil.

AUSTIN: Sınıra kadar geldi ya.

LEE: (*Toparlanır*) Yoo, bak, burası en önemli yerlerinden biri. Tam burası. (*Bira kutusuyla kağıda vurur*) Burasını aceleye getire-

meyiz. Tam sınırda değil, sınıra en az elli mil uzakta. Elli milde çok şeyler olabilir.

AUSTIN: Bu yalnızca bir özet. Burada oturup bütün senaryoyu yazmıyoruz.

LEE: Bir özet de olsa bazı şeyleri atlayamayız. Burası en önemli yerlerinden biri. Burayı atlayıp geçemezsin.

AUSTIN: Tamam, tamam. Hadi hemen... Bitirelim şunu.

LEE: Bitirelim. Şimdi: Adam kamyonda, ardında da atını taşıyan römork var.

AUSTIN: Orayı geçtik.

LEE: Ve birden peşinden başka bir kamyonla gelen öteki herifi görüyor. Kamyon da ardında bir kazboynu çekiyor.

AUSTIN: Kazboynu da ne?

LEE: İnek taşıyan araba. Kancası kamyonun gerisindeki halkaya girip oturur.

AUSTIN: Ha, anlaşıldı. (*Daktilo yazar*)

LEE: Önemli bu.

AUSTIN: Tamam, anladım.

LEE: Bütün bu ayrıntılar önemli.

(*Konuşurlarken AUSTIN yazar*)

AUSTIN: Anladım.

LEE: O öteki herifin çektiği kaz boynunun içinde eğerli, hazır bir atı da var.

AUSTIN: Tamam.

LEE: Yani iki herifin de atları yanlarında tamam mı?

AUSTIN: Anlıyorum.

LEE: Sonra o ilk adam, birden iki şeyin farkına varıyor.

AUSTIN: Öndeki adam mı?

LEE: Evet. Öndeki adam iki şeyin birden farkına varıyor. Aynı anda.

AUSTIN: Nedir o iki şey?

LEE: Bir, anlıyor ki arkasındaki herif atladığı (*LEE el kol hareketiyle düzme işareti yapar*) kadının kocası.

AUSTIN: (*LEE'nin hareketini görür*) Ha, evet.

LEE: İki, kasırgalar bölgesinin tam ortasında olduğunu fark ediyor.
AUSTIN: Kasırgalar bölgesi de neymiş?
LEE: Uçsuz ova.
AUSTIN: Uçsuz ova?
LEE: Acı su vahası. O yörenin civarında in yok, cin yok. Üçüncüsüne gelince...
AUSTIN: Hani yalnızca iki şeydi.
LEE: Üç. Bir de beklenmedik üçüncü bir şeyin farkına varıyor.
AUSTIN: O ne peki?
LEE: Benzinin bitmek üzere olduğu.
AUSTIN: (*Yazmayı bırakır*) Yapma LEE.
(*AUSTIN kalkar, mutfağa geçer, bir bardak su alır.*)
LEE: Ne demek yapma LEE, olan bu. Yaz bakalım, benzini bitmek üzere.
AUSTIN: Ama bu kadarı da...
LEE: Ne? Bu kadarı da ne? Fazla gerçek, bunu demek istiyorsun öyle mi? Biraz fazla benziyor gerçek hayata.
AUSTIN: Gerçek hayata benzemiyor. Gerçek hayata yeterince benzemiyor. Hayatta böyle şeyler olmaz.
LEE: Ne, erkekler başkalarının karılarını düzmez mi?
AUSTIN: Evet, ama sonunda uçsuz ovada birbirlerinin peşine takılmazlar. Kasırga bölgesinin oralarda.
LEE: Bu filmde takılıyorlar.
AUSTIN: Hem benzinleri bittiğinde, yanlarında hazır bekleyen atları da olmaz. Hem zaten benzinleri de bitmez.
LEE: Bu heriflerinki bitiyor. Bu benim hikayem ve heriflerden birinin benzini bitiyor. İşte o kadar.
AUSTIN: Onlara bir takip sahnesi yaratabilmek için ahmakça bir gerekçe. Çok zorlama.
LEE: Bu bir takip sahnesi, bu zaten tam manasıyla bir takip sahnesi. Günlerdir birbirlerinin peşindeler.
AUSTIN: Yani şimdi, kamyonlarını bir yana bırakıp, atlarına atladıkları gibi dağlara vuracaklar, orada birbirlerini kovalayacaklar?

LEE: (*Aniden kalkar*) Uçsuz ova, dağ filan yok orada. Orası düzlük. (*LEE öfkeyle alkovun pencerelerine döner ve bira kutusunu fırlatır*)

LEE: Allah belasını versin şu cırcırböceklerinin! Susun! (*Suskunluk, masaya geri döner*) İnsan bu cenabet yerde kafasını nasıl toplar?

AUSTIN: Bir ara verelim, ister misin?

LEE: Hayır, ara mara istemem. Şunu bitirmek istiyorum. Şunu bitirebilmek için son şansım bu.

AUSTIN: (*Yine alkova yürür*) Tamam, sakin ol.

LEE: Çekip gideceğim. Buralarda aylaklıkla kaybedecek vaktim yok.

AUSTIN: Nereye gidiyorsun?

LEE: Nereye gideceğimi boş ver sen! Seni hiç ilgilendirmez. Yalnızca şunu bitirmem gerek. Senin gibi değilim ben. Öyle etrafındaki ahmakların sırtından geçinen bir asalak olamam ben. Şunu bitirir bitirmez yola çıkacağım.
(*Suskunluk*)

AUSTIN: Asalak ha, ben mi?

LEE: Evet, sen.

AUSTIN: Hem de onun bunun evine girip televizyon çaldıktan sonra ha?

LEE: Onların TV'ye ihtiyacı yok. Ben onlara iyilik ediyorum.

AUSTIN: Anahtarlarımı geri ver LEE.

LEE: Şunu yazmadan vermem. Ya şu senaryo özeti midir ne karın ağrısıdır, onu yazarsın ya da o araba başka bir renge boyanıp Arizona'yı boylar.

AUSTIN: Bunu bana zorla yazdırabileceğini mi sanıyorsun? Ben sana yardım ediyorum burada.

LEE: Öyle tepeden bakmayı kes bir kere. Yardımmış! Amma da yardım. Büyük lütufta bulundun.

AUSTIN: Hadi şunu yazalım, tamam mı? Şuraya oturalım, sinirlenmeden bakalım halledebilecek miyiz?
(*AUSTIN daktilonun başına oturur... Uzun suskunluk*)

LEE: Ona göstermeyeceksin bile değil mi?

AUSTIN: Neyi?

LEE: Şu özeti. Ona göstermeye hiç niyetin yok. Yalnızca benden korktuğun için yazıyorsun.

AUSTIN: Kendin gösterirsin.

LEE: Tabi göstereceğim oğlum! Golf oynarken okuyacağım ona.

AUSTIN: Üstelik senden de korkmuyorum!

LEE: Öyleyse neden yapıyorsun?

AUSTIN: (*Suskunluk*) Anahtarlarımı alabilmek için.

(*Suskunluk... LEE usulca anahtarları çıkarıp masanın üstüne fırlatır. Uzun suskunluk, AUSTIN anahtarlara bakar...*)

LEE: İşte anahtarlarını geri aldın.

(*AUSTIN, LEE'ye bakar; ama anahtarları almaz.*)

LEE: Hadi alsana, işte anahtarların.

(*AUSTIN usulca anahtarlarını masadan alır ve kendi cebine yerleştirir*)

LEE: Şimdi ne yapacaksın? Tekmeyi basıp kapı dışarı mı edeceksin beni?

AUSTIN: Seni kapı dışarı edecek değilim LEE.

LEE: Zaten yapamazsın oğlum.

AUSTIN: Biliyorum.

LEE: Bunu aklına bile getirmesen iyi olur. (*Suskunluk*) Polis çağırabilirsin bak en temizi bu.

AUSTIN: Kardeşiz biz.

LEE: Ne olmuş yani. Git Los Angeles polisine bir sor bakalım, en çok kimler birbirini öldürüyor diye. Ne derler biliyor musun?

AUSTIN: Şimdi öldürmekten söz eden kim?

LEE: Aynı aileden insanlar. Kardeşler, kuzenler, kayınbiraderler. Sıradan Amerikalılar. En çok da birbirlerini sıcaklar basınca öldürüyorlar. Hava kirliliği alarmlarında. Sıcaktan çalıların tutuştuğu zamanlarda. Yani yılın tam bu günlerinde.

AUSTIN: Bizim durumumuz farklı.

LEE: Öyle mi, neymiş farklı olan?

AUSTIN: Biz deli değiliz, durup dururken gözümüz kararmaz. Hem de enayi bir film senaryosu yüzünden. Şimdi otur şuraya.

(*Uzun suskunluk. LEE bunu nasıl yanıtlayacağı konusunda bocalar*)

LEE: Belki (*Masaya AUSTIN'ın karşısına oturur*) Belki de haklısın. Belki de onlardan akıllıyız. (*Suskunluk*) Hatta birimizin üniversite diploması bile var. Ee bu da bir şey demektir, değil mi? Az şey değil öyle değil mi?

AUSTIN: Bak bunu senin için yazacağım LEE. Bunu yazmak benim için iş değil. Yalnız serinkanlı olalım, tartışmayalım. Değmez. Hadi bakalım, hadi şunu bitirelim tamam mı?

LEE: Aman... Para kazanmanın daha kolay yolları var. Yığınla yerden milyonları kaldırabilirim. Belki daha bile fazlasını. Buna mı kaldık. Sacramento Vadisi'ne çıkıp bir dizel yürütebilirim. Sıfır kilometrelerden birini söktüm mü, haftada on bin. Haftada on bin!

(*LEE bir bira daha açar, ayağını masanın üstüne koyar*)

AUSTIN: Sahiden bak bu özeti yazacağım sana. Bence müthiş bir konu bu.

LEE: Yoo, bırak. Senin kendi işin başından aşkın. İşlerine engel olmak istemem.

AUSTIN: Bunu satabilirsen gerçekten müthiş bir şey olur. Filme bir çekilirse, inan bana.

(*Suskunluk*)

LEE: Öyle diyorsun ha?

AUSTIN: Kesinlikle, hayatın baştan aşağı değişir, biliyor musun? Her şeyi değiştirebilirsin.

LEE: Belki kendime bir ev alırım.

AUSTIN: Tabi alırsın, istersen kendine koca bir çiftlik bile alabilirsin.

LEE: (*Güler*) Çiftlik mi, çiftlik alabilir miyim?

AUSTIN: Tabii alırsın. Bu günlerde bir senaryo kaça gidiyor biliyor musun?

LEE: Hayır kaça gidiyor?

AUSTIN: Çok, çok büyük paraya.

LEE: Binlerce dolara?

AUSTIN: Evet, binlerce.

LEE: Milyonlarca?

AUSTIN: Şey...

LEE: O zaman belki bizim ihtiyarı da kurtarabiliriz.

AUSTIN: Belki.

LEE: Belki? Ne demek belki?

AUSTIN: Bu iş sadece parayla olmaz demek.

LEE: Demin bana hayatın baştan aşağı değişir diyordun. Neden onunki de değişmesin?

AUSTIN: O farklı, LEE.

LEE: Onun mayası farklı, öyle mi?

AUSTIN: O değişmez. İhtiyarı bırak şimdi.

LEE: Haklısın, o değişmez; ama ben değişebilirim. Ters yüz edebilirim kendimi ve o zaman aynen sana benzerim. Oturduğum yerden düş kurup hikayeler uydururum. Düş kurduğum için para verirler bana. Arabama atlar oto yollarda bir aşağı, bir yukarı düş kovalarım.

AUSTIN: O kadar kolay değil.

LEE: Değil mi?

AUSTIN: Değil, çok emek vermek gerekir.

LEE: Zor olan yanı ne. Jogging mi yapayım, tenis mi oynayayım diye karar verememek mi?

(Uzun suskunluk)

AUSTIN: Bak şimdi, burada kalabilirsin. Keyfin ne isterse yaparsın, arabayı ödünç alırsın, istediğin gibi girer çıkarsın. Bence hava hoş. Burası benim evim değil. Bu mereti yazmışım, yazmamışım bence bir. Yalnız ne istiyorsun, onu bileyim. Söyle.

LEE: Aa. Yani birdenbire emrime amade kesiliverdin öyle mi?

AUSTIN: Ne yapmak istiyorsun, LEE?

(Uzun suskunluk)

LEE: *(AUSTIN'e bakar, sonra pencereye döner, düşe dalar)* O köpek hala yaşasaydı söylerdim ne yapacağımı, ne yapardım biliyor musun?

AUSTIN: Ne?

LEE: Vurup Ventura'ya çıkardım. Bir maç ayarlardım. O ufacık köpek öyle hınzırdı ki. Köpek dövüşünde çok para var. Büyük para.

(*Suskunluk*)

AUSTIN: Neden şunu bitirmeyi bir denemiyoruz, LEE. Laf olsun diye. Belki sahiden bir şeyler vardır bunda ha, ne dersin?

(*Suskunluk, LEE tartar*)

LEE: Belki de. Denemekten zarar gelmez. Sen de fikir sağlam diyorsun. Hem zaten senin yerinde olmak nasıl bir şey, hep merak ederdim.

AUSTIN: Sahi eder miydin?

LEE: Evet tabii. Seni üniversitede koltuğunun altında bir yığın kitap, dolaşırken hayal ederdim. Peşinde sarışınlar.

AUSTIN: Sarışınlar mı? Ne tuhaf.

LEE: Nesi tuhaf?

AUSTIN: Çünkü ben de seni hep bir yerlerde hayal ederdim.

LEE: Nerede hayal ederdin?

AUSTIN: Ne bileyim. Değişik yerlerde. Macera peşinde, hep bir maceraya atılmış olarak.

LEE: Evet.

AUSTIN: Sonra da kendi kendime derdim ki, LEE en iyisini yaptı. O, yaşamın içine atıldı, bense buradayım. Ben ne yapıyorum?

LEE: Sen de bir şeylere hazırlıyordun kendini.

AUSTIN: Herhalde.

LEE: Hadi bitirelim şu işi.

AUSTIN: Olur.

(*AUSTIN daktilonun başına oturur, yeni bir kağıt geçirir*)

LEE: Ha unutmadan, anahtarları geri alabilir miyim? (*AUSTIN duraklar*) İstediğim zaman arabayı alabileceğimi söyledin, yalan mı? Öyle demedin mi?

AUSTIN: Evet dedim.

(*AUSTIN anahtarları cebinden çıkarır, masaya bırakır. LEE usulca anahtarları alır, avucunun içinde oynar*)

LEE: Bir çiftlik alabilirim ha?

AUSTIN: Evet ama, önce yazmamız gerek.

LEE: Tamam, yazalım.

(*Işıklar sahnenin sonuna dek, AUSTIN yazarken solgunlaşır. LEE konuşur*)

LEE: Sonra birbirlerinin ardında kapkara sonsuz bir ovaya dalıyorlar. Güneş battı batacak, geceyi enselerinde hissediyorlar. İkisinin de bilmediği şey, ötekinin ne kadar korktuğu, tamam mı? Her biri korkanın yalnızca kendisi olduğunu sanıyor. Böylece sürüp gidiyorlar gecenin içinde. Bilmeden. Takip eden, ötekinin nereye sürüklendiğini bilmiyor. Takip edileninse nereye gittiğinden haberi yok.

(Işıklar kararır. Karanlıkta daktilo susar. Cırcırböceği sesleri usulca yok olur...)

İKİNCİ PERDE

BEŞİNCİ SAHNE

Sabah, LEE şık bir deri çantada bir golf takımıyla masada. AUSTIN lavaboda bulaşık yıkamaktadır.

AUSTIN: Demek gerçekten beğendi ha?

LEE: Beğenmeseydi bu sopaları bana vermezdi.

AUSTIN: Sopaları sana mı verdi?

LEE: Evet, söyledim ya bana verdi. Çantayı da.

AUSTIN: Ben sadece ödünç verdi sanmıştım.

LEE: Bunların avansın bir parçası olduğunu söyledi. Biraz da hediye gibi. Bana olan inancın ifadesi.

AUSTIN: Sana avans mı veriyor?

LEE: Şaşıracak ne var bunda. Sana iyi bir hikaye olduğunu söylemiştim. Sen kendin bile iyi bir hikaye dedin.

AUSTIN: Gerçekten inanılır gibi değil, LEE. Biliyor musun burada bütün hayatını bu işe bir yerinden sızabilmek için tüketen kaç kişi vardır? Biraz olsun kapıyı aralayabilmek için.

LEE: (*Çantadan sopaları çıkarır, gözden geçirir*) Bilmiyorum, kaç kişi? (*Suskunluk*)

AUSTIN: Sana avans olarak ne kadar veriyor?

LEE: Çok. Oynarken büyük paralardan konuştuk. Dokuzuncu delikte anlaşmayı bağladım.

AUSTIN: Kesin bir söz verdi mi?

LEE: Verdi, kesin.

AUSTIN: SAUL'ü bilirim, bir şeyi beğendiğini söyledi mi sözüne güvenilir.

LEE: Hani onu tanımadığını söylemiştin?

AUSTIN: Eh, tarzını bilirim.

LEE: Dokuzuncu delikte benden iki puan önde olmasını ayarladım. Beni çantada keklik sandı, ama şöyle sopayı sallayıp topu bir havalandırdım, cup diye deliğin ta dibine düşünce suratının halini görecektin. Neredeyse donuna edecekti. Senin gibi bir adam böyle golf oynamayı nerede öğrenir bilmem ki? dedi.
(LEE güler, AUSTIN ona bakar)

AUSTIN: Tabi daha ortada kontrat filan yok. Kağıda dökülene kadar hiçbir şey kesinleşmez.

LEE: Kesinleşti, tamamdır. Artık vazgeçmesine imkan yok. Kumar oynadık, kaybetti.

AUSTIN: SAUL kumar mı oynadı?

LEE: Tabii. Aslında hikayeyi beğenmişti. Onun için korkacak bir şeyi yoktu. Ben de oyunumla işi garantiye almış oldum.
(Suskunluk)

AUSTIN: Ee, bunu kutlamamız gerek. Buzdolabında annemin bıraktığı bir şişe şampanya olacak. Bunun şerefine içelim.
(AUSTIN dolaptan bardakları çıkarır, buzdolabına gider şampanya şişesini çıkarır)

LEE: Onun şampanyasına dokunma AUSTİN. Sonra arar.

AUSTIN: Yok canım, bir şey demez. Yerinde kullandık diye sevinir. Ona bir şişe daha alırım. Bu olaya da şampanya tam yakışır.
(Suskunluk)

LEE: Sen de senaryoyu yazmak için iyi bir ücret alacaksın tabi. Temiz bir ücret.
(AUSTIN durur, LEE'ye bakar, şişeyi ve bardakları masanın üzerine koyar, suskunluk)

AUSTIN: Senaryoyu ben mi yazıyorum?

LEE: Öyle dedi. Piyasada senden iyi senarist bulamayacağımızı söyledi.

AUSTIN: Ama ben zaten bir senaryo üzerine çalışıyorum. Benim kendi projem var. İki senaryo yazacak vaktim yok.

LEE: Yoo. Öteki projeden vazgeçeceğini söyledi.

(Suskunluk)

AUSTIN: Ne? Benimkinden mi? Benimkini bırakıp onun yerine seninkini mi yapacak?

LEE: (*Gülümser*) Bak AUSTIN, acemi şansı işte. Bu lokmayı kapmak için topu yirmi metreden deliğe soktum. Darılmak yok.

(*AUSTIN duvardaki telefona gider, çevirmeye başlar*)

LEE: Şimdi bulamazsın AUSTIN. Akşama kadar orada olacağını söyledi.

AUSTIN: (*Telefondan ayrılmaz, çevirir, dinler*) Böyle bir şeye inanamam. Buna kesinlikle inanamam. Öyle dediğinden emin misin? Benimkinden neden vazgeçsin?

LEE: Bana öyle dedi.

AUSTIN: Bana haber vermeden böyle bir şey yapamaz. Hiç değilse benimle konuşmadan. Benimle konuşmadan böyle bir karar almış olamaz.

LEE: Aslında ben de çok şaşırdım. ama benim hikayem onu gerçekten coşturdu.

(*AUSTIN telefonu şiddetle kapatır, dolanır*)

AUSTIN: Neler söyledi? Ne söylediyse bir bir anlat.

LEE: Anlatıyorum ya. Hikayeyi çok beğendiğini söyledi. On yıldır böyle sahici bir Western gelmedi dedi.

AUSTIN: O öyküyü beğendi ha, senin öykünü?

LEE: Evet, bunda şaşılacak ne var?

AUSTIN: Saçma. Hayatımda duyduğum en salak öykü.

LEE: Hey yavaş ol. Bahsettiğin öykü benim.

AUSTIN: Boktan bir öykü, ahmakça. Texas'ta birbirini kovalayan iki geri zekâlı. Kafa mı buluyorsun sen? Kim böyle bir filmi görmeye gider sanıyorsun?

LEE: Bir kere film değil! Bir prodüksiyon. İkisinin arasında büyük fark var. Bunu bana SAUL söyledi.

AUSTIN: Yok canım, öyle mi dedi?

LEE: Evet, öyle dedi. " Bu işte biz prodüksiyon yaparız... Amerikan prodüksiyonları. Bırak filmleri Fransızlar yapsın."

AUSTIN: Anlaşılan koca SAUL'la pek samimi oldunuz. Sana o sonsuz sinematografi bilgisini döktürmeye başladı.

LEE: Aslına bakarsan galiba beni çok sevdi. Sanırım açılabileceği bir insan olduğumu hissetti.

AUSTIN: Ne yaptın ona, dövdün mü yoksa?

LEE: (*Hızla kalkar*) Hop hop hakaretlerin yetti artık. Burada kafası işleyen bir tek sen varsın sanıyorsun. Oturduğu yerden bir dolu şey uyduracak bir tek sen varsın. Başkalarının da kafası işliyor tamam mı?

AUSTIN: Ona mutlaka bir şeyler yaptın. Tehdit mi ettin, ne geçti aranızda? Söyle ona ne yaptın LEE?

LEE: Onu ikna ettim!

(*LEE aniden öfkeyle golf sopasını kaldırıp AUSTIN'e doğru bir hamlede bulunur. Kendine gelir, bir an dona kalır, sopayı tutan eli usulca düşer*)

AUSTIN: Aman Allahım! Canını yakmadın ya?

(*Uzun suskunluk, LEE tekrar masaya oturur*)

LEE, canını yaktın mı?

LEE: Ben bir şey yapmadım! Hikayemi beğendi. Olay bu kadar basit. Çok uzun zamandır karşısına çıkan en iyi hikaye olduğunu söyledi.

AUSTIN: Bu, benim öyküm için söyledikleri! Bana söylediği de tam tamına buydu işte.

LEE: Öyleyse yalan söylemiş. Hiç değilse birimize yalan söylediği kesin.

AUSTIN: Kalkıp, buraya gelip onun bunun gözünü korkutamazsın. Adamı deli diye bağlarlar.

LEE: Kimsenin gözünü korkuttuğum yok. Onu kuralıyla yendim. (*Suskunluk*) Zaten bana ne yapabilirler. Kılıma dokunamazlar.

İğnenin deliğinden tüyerim ruhları bile duymaz. Ama sen, sen kıstırılmışsın, ben değilim. Onun için şunu yap bunu yap diye bana ders vermeye kalkma.

(*Suskunluk, masaya gelir, daktilonun başına oturur, soluklanır*)

AUSTIN: LEE, hadi bana doğruyu söyle, olur mu? Durup dururken benim projeyi fırlatıp atmasının hiçbir anlamı yok. Onunla aylardır görüşüyordum, her şey bu projeye bağlı.

LEE: Neymiş projen?

AUSTIN: Yalın bir aşk hikayesi.

LEE: Ama nasıl yalın bir aşk hikayesi?

AUSTIN: (*Kalkar, mutfağa yürür*) Sana anlatacak değilim.

LEE: Haa... Çalmamdan korkuyorsun ha? Rekabet gözünü korkutmaya başladı desene?

AUSTIN: SAUL nereye gideceğini söyledi?

LEE: Hikayemi bir kaç film şirketine götürecekti.

AUSTIN: O benim özetim biliyorsun. Ben yazdım, ona buna pazarlamaya hakkın yok.

LEE: Dün gece hiç sahip çıkmıyordun ama.

AUSTIN: Anahtarlarımı ver.

LEE: Efendim?

AUSTIN: Anahtarları! Anahtarlarımı istiyorum!

LEE: Nereye gideceksin?

AUSTIN: Anahtarlarımı versene sen. Biraz dolaşmam gerek. Buradan biraz uzaklaşmam gerek.

LEE: Ne tarafa gideceksin AUSTIN?

AUSTIN: (*Suskunluk*) Belki çöle kadar uzanırım. Düşünmem gerek.

LEE: Burada da pekala düşünebilirsin. Burası düşünmek için en mükemmel yer. Bak oğlum burada oturup yazı yazacağım. Haydi şimdi bunun şerefine içelim. Rahatla, ortağız artık.

(*LEE, şampanyayı patlatır, ışıklar kararırken iki kadehi doldurur.*)

ALTINCI SAHNE

Öğleden sonra, LEE ve SAUL mutfaktalar, AUSTIN alkovda.

LEE: Hadi ona siz söyleyin. Kendiniz söyleyin Mr. KIPPER.

SAUL: KIMMER.

LEE: KIMMER. Bana dediklerinizi siz söyleyin ona. Bir türlü inanmıyor.

AUSTIN: Duymak istemiyorum.

SAUL: Büyütülecek bir şey yok AUSTIN. Sadece abinizin öyküsüne hayran oldum.

AUSTIN: Hayran oldunuz ha? Bahsi kaybettiniz. Benim malzememle kumar oynadınız.

SAUL: Bunun gerçekten konuyla bir ilgisi yok AUSTIN. Abinizin öyküsünü son aşamaya kadar götürmeye hazırım. Bence çok büyük vasıfları var.

AUSTIN: Dinlemek istemiyorum, tamam mı? Bunu gidin patronlara anlatın, gidin bunu bir proje paketine dönüştürecek olanlara anlatın, bir televizyon dizisine. Ama bana anlatmayın.

SAUL: Sizin projenin de peşini bırakmak istemiyorum, AUSTIN.

İkisini birden yapamayacak değiliz ki. Bizim gücümüz ikisine de yeter.

AUSTIN: "Bizim" ha? Ben ikisini birden yapamam. Ben "biz"den falan anlamam.

LEE: (*SAUL'e*) İşte, söylemiştim size. Yaklaşımı tamamıyla olumsuz.

SAUL: AUSTIN, bunun için tutup bir başka senarist aramamız anlamsız olur. Hiç gerek yok. Siz kardeşsiniz, birbirinizi tanıyorsunuz. Malzemeye bir yakınlığınız var. Yabancı biri bunu kıvıramaz.

AUSTIN: Malzemeye yakınlığım filan yok. Hem de hiç. Kasırgalar Bölgesi'nin ne olduğunu bilmiyorum. Kazboynunun ne olduğundan da haberim yok. Zaten olsun da istemiyorum. (*LEE'yi gösterir*) O namussuzun biri. Sizden de uyanık. Bunu anlamaktan acizseniz o zaman...

LEE: Hoop yavaş ol oğlum. Aslında önüne bu kemiği de atmayacaktım senin, ama işte "Bu iş için uygun adam odur" diye ne kadar dil döktüm SAUL'e. Ben sana iyilik olsun diye neler yapıyorum, sen tutup kafama çalıyorsun.

AUSTIN: İyilik ha? Şu allahın belası özeti ben yazdım. Sen kendi adını bile yazamazsın.

SAUL: (*AUSTIN'e*) Abiniz bana babanızın durumundan bahsetti. *(Suskunluk)*

AUSTIN: Ne? (*LEE'ye bakar*)

SAUL: Elimizde güzel bir fırsat var. Büyük bir şirket yatırım yapmaya hazır. Üstelik yalnızca yazdığınız özete dayanarak.

AUSTIN: (*SAUL'e*) Babam hakkında neler anlattı?

SAUL: Çok muhtaç durumdaymış, paraya ihtiyacı varmış.

LEE: Doğru, var.

(*AUSTIN, ikisine de bakar, başını sallar*)

AUSTIN: (*LEE'ye*) Yani katlanacağım bu küçük zahmetten bizim ihtiyar yararlanacak. Bir hayır projesi ha? Demek öyle? Bunu da mı dokuzuncu delikte tasarladınız?

SAUL: Büyük paralar söz konusu, AUSTIN.

AUSTIN: (*LEE'ye*) Para verdim ona. Zaten para verdim ona. Biliyorsun hepsini içkiye yatırdı.

LEE: Ama bu iş farklı bir iş.

SAUL: Baban için bir yardım fonu oluştururuz. Önemli bir para. Hepsini birden savurmasın diye, ona parça parça ödeme yapılır.

AUSTIN: Öyle mi? Bu ödeme işlemini kim üstlenecek?

SAUL: Abiniz gönüllü

(*AUSTIN güler*)

LEE: Merak etme, öyle. Paranın yalnızca mutfak masrafına gitmesini sağlarım.

AUSTIN: Anlaşıldı. Benim projemden tamamen vazgeçiyorsunuz. Suyu geçerken at değiştiriyorsunuz ha? Aylarca süren çalışmalarımızdan sonra.

SAUL: Keşke başka çarem olsaydı.

AUSTIN: Her şeyimi buna bağladım, SAUL. Siz de biliyorsunuz. Bu benim son şansım. Eğer bu da suya düşerse...

SAUL: İçgüdülerim beni bu yana sürüklüyor.

AUSTIN: İçgüdülerin mi?

SAUL: İçimden bir his...

AUSTIN: Kaybettin! İçindeki his bu. Kumarda kaybettin. Şimdi tutmuş bana bu öyküyü sevdiğini söylüyorsun. Nasıl sevebilirsin böyle bir öyküyü. Tommiks'ten beter. Ne buldun onda? Çok merak ediyorum.

SAUL: Sahici olan bir şey var, AUSTIN.

AUSTIN: (*Güler*) Sahiciymiş.

LEE: Sahici ya, ne sandın?

SAUL: Evet VAHŞİ BATI üstüne bir şey var.

AUSTIN: Neden, atlar var diye mi? Çocuk gibi davranan yetişkin adamlar var diye mi?

SAUL: Toprağa ait bir şey var. LEE, yaşadıklarıyla vardığı bir şeyi anlatıyor.

AUSTIN: Ben de öyle!

SAUL: Ama bugünlerde kimse aşkla ilgilenmiyor AUSTIN. Kabul edin artık.

LEE: Çok doğru.

AUSTIN: (*SAUL'e*) Üç ay kamp kurmuş çöllerde. Kaktüslerle konuşmuş. İnsanların beyaz perdede görmek istediklerini nereden

bilecek! Bense her gün otoyolu kullanıyorum. O kadar is, duman yutuyorum. Televizyondan haberleri izliyorum. Marketlerden alışveriş ediyorum. Dünyayla ilişkide olan benim. O değil!

SAUL: Artık gitmem gerek, AUSTIN.

(*SAUL gitmek için toplanır*)

AUSTIN: Batı diye bir şey kalmadı! O konu kapandı! Tükendi bitti, SAUL. Sen de tükendin.

(*SAUL durur, AUSTIN'e döner*)

SAUL: Belki de haklısınız. Ama ben kumarı göze alıyorum.

AUSTIN: Aptallık ediyorsun SAUL.

SAUL: Her zaman önsezilerime güvendim. Her zaman. Hiçbir zaman da yanılmadım. (*LEE'ye*) Yarın görüşürüz LEE.

LEE: Olur Mr. KIMMER.

SAUL: Belki birlikte öğle yemeğine çıkarız.

LEE: Bana uyar. (*AUSTIN'e gülümser*)

SAUL: Telefon ederim.

(*SAUL çıkar. İki kardeş uzaktan birbirlerine bakarken ışıklar kararır.*)

YEDİNCİ SAHNE

Gece karanlıkta çakalların, cırcırböceklerinin, daktilonun sesi duyulur. Mum ışığı, tek parmakla daktilo yazmaya çabalayan LEE'yi aydınlatır. AUSTIN, elinde viski şişesi, sarhoş, mutfakta yere yayılıp oturmuştur.

AUSTIN: (*Oturduğu yerden şarkı söyler*)
Kızıl yelkenliler
Ufuk kararmadan
Uzak mavilerden
Ulaştırın bana
O sevdiğim kızı
Kızıl yelkenliler
Uzak mavilerden

LEE: (*Masanın üstüne yumruğunu indirir*) Hey, kes şunu. Tamam mı? Burada konsantre olmaya çalışıyoruz.

AUSTIN: (*Güler*) Konsantre olmaya mı çalışıyorsun, canım?

LEE: Evet öyle.

AUSTIN: Demek konsantre olmaya çalışıyorsun.

LEE: Bir yandan çakallarla cırcırböcekleri, bir yandan da sen, kafam işlemez oldu.

AUSTIN: "Bir yandan çakallarla cırcırböcekleri, bir yandan ben", harika bir film adı olur.

LEE: Benim film adına ihtiyacım yok. Bir fikre ihtiyacım var.

AUSTIN: (*Güler*) Bir fikir mi? Sana bir fikir vereyim.

LEE: Senden fikir istediğim yok. Kendi fikirlerim bana yeter, kendi başıma yazarım.

AUSTIN: Bütün senaryoyu kendi başına mı yazacaksın?

LEE: İyi bildin.

(Suskunluk)

AUSTIN: Bak sana bir fikir: SAUL KIMMER...

LEE: Susacak mısın sen!

AUSTIN: İkimizi aynı kişi sanıyor.

LEE: Ukalalık etme.

AUSTIN: Öyle sanıyor. Aklını yitirdi. Zavallı SAUL. (*Kıkırdar*) Bizim tek kişi, aynı kişi olduğumuzu sanıyor.

LEE: Yavaş ol, şampanya başına vurmaya başladı.

AUSTIN: (*Şişeyi kaldırır*) Artık şampanya değil bu içtiğim. Şampanyayı çoktan hallettik. Sahici içki bu, şampanya günleri çoktan geride kaldı.

LEE: İyi öyleyse git dışarıda iç.

AUSTIN: Seninle ahbaplık etmek hoşuma gidiyor, LEE. Geldiğinden beri ilk kez ahbaplığından zevk alıyorum. Sen de benim, dışarı çıkıp orada yalnız başıma içmemi istiyorsun ha?

LEE: Evet, öyle istiyorum.

(LEE, daktilodaki kağıdı gözden geçirir, bir yerini siler)

AUSTIN: Yalnızken daha mı verimli olacağını sanıyorsun? Aklını oynatırsın.

LEE: Biraz sesini kessen, şunu bir çırpıda bitirirdim.

AUSTIN: Peki ya cırcırböceklerini ne yapardın? Çakalları, mahallenin üstünde dönüp duran polis helikopterlerini. Hani şu ışıldaklarıyla sokakları tarayan. Senin gibileri avlamaya çalışan helikopterleri.

LEE: Ben bir senaristim artık. Hayatım meşru.

AUSTIN: (*Güler*) Senaristmiş!

LEE: Tabii ya. Maaşa bağlandım, sense hala züğürtsün. Yakında avansımı da alacağım.

AUSTIN: Doğru, bak bu çok doğru. Avans. (*Suskunluk*) Belki ben de şöyle bir dolaşıp senin meslekte şansımı denemeliyim. Sen benimkinde bu kadar başarılı olduğuna göre...

LEE: Ha!

(*LEE biraz daha yazmaya çalışır ama daktilonun şeridi çıkar, karışır. Konuşmaya devam ederken şeridi yerine takmaya çabalar*)

AUSTIN: Tabii, neden olmasın. Yani sence, insanların evlerine sinsice girip, televizyonlarını çalabilecek yetenek yok mu bende?

LEE: Sen altına kaçırmadan bir ekmek kızartıcısı dahi yürütemezsin.

(*AUSTIN güçlükle kalkar, lavaboya dayanarak ayakta durur*)

AUSTIN: Sence ben birinin evine dalıp bir ekmek kızartıcısı çalamaz mıyım?

LEE: Gidip bir duş yapsana sen!

(*LEE daktilo şeridini daha da karıştırır. Makinenin içinden olta çeker gibi şeridi çekmeye başlar*)

AUSTIN: Demek bir ekmek kızartıcısı çalabileceğime inanmıyorsun? Nesine bahse girersin? Nesine? Hadi bakalım! Sen kumarbaz değil misin? Söyle bakalım ortaya ne koyuyorsun? Büyük avansının bir bölümünü mü? Ah, henüz avansını almadın, unutmuşum.

LEE: Tamam öyleyse. Enselenmeden bir ekmek kızartıcısı çalamayacağına araban üstüne bahse girerim.

AUSTIN: Arabam sende zaten.

LEE: Peki öyleyse, senin evin üstüne.

AUSTIN: Sen ne vereceksin! Evimden arabamdan konuşmuyorum ben. Senin bana ne vereceğini soruyorum. Bana verebilecek bir bokun yok.

LEE: Senaryoya adını eklerim, buna ne dersin? Kontrata bunun ikimiz tarafından yazıldığını koydurturum.

AUSTIN: Adımın o bokun üstüne yazılmasını istemiyorum! Değerli bir şey istiyorum ben. Değerli bir şeyin var mı? Çölden kalma bir kaç parça bir şeyin de mi yok. Çıngıraklı yılan kemiği filan. Açgözlü bir adam değilim ben. Şöyle küçük bir kişisel hazine bile yeter.

LEE: Biraz daha uzatırsan kıçına tekmeyi yiyeceksin.

AUSTIN: Ha, şimdi sen beni bir tekmede atacaksın bu evden, öyle mi? Şimdi davetsiz misafir ben oldum ha! Değerli özel hayatını işgal eden benim ha?

LEE: Şurada senaryo yazmaya çabalıyorum ben!

(LEE kalkar, daktiloyu kaldırır, masanın üstüne sertçe vurur. Suskunluk. Cırcırböceklerinin sesleri dışında ses duyulmaz.)

AUSTIN: Bak bütün ihtiyaçların tamam. İstediğin kadar kahve, bir yığın erzak. Araban var. Kontratın tamam. *(Suskunluk)* Belki yeni bir daktilo şeridine ihtiyacın olacak o kadar, bunun dışında her şey yolunda. Bari ben de seni biraz yalnız bırakayım.

(AUSTIN çıkmak için kendini toparlamaya çalışır. LEE ona doğru yönelir.)

LEE: Nereye gidiyorsun?

AUSTIN: Beni merak etme sen. Ben idare ederim.

(AUSTIN çıkışa doğru yalpalar durur.)

LEE: Ne yapmak niyetindesin, gecenin karanlığında sokaklarda mı sürteceksin?

AUSTIN: Şöyle küçük bir tur atacağım.

LEE: Gidip yatsana sen allahaşkına, iğrençsin.

AUSTIN: Kendi başımın çaresine bakarım ben. Sen beni dert etme.

(AUSTIN çıkışa doğru bir kez daha fena halde yalpalar, yere kapaklanır. LEE yanına gider ama ayakta kalır)

LEE: Karını çağırmamı filan ister misin?

AUSTIN: *(Yerden)* Karımı?

LEE: Evet, ne bileyim belki sana bir yardımı dokunur. Seninle konuşur filan.

AUSTIN: *(Yeniden kalkabilmek için çabalar)* Beş yüz mil uzakta o. Kuzeyde, buranın kuzeyinde. Her şeyin sakin olduğu kuzey

diyarında. Yardıma ihtiyacım yok. Dışarı çıkacağım ve bir ekmek kızartıcı çalacağım. Başka şeyler de çalacağım. Belki daha büyük suçlar da işlerim. Hayatında düşleyemeyeceğin kadar büyük suçlar. Akla hayale sığmayan suçlar!

(*AUSTIN sonunda dikey bir pozisyona gelir. Çıkışa doğru çabalar*)

LEE: AUSTIN dur biraz.

AUSTIN: Neden? Nedenmiş? Yardımıma ihtiyacın yok. Tamam mı? Projeye hakimsin. Benimse geceyi koklamak için içim içime sığmıyor. Çalılıklar, portakal çiçekleri. Arayolların tozu, bahçe hortumları. İnsanların evlerinden sızan ışık. Işıklar konusunda hakkın var, LEE. Herkes hayatını yaşıyor. Yuvalarında, güven içinde. Buraları bir cennet. Farkında mısın, biz bir cennette yaşıyoruz. Ama bunu unutup gitmişiz.

LEE: Şimdi tam bizim ihtiyar gibi konuşuyorsun.

AUSTIN: Evet ya, küfelik olunca herkesin konuşması birbirine benzer. Hepimiz sanki birbirimizi tekrarlarız.

LEE: İkimiz şunun üstünde birlikte çalışırsak, belki ihtiyarı buraya getirebiliriz. Hayatını düzene sokabiliriz.

(*AUSTIN şiddetle LEE'ye döner, üstüne doğru atılır, ıskalayıp yeniden yere kapaklanır. LEE yerinden kıpırdamaz*)

AUSTIN: Bıktım usandım ondan! Burada istemiyorum onu! Taa oralara kadar gittim. Yolumu uzattım, ona para verdim. Ne yaptı, All Jolson plakları çalıp suratıma tükürdü. Para verdim ona! (*Suskunluk*)

LEE: Ne olur şu karakterlere biraz yardım etsen. Sen bu işi biliyorsun AUSTIN.

AUSTIN: (*Yerde güler*) Karakterler!

LEE: Evet, biliyorsun. Nasıl konuşurlar falan. Kafamda duyabiliyorum ama kağıda geçiremiyorum.

AUSTIN: Hangi karakterler?

LEE: Şu herifler, öyküdeki adamlar.

AUSTIN: Onlar karakter değil.

LEE: İşte ne deniyorsa onlara. Bir şeyler yazmam gerek.

AUSTIN: Onlar karakter müsveddesi.

LEE: Her ne boksa, umurumda değil! Neden söz ettiğimi anlıyorsun.

AUSTIN: Onlar, çoktan yitirilmiş bir çocukluğun fantezileri.

LEE: Şu kağıda bir şeyler yazmak zorundayım!
(Suskunluk)

AUSTIN: Ne için? SAUL sana şık bir senarist bulacak ya.

LEE: Ben kendim yapmak istiyorum.

AUSTIN: Yap öyleyse. Artık iş başa düştü oğlum. Bunu kendin zorla arandın kendin hallet.

LEE: Halledeceğim, ama biraz yol göstermen lazım. Yalnızca bir iki noktada. Haydi AUSTIN, yardım et şunları doğru dürüst konuşturabileyim. Çok uzun sürmez.

AUSTIN: Bakıyorum da artık kendinden o kadar emin değilsin. Ne oldu, sıkıntısı çöktü değil mi oğlum? Öyledir. Artık onu doğurman gerekiyor. İlk seferinde ortaya başarılı bir şey çıkartamazsan, adamın kafasını uçuruverirler. Adama bir şans daha tanımazlar, tamam mı!

LEE: Hikayem iyi. İyi olduğunu biliyorum. Yalnız biraz yardıma ihtiyacım var.

AUSTIN: Benden bekleme. Sakın kardeşinden bekleme. Ben emekliye ayrıldım.

LEE: Yardım edersen bu iş olur, AUSTIN. Sana paranın yarısını veririm. Zaten yarısı bana yeter. O kadar param olunca seni bir daha rahatsız etmem. Söz yok olurum. Bir daha benim yüzümü bile görmezsin.

AUSTIN: (*Hala yerde*) Yok olursun ha?

LEE: Olurum, kesinlikle.

AUSTIN: Nereye yok olacaksın?

LEE: Önemli değil, gideceğim çok yer var.

AUSTIN: Kimse yok olamaz. Bizim ihtiyar da denedi. Sonunda ne oldu bak, dişlerini kaybetti.

LEE: Onun parası yoktu.

AUSTIN: Parasını demiyorum! Dişlerini kaybetti. Kendi dişlerini. Önce kendi dişlerini, sonra takma dişlerini. Bundan haberin yoktu değil mi? Sana hiçbir zaman açılmadı.

LEE: Hayır, haberim yoktu.

AUSTIN: İçer misin?

(AUSTIN şişeyi LEE'ye uzatır. LEE alır, mutfakta AUSTIN'ın yanına oturur, şişeyi paylaşırlar)

AUSTIN: Evet dişlerini teker teker kaybetti. Her sabah uyanınca şiltesinin üstünde bir dişini buluyordu. Sonunda hepsini çektirmeye karar vermiş ama parası yokmuş. Arizona'nın göbeğinde yitik, boş. Meteliği yok, sigortası yok. Her sabah şiltenin üstünde bir diş daha. *(Bir yudum alır)* Sonra ne yapıyor dersin?

LEE: Bilmem, bundan hiç haberim yoktu.

AUSTIN: Hükümetten dileniyor. Savaşa katılanlara tanınan bir yardım falan gibi bir şey kalmış aklında. Ona parayı yolluyorlar.

LEE: Yollamışlar mı?

(Şişeyi birbirlerine geçirirler, yudumlar alırlar)

AUSTIN: Evet, yolluyorlar ama para yeterli değil. Bütün dişleri söktürmek çok para ister. Biliyor musun her dişe ayrı para alıyorlar. Yani bir dişin fiyatı diğerini tutmuyor. Bazıları daha pahalı. Mesela arkadaki büyükler...

LEE: Sonra?

AUSTIN: Sonra Juarez'de hepsini neredeyse beleşe çekecek Meksikalı bir dişçi olduğunu duyuyor. Otostopla sınıra doğru yola çıkıyor.

LEE: Otostopla mı?

AUSTIN: Evet, sınıra varması ne kadar sürüyor dersin? O yaşta birinin?

LEE: Bilmem.

AUSTIN: Sekiz gününü alıyor. Yağmur demeden, güneş demeden sekiz gün. Hem de her gün asfalta dişlerini dökerek. Üstelik kimse onu arabasına almıyor. Çünkü ağzı kan içinde.

(Suskunluk, içerler)

Sonunda kendini dişçiye atıyor. Dişçi bütün parasını ve bütün dişlerini söküp alıyor. Öylece kalıyor Meksika'da, ağzı yara içinde ve beş parasız.

(Uzun sessizlik, AUSTIN içer)

LEE: Sonra?

AUSTIN: Sonra onu görmeye gittim, tamam mı. Oraya gittim, onu bir Çin lokantasına yemeğe götürdüm. Ama bir şey yemedi. Tek istediği plastik kadehlerden martini içmek. Üstelik dişlerini çıkardı, masanın üstüne koydu. Onlara tahammülü yokmuş. Gelen yemeği yanımızda götürmek için garsondan naylon torba istedik. Yemekle birlikte dişlerini de torbanın içine attı. Sonra da bütün barlara uğradık. Beni bütün içki arkadaşlarıyla tanıştırmak istiyordu. Sonra o barların birinde, yolun iki yanına dizili o barların birinde o yemeği de dişleri de torbayla birlikte unuttuk.

LEE: Bulamadınız mı?

AUSTIN: Geri döndük ama asla bulamadık. *(Suskunluk)* İşte bu gerçek bir öykü. Yaşanmış hayat öyküsü.

(İçerlerken ışıklar kararır)

SEKİZİNCİ SAHNE

Sabahın çok erken vakti, geceyle gündüz arası. Cırcırböcekleri duyulmaz. Uzaktan çakalların hararetli havlamaları ışıklara kadar sürer. Alkov bölümünden küçük bir ateş karanlıkta ışır. Bir golf sopasıyla daktiloyu parçalayan LEE'nin gürültüsü. LEE sistemli bir şekilde daktiloyu parçalamakta sonra da senaryonun sayfalarını alkovda yerde duran, içinden ateş yükselen bir kaba atmaktadır. Alevler yükselir. AUSTIN, çaldığı bir sürü ekmek kızartma makinesini, LEE'nin çalmış olduğu televizyonun yanına, lavabo tezgâhına sıralamıştır. Ekmek kızartma makineleri çeşitli modellerdedir, çoğu kromdur. AUSTIN, sıralamış olduğu ekmek kızartma makinelerinin önünde gidip gelmekte, elinde bir bulaşık bezi onları parlatmaktadır. İki adam da sarhoştur. Boş bira kutuları ve viski şişeleri mutfak döşemesini kaplamıştır. Alkovdaki koltuklardan birinin üstünde duran yarım bir şişeyi paylaşmaktadırlar. LEE, AUSTIN'la konuşurken düzenli olarak elindeki golf sopasını bir balta gibi daktilonun üstüne indirir. Annelerinin bütün ev bitkileri kuruyup, ölmüşlerdir.

AUSTIN: (*Makineleri parlatır*) Çevrede bu sabah genel bir kızarmış ekmek sıkıntısı çekilecek. Bir yığın mutsuz, afallamış kahvaltı

suratı. Galiba en iyisi kurbanları hiç düşünmemek. Akla bile getirmemek. Bu işin doğru psikolojisi bu mu?

LEE: (*Duraklar*) Ne?

AUSTIN: Doğru suçlu psikolojisi bu mu? Kurbanları düşünmemek.

LEE: Ne kurbanı?

(*LEE sopasını daktiloya bir kez daha indirir, ateşe yeni sayfalar atar*)

AUSTIN: İşlenen suç kurbanları. Haneye tecavüz suçunun. Yani bir suçlunun vicdan sahibi olmaması bir önkoşul mu?

LEE: Git bir suçluya sor.

(*Suskunluk. LEE, AUSTIN'e bakar*)

Bu kadar ekmek kızartıcısını ne yapacaksın? Hayatımda gördüğüm en salakça iş bu.

AUSTIN: Burada yüzlerce dolar değerinde ev aygıtı duruyor. Belki farkında değilsin.

LEE: Peki sen, kaç yüzlerce doların yanından pas geçtin, farkında mısın?

AUSTIN: Beni ekmek kızartıcısı konusunda kışkırttın. Yalnızca ekmek kızartıcıları. Diğer bütün çekici çağrılara kulaklarımı tıkadım.

LEE: Ne kışkırtması! Kışkırtılacak şey mi bu? Kim olsa çalar bunları.

(*LEE* bir kez daha daktiloya indirir)

AUSTIN: Acısını benim daktilomdan çıkarman gerekmiyor, biliyorsun. Yazamamanın suçu daktiloda değil. İyi bir makineye bunu yapmak günahtır.

LEE: Günah mı?

AUSTIN: Hele, bir daktiloya sahip olamamış bütün o yazarları düşünecek olursan. İyi bir daktiloya gözünün tekini vermek için can atanları. Hatta kötü herhangi bir daktiloya bile.

(*LEE daktiloya bir daha vurur*)

AUSTIN: (*Makineleri parlatır*) Kibrit kutularına yazanları, kesekağıtlarına, tuvalet kağıtlarına yazanları. Yazdıkları gardiyanlar tarafından yok edilenleri. Bütün güçlüklere karşı direnenleri. İşte o yazarlar bu yaptıklarını anlamakta güçlük çekerlerdi.

(LEE elindeki golf sopasıyla daktiloya son olarak bir darbe indirir ve koltuklardan birine çöker. Şişeden bir yudum alır. Suskunluk)

AUSTIN: Mükemmel bir golf sopasını yıpratmak da cabası. Ya bütün o gayretkeş golfçüler? Mesela, LEE Trevino? Sence o ne derdi, dokuz yaşındayken bir süpürge sopasıyla topları itip kaktığı zaman? Yoksulluklar içinde.

(Suskunluk)

LEE: Bana bak saat kaç oldu?

AUSTIN: Bir fikrim yok. İnsan eğlenirken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor.

LEE: Bir kadın bulmak için çok mu geç? Bildiğin bir kadın var mı?

AUSTIN: Ben evli bir adamım.

LEE: Ben, buralarda bildiğin bir kadın var mı diyorum.

(AUSTIN, lavabonun üstündeki pencereden sızan ışığa bakar)

AUSTIN: Saat ya çok geç ya çok erken. Doğa tutkunu olan sensin. Havaya bakıp aydınlıktan zamanı kestiremiyor musun? Şöyle kendini kutup yıldızına göre ayarlayıp filan?

LEE: Ben öyle şeylerden anlamam.

AUSTIN: Belki küçük bir kahvaltı isterdin. Bir kaç kızarmış ekmek! Kızarmış ekmeğe ne dersin?

(AUSTIN dolaba gider, bir paket ekmek çıkarır. Her makineye bir dilim atmaya başlar. LEE kalkmaz, içer ve AUSTIN'ı izler.)

LEE: Kızarmış ekmek istemiyorum. Kadın istiyorum.

AUSTIN: Bir kadın hiçbir şeyi çözümlemez. Çözümlememiştir de.

LEE: Sürekli olarak demiyorum ki ben, geçici olarak diyorum.

AUSTIN: *(Makinelere ekmek yerleştirir)* Göreceğiz bakalım şu küçük şeytanların vasıflarını. Bakalım hangi markalar ekmeği yakıyor, hangileri şöyle nar gibi kızarmış, çıtır çıtır yapıyor.

LEE: Arabada ne kadar benzin var?

AUSTIN: Günlerdir arabamı kullanmadım. Onun için de benzin ibresine bakma şansım olmadı.

LEE: Bir tahmin yürüt. Sence beni Bakersfield'e atacak kadar var mı?

AUSTIN: Bakersfield'e mi? Bakersfield'de ne var?

LEE: Şimdi sen Bakersfield'de ne olduğunu boşver de! Sence allahın belası arabada yeterince benzin var mı onu söyle.

AUSTIN: Tabii.

LEE: Tabiiymiş. Umurunda değil tabi. Dağ başında benzinim bitiverirse ne olacak? Senin için hava hoş!

AUSTIN: Bence seni nereye istersen götürecek kadar benzin bulunur. LEE, sende, sende bu azim ve cesaret olduktan sonra!

LEE: Allah belasını versin! Saat kaç oldu acaba?
(LEE cüzdanını çıkarır. Üstlerinde telefon numaraları olan düzinelerce küçük kağıt parçasını karıştırır. Birkaçını yere düşürür, bir kaçını ateşe atar.)

AUSTIN: Çok erken, çakalların ev köpeklerini boğazladığı saatler. Onları işitmedin mi? Masum ev hayvanlarını cezbedip yuvalarından dışarı çıkartıyorlar.

LEE: *(Kağıtlarını karıştırır)* Bakersfield'in kod numarası ne, biliyor musun?

AUSTIN: Açıp santrale sorabilirsin.

LEE: Onların o sesine tahammül edemiyorum.

AUSTIN: Ne sesine?

LEE: O "Eğer rehberinize biraz daha dikkatli bakmış olsaydınız, santrali aramak zorunda kalmayacaktınız." dedikleri sese.
(LEE kalkar, cüzdanından bir kağıt çıkarıp duvardaki telefona doğru yalpalar. Ahizeyi sertçe alır, çevirmeye başlar.)

AUSTIN: Neden başka biriyle konuşmak istiyorsun, anlamıyorum. Benimle konuşabilirsin. Ben senin kardeşinim.

LEE: *(Çevirir)* Canım bir kadınla konuşmak istiyor. Uzun zamandır kadın sesi duymadım.

AUSTIN: Botanikçiden bu yana mı?

LEE: Ne?

AUSTIN: Boşver. *(Makinelere göz atarken şarkı söyler.)*
Kızıl yelkenliler
Ufuk kararmadan
Uzak mavilerden
Ulaştırın bana
Ulaştırın bana
Sevdiğim kızı...

LEE: Hey, kes şunu tamam mı! Şehirlerarası arıyorum burada.
AUSTIN: Bakersfield'ı mı?
LEE: Evet, Bakersfield'ı. Kern ilçesini.
AUSTIN: Peki biz hangi ilçedeyiz?
LEE: Gidip kendine bir gazoz açsan iyi olur oğlum.
AUSTIN: Ha o ha bu, her ilçe birbirinin aynı.

(AUSTIN, LEE konuşurken yelkenlileri usulca mırıldanır)

LEE: Alo santral, bakın önce Bakersfields'ın kod numarasını öğrenmek istiyorum. Evet Bakersfield! Tamam, güzel. Şimdi birinin izini bulmama yardım edebilir misiniz acaba? *(Suskunluk)* Hayır, hayır yani telefon numarasını diyorum. Telefon numarasını canım, tamam. *(Kağıt parçasını kaldırır, okur)* Evet, isim Melly Ferguson. Melly. *(Suskunluk)* Bilmem ki, belki de... Evet, belki de Melanie. Evet, Melanie Ferguson. Tamam. *(Suskunluk)* Efendim, sizi iyi duyamıyorum. Sanki yerin dibinden geliyor. *(Suskunluk)* On tane Melanie Ferguson mu var? Nasıl olur. Bakersfield'de on tane Melanie Ferguson ha? Öyleyse bana hepsini verin. *(Suskunluk)* Ne demek yani? Onunu da istiyorum. Evet, öyle. Bir dakika. *(AUSTIN'e)* Bir kalem versene.
AUSTIN: Kalemim yok.
LEE: Bir kurşun kalem de mi yok?
AUSTIN: Kurşun kalemim de yok.
LEE: Santral bir saniye. *(AUSTIN'e)* Bir de yazar olacaksın. Ne tükenmezin ne de kurşun kalemin var.
AUSTIN: Ben yazar değilim, yazar sensin.
LEE: Telefondan ayrılamıyorum. Bana bir kalem bul.
AUSTIN: Ekmeklere bakmalıyım.
LEE: Santral bir dakika bekleyin.

(LEE ahizeyi bırakır. Mutfaktaki bütün çekmeceleri çıkarıp içindekileri yere serer. Bir kurşun kalem arar, AUSTIN kayıtsızca onu izler)

LEE: *(Çekmeceleri darmadağın edip, içindekileri mutfağın her bir yanına fırlatır)* Aklım almıyor. Bak oğlum bu, insanlar arasında yaşadığın son macera olacak! Aklım almıyor. Böyle bir yere geldim,

yine boka bulaştım. Umutsuz bir durumdayım! Çölde böyle bir şey olmazdı. Çölde asla böyle bir duruma düşmezdim. Herhangi bir kalem yok mu bu evde? Kim yaşıyor bu evde!

AUSTIN: Annemiz.

LEE: Nasıl olur da bir kalemi olmaz peki? Toplum içinde yaşamıyor mu bu kadın? Alışveriş listesi de mi çıkarmıyor? Bir kurşun kaleminin olması gerek. (*Bir kurşun kalem bulur*) Hah, işte! (*Telefona koşar*) Evet santral, santral? Hey, santral! Allah cezasını versin!

(*LEE telefonu duvardan söküp yere fırlatır. Sandalyeye döner ve üstüne yığılır. İçer, uzun suskunluk*)

AUSTIN: Kapatmış mı?

LEE: Evet, kapatmış. Kapatacağını anlamıştım. Sesinden belliydi zaten.

(*LEE tekrar kağıt parçalarını gözden geçirmeye koyulur*)

AUSTIN: Zaten galiba en iyisi burada benimle kalman. Ben sana bakarım oğlum.

LEE: Bakılmaya ihtiyacım yok. Hele senin tarafından hiç.

AUSTIN: Ekmekler neredeyse kızaracak.

(*AUSTIN ekmekler kızardıkça üstlerine yağ sürmeye başlar.*)

LEE: Kızarmış ekmek istemiyorum!

(*Uzun sessizlik*)

AUSTIN: Bir şeyler yemen gerek. Aç karnına içmen doğru olmaz. Sahi ne kadar zamandır içiyoruz biz?

LEE: (*Kağıtlarını karıştırır*) Belki de Fresno'luydu. Fresno'nun kod numarası neydi? O numarayı nasıl kaybederim ya! Çok güzeldi. (*Suskunluk*)

AUSTIN: Unut gitsin LEE. Unut artık şu kadını.

LEE: Yeşil gözleri vardı. Yeşil gözler beni ne yapar, biliyor musun?

AUSTIN: Biliyorum ama nasılsa artık onunla iş tutmayacaksın. Şafak söküyor. Karı taa Bakersfield'de.

(*Uzun suskunluk, LEE düşünür*)

LEE: Evet... (*Pencerelere bakar*) Şafak söküyor ha?

AUSTIN: Biraz kızarmış ekmek yiyelim.

LEE: Nedir bu, kızarmış ekmek diye tutturdun. Seni duyan kutsal ekmekten söz ediyorsun sanacak. Kızarmış ekmek falan istemiyorum! Kaç kere söyleyeceğim sana.

(LEE kalkar alkovdaki pencerelere doğru ilerler, dışarı bakar. AUSTIN, ekmeklere yağ sürer)

AUSTIN: Evet, neredeyse kutsal bir şeyler var bunda. Şu kokuya bak. Kızarmış ekmek kokusuna bayılıyorum. Bir yandan da güneş doğuyor. Bunlar bana, her şey mümkünmüş hissini veriyor. Anlıyor musun?

LEE: *(Yüzü pencerelere dönük, AUSTIN'e)* İyi. Öyleyse kalk kiliseye git.

AUSTIN: Bir başlangıç sanki. Başlangıçlara bayılırım.

LEE: Öyle mi? Benimse bitişler her zaman daha çok ilgimi çekmiştir.

AUSTIN: Ben de seninle gelsem LEE?

LEE: *(LEE, AUSTIN'e doğru dönerken suskunluk)* Ne dedin?

AUSTIN: Ben de kalkıp seninle çöle gelsem?

LEE: Dalga mı geçiyorsun?

AUSTIN: Hayır, nasıl olurdu merak ediyorum.

LEE: Oğlum orada bir gün bile dayanamazdın.

AUSTIN: Ekmez kızartıcısı için de öyle demiştin. Bir ekmek kızartıcısı bile çalamayacağımı söylemiştin.

LEE: Çölde yaşamak kızartıcı çalmaya benzemez.

AUSTIN: Dayanabilirim LEE. O kadar beceriksiz değilim. Yemek de pişirebilirim.

LEE: Yemek mi?

AUSTIN: Pişirebilirim.

LEE: Bak sen! Yemek pişirebilirmiş. Sen ancak ekmek kızartabilirsin.

AUSTIN: Ateş yakabilirim. Su birikintilerinden nasıl temiz su elde edildiğini biliyorum.

(AUSTIN, üstüne yağ sürdüğü ekmekleri üst üste, bir tabağın üstüne dizer, kule gibi)

LEE: *(Masayı yumruklar)* Öyle izci el kitaplarından öğrenilecek şey değil!

AUSTIN: Nasıl öğrenilir öyleyse! Nereden öğrenilir!

(Suskunluk)

LEE: Öğrenilir, işte o kadar. Öğrenmek zorundasındır, öğrenirsin. Sen öğrenmek zorunda değilsin.

AUSTIN: Öğretsene bana.

LEE: (*Kalkar*) Manyak mısın sen? O kadar okullara gittin. Para içinde yüzüyorsun. Asansörlerle inip çıkıyorsun. Bir de kalkmış çölde nasıl yaşanır öğrenmek istiyorsun!

AUSTIN: İstiyorum LEE, gerçekten istiyorum. Beni buraya bağlayan bir şey kalmadı. Hiçbir zaman da olmamıştı zaten. Bir zamanlar, biz çocukken her şey başkaydı. Burada hayat vardı. Oysa şimdi, durmadan buralara iniyorum. Sanki ellili yıllarda falanmışım gibi, oto yolda bildik sandığım yollardan sapıp, kendimi bilmediğim yerlerde buluyorum. Birileriyle buluşmaya giderken, tanıdık sokaklarda yürüdüğümü sanıyorum, hatırladığım sokakların benzeri çıkıyorlar. O sokaklarda yaşadım mı, yoksa bir kartpostalda mı gördüm, bilemiyorum!

LEE: Bunda ağlaşacak ne var şimdi?

AUSTIN: Burada hiçbir şey sahici değil, LEE! Hele ben hiç değilim!

LEE: Seni kurtaramam.

AUSTIN: Seninle gelmeme izin verebilirsin.

LEE: Yağma yok oğlum.

AUSTIN: Ne olur, bırak seninle geleyim, LEE.

LEE: Bana baksana sen. O ıssız yerlerde yaşamayı kendim mi seçtim sanıyorsun, söyle? Felsefi bir kararla falan mı? Ben oralarda yaşıyorum, çünkü buralarda yapamıyorum. Sen kazanmışsın, ne zırlayıp duruyorsun!

AUSTIN: Her şeyi bir kalemde silip atmaya hazırım. Doğru söylüyorum.

LEE: (*Suskunluk, başını sallar*) Buna inanamam.

AUSTIN: Bırak seninle geleyim.

LEE: Kes artık şunu, tamam mı! Köpekleşme!
(*AUSTIN, kızarmış ekmek dizdiği tabağı LEE'ye uzatır*)

AUSTIN: Kızarmış ekmek ister misin?
(*LEE aniden patlar ve AUSTIN'ın elindeki tabağa vurur. Ekmekler havaya uçar. Uzun bir donma anı. LEE bu kez şiddeti sonuna kadar*

götürecekken AUSTIN usulca dizlerinin üstüne çöker ve yerden dağılmış ekmekleri toplayıp tekrar tabağa dizmeye koyulur. LEE, AUSTIN'ın etrafında usulca, tehditkâr bir şekilde dönmeye başlar. Yürürken ekmekleri ezer. Bir an ikisi de hiç konuşmazlar. AUSTIN ekmekleri, ezilmiş parçaları bile toplamaya devam eder)

LEE: Sana ne yapacağımı söyleyeyim mi oğlum. Seninle anlaşma yapmayı kabul edebilirim. Küçük bir alışveriş.

(Konuşma süresince LEE etrafında dönerken, AUSTIN ekmekleri toplamaya devam eder)

LEE: Şu senaryoyu ben nasıl diyorsam öyle yazacaksın. Yani bütün o bildiğin numaraları falan kullanabilirsin. O fiyakalı dilini. O sanatsal hokus pokusları. Ama her şeyi dediğim gibi yazacaksın, harfi harfine. Ne zaman benzinleri bitiyor dedim, o zaman bitecek. Ne zaman atlarına atlamak istiyorlar dedim, atlayacaklar. Texas'ta kalmak istiyorlar mı dedim, kalacaklar. *(Dönmeyi sürdürür)* Bunu bana bitireceksin. Altına da adımı yazacaksın. Bütün hakları bana ait olacak. Bütün para benim cebime girecek. Sen bunları yap, ben de seni alıp çöle götüreyim. *(LEE durur, suskunluk, AUSTIN'e bakar)* İşine geliyor mu?

(Suskunluk. AUSTIN, elinde ezilmiş ekmekleri dizdiği tabak usulca kalkar. Yüzleri birbirine çok yakındır. Suskunluk)

AUSTIN: Anlaştık.

(LEE, AUSTIN'ın gözlerine dik dik bakar, sonra tabaktan usulca bir ekmek parçası alır, ağzına yaklaştırır ve gözlerini AUSTIN'ınkilerden ayırmadan iri bir parça ısırır. LEE kızarmış ekmeği yerken ışıklar kararır)

DOKUZUNCU SAHNE

Gün ortası, sessizlik. Yakıcı bir sıcak. Sahne darmadağın; şişeler, ekmek kızartıcıları, parçalanmış daktilo, yerinden koparılmış telefon vs. Bir önceki sahneden kalma enkaz, yoğun sarı ışık altında çarpıcı bir çıplaklıkta görünmektedir. Tam öğle vakti, çölde bir hurda yığını etkisi uyandırmalıdır. Önceki sahnelerdeki serinlik tamamıyla yok olmuştur. AUSTIN alkovdaki masaya oturmuş, gömleği açık, ter içinde bir defterin üzerine eğilmiş, bir tükenmez kalemle deli gibi bir şeyler karalamaya çalışır. LEE gömleğini çıkarmış, elinde birası, göğsünden ter damlamakta, döküntülerin arasında kendine yol açarak, önüne çıkan kimi şeyleri tekmeleyerek yavaş yavaş masanın etrafında dönmektedir.

LEE: Tamam, haydi şimdi oku bakalım. Yazdırdıklarımı oku.

AUSTIN: (*Son hızla yazarak*) Bir dakika.

LEE: Haydi haydi, ne yazdıysan oku.

AUSTIN: Yetişemiyorum! Daktiloyla yazdığım kadar hızlı yazamıyorum.

LEE: Nereye kadar geldiysek onu oku. Gerisini bırak.

AUSTIN: Tamam, dur bakalım. Evet... (*Yüzündeki teri siler, LEE etrafında dönerken okur*) Luke diyor ki...

LEE: Luke?

AUSTIN: Evet.

LEE: Adı Luke miydi? Tamam tamam, adları sonra değiştiririz. Ne diyor, söyle?

AUSTIN: Diyor ki... (*Okur*) "Sana söylemiştim. Beni buraya kadar izlemekle aptallık ettin. Ben bu vadiyi avucumun içi gibi bilirim."

LEE: Hayır, hayır, hayır! Ben böyle demedim. Hiç öyle bir şey demedim.

AUSTIN: Ben böyle yazdım.

LEE: Bu, benim söylediğim değil. Ben hiç "avucumun içi gibi" demedim. Salakça bir laf bu. Bu o şeylerden... Adına ne denir? Ne denir onun adına?

AUSTIN: Neyin?

LEE: Bir şey, daha önce binlerce kere kullanılmışsa, ne denir adına? Ne denir?

AUSTIN: Eee... Klişe?

LEE: Evet, işte o. Klişe. Başka bir şey değil... Klişe. "Avucumun içi gibi"ymiş. Çok saçma.

AUSTIN: Sen öyle söyledin.

LEE: Hiç söylemedim! Söylemiş olsam bile, senin işin orada başlıyor. Senin değiştirip daha iyi bir şey yazman gerekiyor.

AUSTIN: Peki ama, hem söylediklerini yazıp hem de aynı zamanda bunu nasıl yapabilirim?

LEE: Yaparsın, işte o kadar! Salakça bir laf duydun mu değiştireceksin. Senin işin bu.

AUSTIN: Olur. (*Bir kaç şey daha yazar*)

LEE: Ne yazıyorsun onun yerine?

AUSTIN: Onun yerine bir şey yazmıyorum. Gerisini tamamlıyorum.

LEE: Değiştir. O lafı değiştirmemiz lazım, onu orada öyle bırakamayız. "Avucumun içi gibi"ymiş, çok enayi.

AUSTIN: (*Yazmayı bırakır, ardına yaslanır*) Olur.

LEE: (*Dolanır*) Yerine ne koyalım peki?

AUSTIN: Hımım... Şuna ne dersin... Bu vadiyle yakın ilişki içindeyim.

LEE: (*Yürürken kendi kendine tartar*) Bu vadiyle yakın ilişki içindeyim. Yakın ilişki... Yakın ilişki... Yakın... Yani bu şey gibi, cinsel gibi değil mi?

AUSTIN: Şey, evet... Ya da...

LEE: Vadiyle cinsel ilişki içinde mi? Ne gibi yani?

AUSTIN: İlle de cinsel anlamına gelmez.

LEE: Ya ne anlama gelir?

AUSTIN: Yani ee... Yakın, kişisel...

LEE: Tamam. Kulağa nasıl geliyor? Koy bakalım lafı yerine. Oku bakalım kulağa nasıl geliyor.
(*Kendi kendine*) Yakın ilişki...

AUSTIN: (*Deftere karalar*) Evet, şöyle bir şey oluyor: "Sana söylemiştim, beni buraya kadar izlemekle aptallık ettin. Ben bu... vadiyle yakın ilişki içindeyim.

LEE: Güzel, beğendim. Çok güzel oldu.

AUSTIN: Beğendin mi?

LEE: Evet, ya sen?

AUSTIN: Tabii.

LEE: Şimdi orijinal oldu. Yakın ilişki, güzel. Tamam, işte kaptırdık arık! İnsana sahici gelen bir şey var bu lafta.
(*AUSTIN bir kaç şey daha yazar, LEE dolanır, kollarına bira döker, göğsüne sürer. Yeni gelişmeden memnundur. O sırada ANNE valizleriyle ön soldan, bir şey olmamış gibi girer. Valizleri bırakmadan durup manzarayı izler. İki adam da onun varlığından habersizdir. LEE kendini birayla serinletmektedir. AUSTIN, kendini yazıya kaptırmıştır.*)

LEE: (*Devam eder*) Bu vadiyle yakın ilişki içinde. Hem çok esrarengiz, hem de sanki tehditkar bir şey var bu lafta.

AUSTIN: (*Hızla yazar*) Güzel.

LEE: Şimdi...
(*LEE döner ve aniden annesini görür. Bir süre ona bakakalır. Anne de ona bakar. AUSTIN farkına varmaz, hızla yazmayı sürdürür.*

LEE usulca annesine doğru yürür, ona biraz daha yakından bakar. Uzun suskunluk.)

LEE: Anne?

(AUSTIN aniden yazdığından başını kaldırır, annesini görür. Ayağa fırlar, uzun suskunluk. ANNE hasarı gözden geçirir)

AUSTIN: Anne. Neden döndün sen?

ANNE: Döndüm.

LEE: Şey... Alayım şunları.

(LEE birasını tezgaha bırakır. İki valizi de alır ama onları hurda yığını arasında nereye bırakacağını bilemez, elinde tutar)

AUSTIN: Seni bu kadar erken beklemiyordum. Şey sanmıştım... Alaska nasıldı?

ANNE: İyi.

LEE: Iglo gördün mü hiç?

ANNE: Yo, yalnızca buzul.

AUSTIN: Soğuktu ha?

ANNE: Ne?

AUSTIN: Oraları herhalde çok soğuktur?

ANNE: O kadar değil.

LEE: Buradan daha soğuktur herhalde. Yani burada kavruluyoruz.

ANNE: Ya? *(Hasara bakar)*

LEE: Evet, kim bilir kaç dereceydi.

AUSTIN: Üstünü çıkarmayacak mısın anne?

ANNE: Hayır. *(Suskunluk... Etrafı gözden geçirir)* Burada neler oldu?

AUSTIN: Şey ee... LEE'yle ben kutluyorduk da...

ANNE: Kutluyor muydunuz?

AUSTIN: Evet ee, LEE bir senaryo sattı. Yani bir öykü.

ANNE: LEE mi?

AUSTIN: Evet.

ANNE: Sen değil?

AUSTIN: Hayır, o.

ANNE: *(LEE'ye)* Senaryo mu sattın?

LEE: Evet, doğru. Biz de tam bitirmek üzereydik. Burada yaptığımız iş oydu.

AUSTIN: LEE'yle ben çölde yaşamaya gidiyoruz.

ANNE: LEE'yle sen?

AUSTIN: Evet, ben de LEE'yle gidiyorum.

ANNE: (*Bir ona bir diğerine bakar. Suskunluk*) Babanızla mı yaşayacaksınız?

AUSTIN: Hayır, biz başka bir çöle gidiyoruz anne.

ANNE: Anlıyorum. Herhalde sonunda aynı çölü boylayacaksınız. Bütün bu ekmek kızartıcılarının burada işi ne?

AUSTIN: Şey... Bir tür yarışma yaptık da.

ANNE: Yarışma?

LEE: Evet.

AUSTIN: LEE kazandı.

ANNE: Çok para kazandın mı LEE?

LEE: Henüz değil ama bugün yarın elime geçer.

ANNE: (*LEE'ye*) Gömleğine ne oldu?

LEE: Ha, ölü leş gibi terliyordum da çıkardım.

(*AUSTIN, LEE'nin gömleğini masanın üstünden kapıp ona atar. LEE valizleri bırakıp gömleğini giyer*)

ANNE: Ortalık felaket dağınık değil mi?

AUSTIN: Evet, ben temizlerim anne. Senin bu kadar erken geleceğini bilmiyordum.

ANNE: Ben de bilmiyordum.

AUSTIN: Ne oldu?

ANNE: Hiç çiçeklerimi özlemeye başladım.

(*Ölü bitkileri görür*)

AUSTIN: Ah...

ANNE: Hepsi ölmüş değil mi? (*Onlara doğru ilerler, yakından inceler*) Galiba sulamaya fırsat bulamadın.

AUSTIN: Suluyordum. Sonra LEE geldi.

LEE: Evet, onu çok fazla meşgul ettim anne. Kabahat onda değil.

(*Suskunluk. Anne çiçeklere bakar*)

ANNE: Aa ne yapalım. Bir de bunlarla uğraşmam gerekmeyecek. (*Kardeşlere döner*) Haa, aklıma gelmişken söyleyeyim çocuklar. Kasabaya kim gelmiş dünyada tahmin edemezsiniz. Bilin bakalım.

(*Uzun suskunluk. Kardeşler ona bakar*)

AUSTIN: Nasıl yani, anne?

ANNE: Tahmin edin. Kasabaya çok önemli biri gelmiş. Otobüste gelirken okudum.

LEE: Çok önemli biri mi?

ANNE: Bakalım bilebilecek misiniz? Katiyen tahmin edemezsiniz.

AUSTIN: Anne biz çalışıyorduk. Eee... (*Defteri gösterir*)

ANNE: Picasso. (*Suskunluk*) Picasso burada. İnanılır şey değil, değil mi? Hem de şu anda.

(*Suskunluk*)

AUSTIN: Picasso öldü anne.

ANNE: Hayır, ölmemiş. Müzeyi ziyarete gelmiş. Otobüste okudum. Oraya gidip onu görmeliyiz.

AUSTIN: Anne.

ANNE: Böyle bir şans insanın hayatında bir kez eline geçer. Düşünebiliyor musunuz, gidip onunla tanışabiliriz. Üçümüz.

LEE: Eee... Şu anda pek kimseyle tanışacak halde değilim. Benim ee neydi adı?

ANNE: Picasso. Picasso. Hiç duymadın mı Picasso'yu? AUSTIN, sen Picasso'yu duydun tabii.

AUSTIN: Anne, zamanımız olmayacak.

ANNE: Uzun sürmez. Arabaya atlayıp oraya gideriz. İnsanın eline her gün böyle bir fırsat geçmez.

AUSTIN: Buradan ayrılacağız, anne!

(*Suskunluk*)

ANNE: Ya.

LEE: Evet.

(*Suskunluk*)

ANNE: İkiniz de mi gidiyorsunuz?

LEE: (*AUSTIN'e bakar*) Ee, daha önce öyle düşünmüştük ama şimdi ben...

AUSTIN: Yo, evet gidiyoruz! İkimiz de gidiyoruz. Her şeyi kararlaştırdık.

ANNE: (*AUSTIN'e*) Sen gidemezsin ki, senin ailen var.

AUSTIN: Gidiyorum. Burayı terk ediyorum.
LEE: (*ANNE'ye*) Bence çöl hayatı hiç AUSTIN'e göre değil, sence anne?
ANNE: Evet, ona göre değil.
AUSTIN: Seninle geliyorum LEE!
ANNE: Çok zayıf.
LEE: Evet, orada kavrulur gider.
AUSTIN: (*LEE'ye*) Önce şu senaryoyu bitireceğiz, sonra da çekip gideceğiz. Planımız bu. Sen öyle söyledin. Haydi işimizin başına dönelim, LEE.
LEE: Burada bu koşullar altında çalışamam. Çok sıcak.
AUSTIN: Öyleyse çölde yazarız.
LEE: Bana neler yapacağımızı söyleyip durma!
ANNE: Evin içinde bağrışmayın.
LEE: Bütün anlaşmayı ertelemek zorundayız.
AUSTIN: Erteleyemem! Ertelemem için artık çok geç. Ne dediysen yapıyorum. Söylediklerini kelimesi kelimesine yazıyorum.
LEE: Evet, başından beri haklıydın. Enayi bir hikaye. Texas'ta birbirini kovalayan iki geri zekalı, öyle dememiş miydin?
AUSTIN: Öyle bir şey söylemedim.
(*LEE, AUSTIN'ın suratına küçümseyerek bakar, annesine döner*)
LEE: Senin bazı antikalarını ödünç alacağım, anne. Darılmazsın değil mi? Bir kaç tabak, bir şeyler, gümüşler falan.
(*LEE, mutfaktaki bütün dolapları karıştırıp tabakları çıkarır. ANNE ve AUSTIN onu izlerken, hepsini tezgahın üstüne dizer*)
ANNE: Çölde hiç kapkacağın yok mu?
LEE: Hayır, dımdızlağım.
AUSTIN: (*LEE'ye*) Ne yapıyorsun?
ANNE: Onların bazıları çok eski. Antika porselen.
LEE: Biliyor musun, ellerimle yemekten sıkıldım. Uygar değil.
AUSTIN: (*LEE'ye*) Ne yapıyorsun? Seninle anlaşma yaptık.
ANNE: Onların yerine plastikleri ödünç alsan? Bende plastiklerden çok var.
LEE: (*Tabakları dizerken*) Bunlara benzemez ki. Plastik bunlara benzemez. Benim hakiki bir şeye ihtiyacım var. Beni hayata

bağlayacak bir şeye. Orada insanın hayatla bağları çok kolay kopuveriyor. Merak etme geri getireceğim.

(AUSTIN, LEE'ye doğru fırlar, omuzlarından yakalar)

AUSTIN: Her şeyi böyle bir anda bırakamazsın LEE.

(LEE döner, AUSTIN'ı göğsünden alkova doğru iter. ANNE ilgisizce izler. LEE, tabakları, gümüşleri toplamaya döner.)

ANNE: Çocuklar evin içinde kavga edemezsiniz. Çıkıp dışarıda kavga edin...

LEE: Kavga etmiyorum ben, gidiyorum.

ANNE: Yeterince hasar vermişsiniz zaten.

LEE: *(Sırtı annesiyle AUSTIN'e dönük, tabakları tezgahın üstüne dizer)* Zaten çekip gidiyorum, bir daha da gelmem. İnsan buralarda aklını oynatır. Bak AUSTIN'ı ne hale getirmiş. Benim de başıma gelsin istemiyorum. Böyle perişan olacağım ha? Hayır efendim ıssız yerlere giderim daha iyi.

(Bu sırada AUSTIN, kopmuş telefonu yerden almış, kordonunu iki eline sıkıca sarmıştır. Arkası hala dönük olan LEE'nin üstüne atılır. Kordonu LEE'nin boynuna geçirir, bir ayağını LEE'nin arkasına dayar. Kordonu çeker sıkılar. LEE, çaresiz kalır, tıkanır, konuşamaz, kollarıyla AUSTIN'e yetişemez. AUSTIN, ayağıyla LEE'nin sırtına bastırmaya devam eder, onu lavaboya doğru iter. ANNE seyreder.)

AUSTIN: *(Kordonu gerer)* Hiçbir yere gitmiyorsun! Hiçbir şey almıyorsun! Arabamı almıyorsun. Tabakları almıyorsun. Hiçbir şey almıyorsun! Burada kalıyorsun!

ANNE: Evde kavga etmekten vazgeçmelisiniz. Dışarıda kavga edecek çok yer var. Dövüşmek için bütün dışarısı sizin.

(LEE kurtulmaya çalışır. AUSTIN'ı da sürükleyerek sahnede kızgın bir boğa gibi oradan oraya atlar. Homurdanır, böğürür. Ama AUSTIN'ı yakalayamaz. Masaya çarparlar, yere yuvarlanırlar. LEE yüzüstü deliler gibi çırpınır, tıkanır. AUSTIN kordonu daha da sıkar. Bir ayağı LEE'nin sırtına dayalı, kordon gergin kalır.)

AUSTIN: Anahtarlarımı ver LEE! Çıkar anahtarları, çıkar dedim.

(LEE çaresizlik içinde ceplerini karıştırır. Arabanın anahtarlarını arar. ANNE yanlarına yaklaşır)

ANNE: (*AUSTIN'e sakince*) Onu öldürmüyorsun ya?

AUSTIN: Bilmiyorum. Öldürüyor muyum, öldürmüyor muyum bilmiyorum. Onu durduruyorum. Hepsi bu. Yalnızca onu durduruyorum.

(*LEE çırpınır ama AUSTIN gevşemez.*)

ANNE: Biraz nefes almasına izin vermen gerek.

AUSTIN: Anahtarları çıkar LEE!

(*LEE sonunda anahtarları bulur, AUSTIN'ın uzanamayacağı bir yere fırlatır. AUSTIN, kordonu çekmeye devam eder. LEE'nin boynu geriye doğru gerilir. Bir eliyle kordonu yakalar ama gevşetemez*)

AUSTIN: Şu anahtarları bana uzatsana anne.

ANNE: (*Kımıldamaz*) Bunu neden yapıyorsun ona?

AUSTIN: Anahtarları uzat!

ANNE: Onu boğazlamayı bırakana kadar uzatmam.

AUSTIN: Onu boğazlamayı bırakamam. Onu boğazlamayı bırakırsam beni öldürür.

ANNE: Öldürmez. O senin kardeşin.

AUSTIN: Anahtarları uzatıver anne, ne olur.

(*Suskunluk. ANNE anahtarları yerden alır, AUSTIN'a verir.*)

AUSTIN: Teşekkür ederim.

ANNE: Onu bırakacak mısın şimdi?

AUSTIN: Bilmiyorum. Beni buradan çıkarmayacak.

ANNE: Ama onu öldüremezsin.

AUSTIN: Öldürebilirim. Onu rahatlıkla öldürebilirim. Şimdi, hemen burada. Tek yapacağım şey biraz daha sıkmak. Bak böyle...

(*Kordonu çeker. LEE deliler gibi çırpınır. AUSTIN biraz gevşetir.*)

Görüyor musun?

ANNE: Vahşice bir şey bu.

AUSTIN: Evet, bana onu öldüremezsin deme, çünkü öldürebilirim. Sıkıveririm şöyle. Biraz sıkmaya devam ederim.

(*AUSTIN kordonu daha çok gerer, LEE zayıf düşer. Nefes alıp verişi hışırtılı bir sese dönüşür*)

ANNE: AUSTIN!

(AUSTIN kordonu gevşetir, LEE daha rahat nefes alır. AUSTIN onu kontrol altında tutar)

AUSTIN: *(Gözleri LEE'nin üstünde, kordonu tutar)* Ben çöle gidiyorum. Hiçbir şey beni durduramaz. Kendi başıma çöle gidiyorum ben.

(ANNE valizine doğru yürür)

ANNE: Ben bir motele gidiyorum. Artık buna tahammül edemem.

AUSTIN: Daha gitme.

(ANNE duralar)

ANNE: Burada kalamam. Evsiz kalmaktan daha kötü bu.

AUSTIN: Her şeyi yerli yerine koyarım anne. Söz veriyorum. Birazcık daha kal.

ANNE: *(Valizini alır)* Sen çöle gidiyorsun.

AUSTIN: Biraz bekle!

(LEE çırpınır, AUSTIN bastırır. ANNE elinde valizleri seyreder. Suskunluk)

ANNE: Orada olmak hislerin en kötüsüydü. Alaska'da olmak, bir pencereden dışarı bakmak. Hayatımda kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Onun için Picasso hakkındaki o makaleyi okuduğumda düşündüm ki...

AUSTIN: Kal burada anne. Burası senin yaşadığın yer.

(Sahneyi gözden geçirir)

ANNE: Hiç tanıyamıyorum.

(Valizleriyle çıkar, AUSTIN ona doğru bir hamlede bulunur. Ama LEE çırpınmaya başlar ve AUSTIN onu tekrar kordonla bastırır. Suskunluk)

AUSTIN: *(Kordonu tutar)* LEE? Seninle bir anlaşma yapacağım. Buradan çıkmama izin ver. Arabama kadar gitmeme izin ver. Tamam mı LEE? Bana biraz avans ver, seni bırakayım. Bana birazcık avans ver, tamam mı?

(LEE'den yanıt gelmez. AUSTIN usulca kordonu gevşetir. LEE'den yine bir şey gelmez.)

AUSTIN: LEE?

(LEE hareketsizdir. AUSTIN herhangi bir hareket gelecek mi diye gözleri LEE'ye dikili, hala kordonu hafifçe tutarak çok yavaşça

kalkmaya başlar. AUSTIN usulca kordonu bırakır ve kalkar, ölü görünümündeki LEE'ye bakar)

AUSTIN: *(Fısıldar)* LEE?

(Suskunluk. AUSTIN durumu tartar, bir çıkışa, bir LEE'ye bakar. Sonra gidiyormuş gibi küçük bir harekette bulunur. LEE aniden ayağa fırlar, çıkışa gidip AUSTIN'ın kaçışını engeller. Aralarındaki mesafeyi koruyarak birbirleriyle vuruşmaya hazırlanırlar. Suskunluk. Uzaktan bir tek çakal sesi duyulur. Işıklar yumuşak bir geçişle ay ışığına dönüşür. Kardeşlerin gövdeleri şimdi engin, çöl gibi bir arazide, yutulmuş gibi görünmektedir. Kımıldamazlar ama bir sonraki hareket için tetiktedirler. Işıklar usulca kararır. Kardeşlerin görüntüsü, bir fotoğrafa uzunca baktıktan sonra gözlerimizi kapadığımızda olduğu gibi, karanlıkta çizilir. Çakal sesi yiter gider...)

Aç Sınıfın Laneti

İngilizceden çeviren, Pınar Kür

KİŞİLER

Sahneye giriş sırasıyla

WESLEY
ELLA
EMMA
TAYLOR
WESTON
ELLIS
MALCOLM
EMERSON
SLATER

BİRİNCİ PERDE

SAHNE

Sahnenin gerisine doğru, ortada, üstü kırmızı muşamba ile örtülü çok basit bir yemek masası. Masanın dört yanında, birbirine benzemeyen dört metal sandalye. Sahnenin sağ ve sol yanında, havaya asılmış, kırmızı kareli, kırmalı, biraz solmuş mutfak perdeleri. Önde, sol köşede, çalışır durumda bir buzdolabı ve hemen yanında küçük bir havagazı fırını; sağ köşede ise bir yığın kırık tahta parçası, yırtılmış pencere teli vs. Bunlar kırılmış bir kapının artıklarıdır. Işıklar yandığında WESLEY, sırtında svetşört, blucin, ayağında kovboy çizmeleri, yerden döküntüleri kaldırıp eski bir bahçıvan arabasına doldurmaktadır. Bu bir süre devam eder. Derken WESLEY'in annesi ELLA ağır ağır soldan girer. Sırtında eski püskü bir sabahlık, ayaklarında pembe tüylü terlikler, saçları bigudili, ufak tefek bir kadındır. Yeni uyanmaktadır. Elindeki çalar saati kurarken, uykulu gözlerle oğlunu seyreder. WESLEY döküntüleri temizlemeyi sürdürürken ona aldırmaz.

ELLA: (*Bir süre sonra*) O işi senin yapman gerekmez.

WESLEY: Yapıyorum işte.

ELLA: Ne diye sen uğraşacakmışsın ki? Bırak kendi yapsın. Kapıyı kıran o.

WESLEY: Kendisi burada değil.
ELLA: Daha dönmedi mi?
WESLEY: Hayır.
ELLA: İyi ya, bırak, o dönünceye kadar öylece dursun.
WESLEY: Bu arada, evin içinde yaşayacak olan biziz.
ELLA: Nasıl olsa gelecek. O zaman temizler.
(WESLEY kırık dökükleri toplayıp bahçıvan arabasına doldurmayı sürdürür. ELLA saati kurduktan sonra fırının üstüne koyar.)
ELLA: (*Saate bakarak*) Ta sabahın beşine kadar gözüme uyku girmedi.
WESLEY: Polisleri sen mi çağırdın?
ELLA: Dün gece?
WESLEY: Evet.
ELLA: Elbette ben çağırdım. Dalga mı geçiyorsun? Hayatım tehlikedeydi. Beni tehdit ediyordu.
WESLEY: Seni tehdit ettiği falan yoktu.
ELLA: Alay mı ediyorsun? Nah, işte, kapıyı kırmadı mı?
WESLEY: İçeri girebilmek için.
ELLA: Eve öyle mi girilir? Eve girmenin bir sürü yolu var. Pencereden tırmanıverseydi.
WESLEY: Sarhoştu.
ELLA: Bana ne?
WESLEY: Kapıyı kilitleyen de sensin.
ELLA: Tabii kitlerim. Kapıyı kitleyeceğimi söylemiştim. Dedim ki, bir daha böyle bir şey yapacak olursan, kapıyı kitlerim, sen de otelde yatarsın.
WESLEY: Yani, şimdi otelde mi?
ELLA: Ne bileyim nerde?
WESLEY: Packard'a binip gitti herhalde.
ELLA: Baktın mı? Arabalardan hangisi yoksa, onu almıştır.
WESLEY: Ne diye polis çağırdın sanki?
ELLA: Korktum da ondan.
WESLEY: Seni öldüreceğini mi sandın?
ELLA: Sandım ki... Kendi kendime dedim ki: "Bu adam kimin nesi

bilmiyorum. Kapıyı yıkmaya çalışan biri var, ama kim olduğunu nerden bileyim? Herhangi bir kimse olabilir."

WESLEY: Avaz kıyamet birbirinize bağırıyordunuz.

ELLA: Doğru.

WESLEY: Öyleyse, kim olduğunu pekâlâ biliyordun.

ELLA: Emin değildim, diyorum. İşin en kötüsü oydu. Kokusunu kapının bu yanından duyabiliyordum.

WESLEY: O kadar çok mu içmişti?

ELLA: İçki kokusu değil. Teninin kokusu.

WESLEY: Haaa.

ELLA: (*Birden neşeli*) Kahvaltı ister misin?

WESLEY: İstemem.

ELLA: (*Buzdolabına gider*) Ben bir şeyler yiyeceğim.

WESLEY: (*Ortalığı toparlamayı sürdürür*) İnsanın kendi evine aynasızların gelmesi pis bir şey. Utanç verici. Sanki başka birileriymişiz gibi.

ELLA: (*Buzdolabının içine bakarak*) Yumurta yok. Sucukla ekmek var.

WESLEY: Çok kötü oldum. Kendimi yapayalnız hissettim. Sanki başımız beladaymış gibi.

ELLA: (*Hâlâ buzdolabının başında*) Başımız belada değil. Onun başı belada, bizim değil.

WESLEY: Polis çağırman şart mıydı?

ELLA: (*Buzdolabının kapısını çarpar, elinde sucuk ve ekmek vardır*) Beni az daha öldürecekti diyorum!

(*Bir an karşılıklı bakışırlar. Önce ELLA kaçırır bakışlarını, sucukla ekmeği fırının üstüne koyar. WESLEY, döküntüleri toplamaya yeniden başlar. ELLA, fırının alt gözlerini karıştırıp, tava çıkarırken, sucuğu kızartırken, WESLEY konuşmayı sürdürür.*)

WESLEY: (*Tahta parçalarını bahçe arabasına atarken*) Sırtüstü uzanmış yatıyordum. Avokado çiçeklerinin kokusu odaya dolmuştu. Çakalların sesini duyuyordum. Kulağıma, caddede vınlayan davar kamyonlarının gürültüsü geliyordu. Yatağımda, odamda, bu evde, bu kasabada, bu eyalette, bu ülkede var olduğumu

hissediyordum. Sanki kanımın, iliğimin bir parçasıymışçasına yakın hissediyordum ülkeyi. Dışardaki insanların varlığını da hissediyordum gecenin içinde, karanlıkta. Uyuyan insanları bile duyabiliyordum, hatta uyuyan hayvanları. Köpekler. Tavus kuşları. Boğalar. Nemli toprağın üstüne çökmüş, güneşin doğmasını bekleyen traktörler hatta. Yattığım yerde gözlerimi tavana dikmiştim. İncecik tellerle tavandan astığım model uçaklarımın hepsi hafif hafif sallanıyordu, biri üflemiş gibi. Salınıyorlardı sanki havada. Onlarla birlikte örümcek ağları da kımıldanıyordu. Uçakların kanatları toz içinde. Kanatların üstündeki çıkartmalar soyulmaya başlamış. P-39'um. Messerschimitim. Japon Zerom. Altlarına serilmişim. Sanki ben okyanustaymışım, onlar da keşif uçuşuna çıkmış, üstümden uçuyorlar. Beni gözlüyorlar, salınıyorlar. Düşmanın resimlerini çekiyorlar yukardan. Düşman da ben. Çevremdeki boşluğu içimde duyuyordum, kocaman, kapkara bir dünya gibi. Hayvanmışım gibi dinledim çevreyi. Korku içinde. Ses korkusu. Gerilmiştim. Sanki her an bir şey istila edecek beni. Bir yabancı. Tarifi imkânsız bir şey. Derken, Packard'ın tepeyi tırmanmaya başladığını işittim. Bir mil öteden anladım bizim Packard olduğunu, sübapların tıngırtısından. Amortisörün takırtısı da başka hiçbir şeye benzemez. Derken, babamı direksiyon başında gözümün önüne getirdim. Farkına varmadan vites değiştirişini... Tepenin son bölümünü almak için ikinci vitese geçiyor. Farların yaklaştığını hissediyorum. Korunun içinden geçiyor. Işık meyve ağaçlarını bir bir aydınlatıyor, sonra yeniden karanlığa gömüyor. Kalbim güm güm atmaya başladı, sırf babam eve dönüyor diye. Derken el frenini çektiğini işittim. Işıklar söndü. Kontak anahtarı kapandı. Sonra uzun bir sessizlik. Orada arabanın içinde oturuyor. Başka hiçbir şey yapmıyor. Yalnızca oturuyor. Onun, orada hiçbir şey yapmadan oturuşunu gözlerimin önüne getirebiliyordum. N'apıyor? Öylece oturuyor. Arabadan inmeden önce bekliyor. Ne bekliyor, neden bekliyor? Körkütük sarhoş, yerinden kıpırdayamıyor. Körkütük sarhoş, kıpırdamak istemiyor. Uyuya-

kalıp bütün gece orada yatacak. Yapmadığı iş değil. Daha önceleri de çiy yağarken uyandığı olmuştur. Buz kesmiş, baş ağrısı tutmuş, dişlerinin arasında fıstık kırıntıları. Derken, Packard'ın kapısının açıldığını işitiyorum. Yolun dibinde köpekler havlıyor. Kapı çarpılıyor. Ayak sesleri. Koltuğunun altına sıkıştırdığı kesekâğıdının çıkardığı ses. Kesekâğıdının içinde Vahşi Gül viskisi. Kapıya yaklaşan ayak sesleri. Ayak seslerinin durması. Kalbimin güm güm atması. Kapının açılmama sesi. Kapıyı tekmeleyen ayak. Bir erkek sesi. Babamın sesi. Babam anneme sesleniyor. Cevap yok. Ayak tekmeliyor. Ayak daha daha sertçe tekmeliyor. Tahta yarılıyor. Erkek sesi. Gecenin karanlığında. Ayak, kapıyı kırarcasına tekmeliyor. Ayağın biri kapıyı delip geçiyor. Şişe düşüp parçalanıyor. Çam kırıkları. Yumruk da kapıyı delip geçiyor. Adam küfrediyor. Adam çıldırıyor. Kafa güm güm çarpılıyor. Adam avaz avaz bağırıyor. Parçalayan bir omuz vuruşu. Paldır küldür yuvarlanan bir insan gövdesi. Bir kadın çığlığı. Annemin çığlığı. Çığlık çığlığa polis çağıran annem. Tahta parçalarını oraya buraya fırlatan bir adam. Kusan bir adam. Annem polis çağırıyor. Babam paldır küldür uzaklaşıyor. Doğru arabaya. Araba kapısı çarpılıyor. Kontak anahtarı cırlıyor. Tekerlekler avaz avaz. Birinci vites cartlıyor. Tekerlekler çığlıklar atarak yol alıyor tepeden aşağı. Packard yok oluyor. Sesler yok oluyor. Ses yok. Görüntü yok. Uçaklar hâlâ salınıyor. Yürek hâlâ güm güm atıyor. Ses yok. Annem usul usul ağlıyor. Usulcacık ağlama. Derken sessizlik. Derken usul usul ağlıyor. Derken evin içinde dolanıyor. Derken dolanmıyor. Derken usul usul ağlıyor. Derken susuyor. Duruyor. Derken uzaktan sesler geliyor. Otoyolun uğultusu... (*WESLEY, el arabasını bir ucundan tutup sağdan çıkmak üzere sürerken, otomobil sesleri çıkarır. ELLA ocağın başında yalnız, sucuğun pişmesini beklerken kendi kendine konuşur.*)

ELLA: Şimdi, biliyorum, aklına ilk gelen şey... Yoksa bir yerimi mi incittim diye korkacaksın. Gayet normal. Sanki içinde, derinlerde bir yerde bir yara oluşmuş da ondan kanıyorsun

sanacaksın. Bundan daha normal bir tepki olamaz. Ama ben, senin gerçeği bilmeni istiyorum. Gidip bir sürü yalan dolanla kulağını doldurmana katiyen izin verecek değilim. Her bir şeyin doğrusunu anlatacağım sana. Şimdi, en önemlisi, bu iş başına geldi mi, yüzmek yok. Yasak. Yoksa kan kaybından ölürsün. Suya girdiğin anda, o su kanı bööööyle çeker içinden. Akar da akar. Durdurmanın imkânı yok!

(*WESLEY'in kızkardeşi* EMMA *sağdan girer. Yaşı daha küçüktür ve sırtında yeşilli beyazlı bir 4-H forması vardır. Elinde, üstüne krokiler çizilmiş birkaç tabaka karton vardır.* EMMA *masanın üstüne koyduğu kartonları bir sıraya sokmaya çalışırken,* ELLA *onunla sanki normal bir konuşmayı sürdürürmüş gibi konuşur.*)

EMMA: Ya biri davet ederse ne olacak? Thompsonların yeni yüzme havuzunu görsen bayılırsın. Sıcak sulu! Her tarafa mavi mavi ışıklar asmışlar, geceleri yakıyorlar. Şahane! Aynı turistik otellerdeki gibi!

ELLA: (*Sucuğu kızartmakla uğraşırken*) Suya girmek yasak dedim, o kadar! Bu iş şakaya gelmez. Bütün hayatın değişiyor. Ömür boyu cahil yaşamak istemezsin herhalde.

EMMA: İstemem.

ELLA: İyi. O zaman kulak ver. İkinci en önemli şey, sıhhi bağlar. Her önüne gelen yerden almak yok. Hele o içine para atılan makinelerden, sakın haaa. Paketin üstünde "sıhhi" yazar ama, gerçekten sağlık koşullarına uygun olup olmadığına bin şahit ister. Aslında kimbilir ne pistir. Aylardır o aletin içinde duruyor. O makinelere ne biçim insanlar para atar, bilemezsin. O bozuk paralar var ya, dünyanın mikrobunu taşır. Masum görünüşlü gümüş çeyrekler. Bir yüzünde milli kurtarıcımız Washington'un yiğit profili... Gözler ileri, başlar yukarı! Öte yandan, o bağların üstüne saçtığı mikroplar! Evlerden ırak!

EMMA: (*Kartonları sıraya koyarken*) Neden bağ diyorlar?

ELLA: (*Bir an durur*) Ne?

EMMA: Adını nerden bağ koymuşlar?

ELLA: (*Sucuk pişirmeyi sürdürür*) Ne bileyim ben? Adını ben koymadım ya. Biri vaktiyle bağ demiş, öyle kalmış.

EMMA: Sıhhi bağ...

ELLA: Öyle.

EMMA: Bi tuhaf, değil mi? İnsanın aklına hastane geliyor.

ELLA: Doğrusu da o. Ama ne yazık ki gerçekte öyle değil. Yani, aslında hastanedeki kadar temiz olmalı ama, nerdeeeee? Oysa, orana soktuğun herhangi bir şeyin tertemiz olması gerekir.

EMMA: Nereme soktuğum?

(ELLA, daha geride duran EMMA'ya döner, bir an durur, konuyu değiştirir.)

ELLA: Elindekiler ne?

EMMA: Uygulamalı konferansım için yaptığım çizimler.

ELLA: Ne konferansı?

EMMA: Kızartılacak tavuk nasıl parçalanır.

ELLA: (*Sucuğa döner*) Haaa.

EMMA: Gençlik kulübünde. Biliyorsun. Panayırda uygulamalı konferans vereceğim. Ta ne zaman söyledim ya sana. Benim tavuğun başına bir iş gelmemiştir umarım.

(EMMA buzdolabını açıp içerde tavuk arar.)

ELLA: Unutmuşum gitmiş. Birkaç ay sonrasına hazırlamıyor muydun o konuşmayı?

EMMA: Bu ay olacağını söylemiştim. Panayır, hep bu ay kurulur. Her yıl, bu ay.

ELLA: Unutmuşum.

EMMA: Tavuğum nerde?

ELLA: (*Masumane*) Ne tavuğu?

EMMA: Kızartılmak üzere hazırlanmış bir tavuk koymuştum buraya. Kendim kestim, kendim temizledim. Her bir şeyi tamamdı.

ELLA: Orada öyle bir şey yok. Sucukla ekmekten başka bir şey yok.

EMMA: Daha dün koymuştum. Anne! Yoksa sen mi aldın?

ELLA: Ne diye alacakmışım?

EMMA: Çorba filan yapmak için.

EMMA: Kızartma tavuğundan çorba mı yapılırmış? Saçmalama.

EMMA: (*Buzdolabının kapısını çarparak kapar*) Peki, nereye gitti?

ELLA: Evin içinde bağırma! Bağıracaksan git dışarda bağır!

(EMMA sinir içinde sağdan çıkar. ELLA sucuğu ateşten alır. Kısa bir sessizlik. Derken EMMA'nın dışardan bağırdığı duyulur. ELLA tavaya iki dilim ekmek koyup yağda kızartır.)

EMMA'nın SESİ: *(Kulisten)* O tavuk benimdi, sense utanmadan haşladın! BENİM TAVUĞUMU PİŞİRDİN! O TAVUĞU KULUÇKA MAKİNESİNDEN MEZARA KADAR BEN BÜYÜTTÜM, SENSE ALIP HERHANGİ BİR DONMUŞ ET PARÇASIYMIŞ GİBİ KAYNATTIN! VERDİĞİM ONCA EMEĞİ HİÇE SAYDIN! BEN O TAVUĞU BİR YIL BOYUNCA SABAH-AKŞAM MISIRLA BESLEDİM! SUYUNU TAZELEDİM! SONUNDA BALTAYLA BOYNUNU VURDUM! KARNINI YARIP MİDESİNİ BARSAĞINI SÖKTÜM! TÜM TÜYLERİNİ BİR BİR YOLDUM! BÜTÜN BU İŞLERİ SEN HAYVANCIĞI ALIP PİŞİRESİN DİYE Mİ YAPTIM?!

(WESLEY soldan girer, sahne ortasına yürür.)

WESLEY: Niye bağırıp duruyor bu?

ELLA: Biri tavuğunu çalmış.

WESLEY: Çalmış mı?

ELLA: Sonra da pişirmiş.

WESLEY: Sen pişirdin ya.

ELLA: Ona ait olduğunu nerden bileyim?

WESLEY: Üstüne adını yazmış mı?

ELLA: Tabii ki hayır.

WESLEY: O zaman, bağırıp çağırması anlamsız. *(Kulise seslenir)* KES SESİNİ! TAVUĞUNA KİMSENİN DOKUNMASINI İSTEMİYORDUYSAN, ÜSTÜNE ADINI YAZAYDIN!

EMMA'nın SESİ: *(Dışardan)* ÇORABIMI YE!

WESLEY: *(Masaya yaklaşır)* Şu konuşmaya bak! (Masanın üstündeki kartonları görür) Bunlar ne böyle?

ELLA: Bir şeyler çizmiş. Uygulamalı konferans verecekmiş.

WESLEY: Uygulamalı konferans mı? Ne hakkında?

ELLA: Kızartılacak tavuğun nasıl parçalanacağı hakkında.

(ELLA sucukla ekmeği bir tabağa koyar, masaya gelir, sol tarafta oturur.)

WESLEY: Tavuğun nasıl parçalanacağını bilmeyen mi var?

ELLA: İşte, bazı özel kemikleri kırmak gerekiyormuş. Onu yapmanın da kendine göre usulleri varmış anlaşılan.

WESLEY: *(Elinde kartonlar, sahnenin önüne doğru yürür)* Nesi önemliymiş bunun?

ELLA: *(Yemeğini yerken)* Anatomisi önemli. Tavuğun anatomisi, yani. Anatomiyi bildin mi, işi kıvırıyorsun.

WESLEY: *(Yüzü seyirciye dönük, kartonları yere koyar)* Bir sürü kemik.

EMMA'nın SESİ: *(Dışardan)* Kimse kimseyi düşünmüyor! BEN BUZLUKTA TAVUK BULACAK OLSAM, PİŞİRMEYE KALKMADAN ÖNCE BİRİLERİNE SORARDIM!

ELLA: *(Yemeyi sürdürerek haykırır)* ACINDAN ÖLÜYOR OLSAYDIN SORMAZDIN!

(WESLEY pantolonunun önünü açar, pipisini çıkarır, yerdeki kartonların üstüne işemeye başlar. Yemeğe devam eden ELLA farkında değildir.)

EMMA'nın SESİ: *(Dışardan)* BU EVDE AÇLIKTAN ÖLEN YOK! ŞİMDİ BİLE TIKINIYORSUN!

ELLA: N'apalım yani?

EMMA'nın SESİ: *(Dışardan)* YANİ, KİMSENİN AÇLIKTAN ÖLDÜĞÜ YOK! AÇLAR SINIFINA DAHİL DEĞİLİZ BİZ!

ELLA: Bilir bilmez konuşmasana! Açlar sınıfı diye bir sınıf yok!

EMMA'nın SESİ: *(Dışardan)* TABİİ VAR! AÇLIKTAN KIVRANAN İNSANLARIN OLUŞTURDUĞU BİR SINIF VAR AMA BİZ ONLARDAN DEĞİLİZ!

ELLA: KARNIMIZ AÇ YA! YETMEZ Mİ?

EMMA'nın SESİ: *(Dışardan)* SEN ŞIMARIK PİÇİN BİRİSİN!

ELLA: *(WESLEY'E döner)* Duyuyor musun ne diyor bana? *(Oğlanın ne yaptığını fark eder, EMMA'ya seslenir)* EMMMMAAA!

EMMA'nın SESİ: *(Dışardan)* NE VAR?

ELLA: AĞBİN SENİN KARTONLARIN ÜSTÜNE İŞİYOR! *(Yemeğe devam eder.)*

(EMMA hızla sağdan girer. WESLEY'in işini bitirip pantolonunun fermuarını çekmesini izler. İki kardeş bakışırlarken ELLA yemeğe devam eder.)

EMMA: Ne biçim aile bu?

ELLA: (*Onlara bakmadan*) Engel olmaya çalıştım ama dinlemedi.

EMMA: (*WESLEY'e*) O çizimler için ne kadar uğraştım, biliyor musun? Dünya kadar araştırma yaptım. Kütüphaneye gittim, kitaplar aldım. Saatlerce vakit harcadım.

WESLEY: Böyle aptalca şeylere vakit harcanmaz.

EMMA: Bu evi terk ediyorum! (*Sağdan çıkar.*)

ELLA: (*Masadan kalkmadan arkasından seslenir*) DAHA YAŞIN ÇOK KÜÇÜK! (*WESLEY'E döner*) Evi terk filan edemez, daha çok ufak. Saçmalık. Aslında haksız değil ama, yaşı çok küçük. Daha yeni aybaşı oldu. İlk kez.

WESLEY: (*Buzdolabına gider*) Harika.

ELLA: Sen bu işleri bilmezsin. Çok zordur. Kızın durumunu daha da güçleştirmesen olmaz mı?

WESLEY: (*Dolabın içine bakarken*) Öyle bi şey yaptığım yok. Önünde yeni ufuklar açıyorum. Şimdi başka bir şey yapmak zorunda kalacak, böylece belki hayatının yönü tümüyle değişecek. İlerde, geriye baktığında, kartonlarının üstüne abisinin işediği günü hayatının dönüm noktası olarak hatırlayacak!

ELLA: Anlamadım.

WESLEY: Baksana, evi terk etmeye karar verdi bile. Olumlu bir adım.

ELLA: (*Birden ayağa kalkar*) Daha çok küçük. Sen de o buzdolabından çık!

(Buzdolabına gider, kapısını çarparak kapar. WESLEY masaya gider, sağ tarafında oturur.)

ELLA: Burnun her dakka bu dolabın içinde!

WESLEY: Karnım acıktı.

ELLA: Senin karnın hep aç. Nasıl oluyor anlamıyorum. Yoksul değiliz. Zengin değiliz ama yoksul da değiliz.

WESLEY: Neyiz öyleyse?

ELLA: (*Masaya gelir, WESLEY'in karşısına oturur*) İkisi arası bir yerdeyiz. (*Yeniden yemeğe başlar. Kısa sessizlik. WESLEY annesini seyreder*) Ama zengin olacağız.

WESLEY: Nasıl yani?

ELLA: Yakında bol paramız olacak.

WESLEY: Ne diyorsun sen?

ELLA: Neyse, hiç karıştırma. Ama bekle göreceksin. Çoook şaşıracaksın.

WESLEY: Babam işten atıldı.

ELLA: Orası öyle. Bunun babanla ilgisi yok.

WESLEY: Eeeee, sen mi iş buldun?

ELLA: Fazla karıştırma dedim ya. Vakti gelince her şeyi anlatırım. Ondan sonra da buradan çekip gideceğiz. Hiç dönmemecesine.

WESLEY: Nereye gideceğiz?

ELLA: Avrupa'ya. Avrupa'yı görmek istemez misin?

WESLEY: İstemem.

ELLA: Neden?

WESLEY: Ne var Avrupa'da?

ELLA: Her şey var Avrupa'da. Sanatın âlâsı. Yağlıboya tablolar. Şatolar. Binalar. Şahane lokantalar.

WESLEY: Hepsi burada da var.

ELLA: Büyükbaban gibi hassas biri olmanı ne kadar çok isterdim. Hep ona benzediğine inandım. Ama aslında benzemiyorsun ne yazık ki.

WESLEY: Biliyorum.

İLLA: Neden benzemiyorsun? Sen de aynı onun gibi sünnetlisin. İkinizinki hemen hemen aynı.

WESLEY: Büyükbabam öldü.

ELLA: Baktığımda sağdı tabii ki. Saçmalamasana.

WESLEY: N'aptın? Gizlice odasına falan mı girdin?

ELLA: Evimiz çok küçüktü.

EMMA'nın Sesi: (*Dışardan*) BİNİCİ PANTOLONUM NERDE?

ELLA: (*WESLEY'e*) Ne diye bağırıyor gene?

WESLEY: Binici pantolonunu soruyor.

ELLA: (*EMMA'ya seslenir*) N'apıcaksın şimdi pantolonunu?
EMMA'nın SESİ: (*Dışardan*) ATLA GİDİYORUM!
ELLA: SAÇMALIĞIN LÜZUMU YOK! O ATLA NEREYE KADAR GİDEBİLİRSİN? NE SANDIN? PEK UZAĞA GİDEMEZSİN!
EMMA'nın SESİ: (*Dışardan*) İSTEDİĞİM YERE GİDERİM!
ELLA: ATLA GİDEMEZSİN! (*WESLEY'e*) Koş, atı ahıra kilitle.
WESLEY: Bırak gitsin.
ELLA: At üstünde olmaz. Deli misin sen? Otoyola çıktı mı ezilir.
WESLEY: Otoyola çıkmaz nasıl olsa.
ELLA: O at kendi gölgesinden ürker. (*EMMA'ya*) EMMA, O ATA BİNMEYECEKSİN DİYORUM! (*Cevap alamaz*) EMMA, DİYORUM! (*WESLEY'e döner*) Koş bak bakalım, ahırların oraya mı gitmiş. O atla yola çıkması çok tehlikeli.
WESLEY: Biniciliği iyidir.
ELLA: Olsun!
WESLEY: Git kendin bak, o zaman.
(Bir sessizlik. Kadın oğluna bakar.)
ELLA: Neyse, belki de başına bir şey gelmez.
WESLEY: Tabii gelmez. Bütün gece dağlarda atla dolaştığı olmuştur.
ELLA: Amma da sinirli bu kız.
WESLEY: Şımarttınız da ondan.
ELLA: Hiç de değil. Hiçbir zaman kayırmadım onu. Asla fazladan bir şey vermedim. Her şeyin asgarisini verdim. O kadar.
WESLEY: Babam şımartıyor.
ELLA: Ortalıkta göründüğü yok ki. Nerden şımartacak?
WESLEY: Evde olduğunda şımartıyor.
ELLA: O at çok azgındır. Gidip bir baksan n'olur?
WESLEY: Merak etme idare eder.
ELLA: O atı nallarken gördüm ben. Salağın teki. Her seferinde yere yatırmak zorunda kalıyorlar.
WESLEY: Bırak şimdi. Para nerden geliyor, onu söyle.
ELLA: Ne parası?
WESLEY: Bizi zengin edecek olan para.

ELLA: Evi satıyorum.

(Uzun sessizlik. WESLEY şaşkın şaşkın annesine bakar. ELLA ona sırtını döner.)

ELLA: Evi de satıyorum, araziyi de, koruyu da, traktörü de, hayvanları da. Her şeyi. Hepsi gidecek.

WESLEY: Senin değil ki.

ELLA: Onun olduğu kadar benim de.

WESLEY: Kendisine söylemeyecek misin?

ELLA: Hayır! Söylemeyeceğim. Sana da söylemeseydim keşke. Ağzından kaçırayım deme.

WESLEY: Ama evi nasıl satarsın? Kanuna aykırı bir kere.

ELLA: Tapuyu onun kadar ben de imzaladım. İkimiz de bastık imzayı.

WESLEY: Öyleyse satış belgesinde de iki imza gerek. Yarı yarıya.

ELLA: Avukata danıştım bile. Kanuna aykırı hiçbir yanı yok.

WESLEY: İpotekler ne olacak, peki? Daha taksitler bitmeden yeniden borca girdiniz.

ELLA: Beni sorguya çekmeye kalkma. Bütün her şey ayarlandı, bitti.

WESLEY: Kiminle ayarlandı?

ELLA: Bir ahbabım var. Avukat.

WESLEY: Avukat ahbap mı?

ELLA: Aynen. Çok başarılı biri. Her şeyi benim adıma o hallediyor.

WESLEY: Avukat mı tuttun?

ELLA: Dedim ya, kendisi ahbabım oluyor. Dostluk uğruna yapıyor her şeyi.

WESLEY: Yani, adama para vermiyor musun?

ELLA: Yüzdesini alacak. Çok küçük bir yüzde.

WESLEY: Parayı ikiniz bölüşeceksiniz, kimseye de bir şey söylemeyeceksiniz, öyle mi?

ELLA: Sana söyledim ya. Yetmez mi? Sen de benimle gelebilirsin.

WESLEY: Ben bu evde oturuyorum.

ELLA: Amma da oturulacak ev! Kapısı bile yok artık. Yağmurdu, rüzgârdı, hepsi içeri girecek.

WESLEY: Bu evden eline geçecek parayla San Diego'ya bile gidemezsin. Her yanını tahtakurdu kemirmiş bir kere.

ELLA: Ama toprak değerli. Bugünlerde herkesin gözü arsa almakta.

WESLEY: Arsa mı?

ELLA: Geliştirilmeye çok uygun bir arazi burası. Bu günlerde toprak fiyatları ne kadar yüksek haberin var mı? En ufak bir fikrin var mı?

WESLEY: Yok.

ELLA: Çok, çok yüksek. Torbayla para veriyorlar. Senin benim gibi bir sürü insan, sırf bunun gibi bir yere sahip olabilmek için binlerce dolar ödüyor. Bankalar sağa sola kredi açıyor. Aileler için, küçük küçük konut kredileri. Millet inşaata vermiş kendini. Herkes bir karış toprağı olsun istiyor. Tek emin yatırım bu. Öyle otomobildi, çamaşır makinesiydi gibi değer kaybetmesi söz konusu değil. Toprak değerleri on yılda iki kat artacak. Hatta daha bile çabuk. Her gün artıyor.

WESLEY: Delisin sen.

ELLA: Nedenmiş? Keriz olmadığım için mi? Buranın işlerini kim üstleniyor?

WESLEY: Ben!

ELLA: Ha ha! Dalga mı geçiyorsun? Nedir yaptığın? Bir iki koyunun yemini veriyorsun. Kırk yılda bir ağaçları buduyorsun. Bir de sulama. Başka?

WESLEY: Her türlü bakımı yapıyorum.

ELLA: Kaba bakımdan söz etmiyorum ben. Düzeltmekten, onarmaktan, bir şeye benzetmekten söz ediyorum. Burada yaşayan birileri varmış gibi davranmaktan... Nerdeee?

WESLEY: Burada yaşayan var!

ELLA: Kim? Baban mı?

WESLEY: Bir sürü iş görüyor. Sulama yapıyor.

ELLA: Ayakta durabildiği zamanlar. O da çok sık olmuyor, değil mi? Eve geliyor, sızıp üç gün yerde yatıyor, sonra da bir hafta koydunsa bul. Çalışmak dediğin bu mu? Bu koca yerin yükünü tek başıma taşıyamam.

WESLEY: Taşı diyen mi var?

ELLA: Yok! Hiçbir şey diyen yok! Ben de satıyorum, işte o kadar!

(Uzunca bir süre sessiz otururlar. Derken WESLEY yerinden fırlar.)

ELLA: Nereye?

WESLEY: Koyunları doyurmaya.

(Soldan çıkar. ELLA ardından seslenir.)

ELLA: Gitmişken EMMA'ya da bir bak, olur mu WESLEY? Tek başına oralarda dolanmasın. O at çok azgın.

WESLEY'in SESİ: *(Dışardan)* BABAM ÖĞRENDİĞİNDE SENİ ÖLDÜRECEK!

ELLA: *(Ayağa kalkıp kulise bağırır)* HİÇBİR ŞEY ÖĞRENMEYECEK! *(Susar, cevap bekler, ses gelmeyince bağırır.)* KENDİNDEN BAŞKA ÖLDÜRECEĞİ DE YOK!

(Bir sessizlik daha, oğlandan cevap bekler. Ses gelmez. Masaya döner, tabağa bakar. Tabağı alıp ocağa doğru ilerler. Tabağı ocağın üstüne koyar, bir süre ocağa bakar. Buzdolabına döner, buzdolabına bakar. Buzdolabına yaklaşır, kapısını açar, içine bakar.)

ELLA: Bomboş.

(Buzdolabını kapar, gözlerini dolaptan ayırmadan kendi kendine konuşur.)

ELLA: Beni öldüremez. İstersem satarım. Hakkım. Tamamen hakkım. Yapabileceği hiçbir şey yok.

(Hâlâ buzdolabına bakmaktadır, derken kapısını yeniden açıp içine bakar. EMMA sağdan girer, bir elinde ipten bir yular vardır. Beyaz forması çamur içindedir. Buzdolabının içini seyreden ELLA'ya bakar bir süre.)

EMMA: Orospu çocuğu az daha öldürecekti beni.

(ELLA dolabı kapayıp EMMA'ya döner.)

ELLA: Ne oldu?

EMMA: Ağılın bir ucundan öteki ucuna sürükledi.

ELLA: O salak atla uğraşma demedim mi ben sana? Manyaktır o.

EMMA: Peki, buradan nasıl kurtulacağım?

ELLA: Buradan kurtulamayacaksın. Daha çok küçüksün. Şimdi git, üstünü değiştir.

EMMA: Çocuk yapacak kadar büyüdüm ama, yalan mı?
ELLA: O da ne demek?
EMMA: Altımın kanamasının sebebi o demek. Çocuk yapmak için.
ELLA: Aptal aptal konuşma. Git, formanı değiştir.
EMMA: Bundan başka formam yok.
ELLA: O zaman başka bir şey giy.
EMMA: Ölünceye dek burada kalamam ya.
ELLA: Kimse ölene dek burada kalacak değil. Hepimiz gidiyoruz.
EMMA: Öyle mi?
ELLA: Öyle. Avrupa'ya gidiyoruz.
EMMA: Kim?
ELLA: Hepimiz.
EMMA: Babam da geliyor mu?
ELLA: Yok. O herhalde gelmiyor.
EMMA: Neden? O da görmek istemez mi Avrupa'yı?
ELLA: Bilmem.
EMMA: Yani, bi tek sen, ben, Wes, üçümüz gideceğiz, öyle mi? Öööğ, felaket!
ELLA: Nedenmiş? Nesi felaket? Tatil gibi bir şey olur.
EMMA: Burdan farklı olmaz ki.
ELLA: Tabii olur. Bi kere orası Avrupa. Yepyeni bir yer.
EMMA: Gene de biz aynı insanlar olacağız.
ELLA: Nen var senin? Neden böyle şeyler söylüyorsun?
EMMA: Yalan mı?
ELLA: Her şey düzelsin, iyi olsun diye elimden geleni yapıyorum. Bir şeyleri değiştirmeye çabalıyorum. Hayatımıza biraz serüven katmaya çalışıyorum. Sense hepsini tuz buz ediyorsun.
EMMA: Zaten Avrupa'ya gidecek paramız yok.
ELLA: Git, üstünü değiştir.
EMMA: Gitmiyorum işte! (*Masaya gider, sağ tarafında oturur.*)
ELLA: Baban burda olsaydı hemen dediğini yapardın.
EMMA: Babam burada değil.
ELLA: Birazcık laf dinlesen olmaz mı?
EMMA: Olmaz, çünkü söz dinlemek ölmek demek. Ölmeye başlamak demek.

ELLA: Daha böyle konuşacak yaşa gelmedin.

EMMA: Yerde, çamurların içinde sürükleniyordum.

ELLA: Kendi kabahatin. Gitme diye o kadar söyledim.

EMMA: Birden her şey değişti. Artık aynı insan değildim. Koskoca bir hayvana bağlı, onun peşinden sürüklenen bir et yığınından başka bir şey değildim.

ELLA: Bu da sana bir ders olsun.

EMMA: Kafamda bütün yolculuğu tasarlamıştım. Doğru Baja'ya gidecektim.

ELLA: Meksika'ya mı?

EMMA: Balıkçı teknelerinde çalışacaktım. Derin denizlerde balık avlamak için tekne tutan işadamlarının koca koca kılıç balıklarını, barakudaları yakalamalarına yardım edecektim. Kıyı boyunca çalışarak ilerleyecektim. Bütün kıyı köylerine uğrayacaktım. İspanyolca konuşacaktım. Sonra araba tamirciliği de öğrenecektim. Bozulan arazi vitesli araçları onaracaktım. Vites kutularını. Her bir şeyi tamir etmesini öğrenebilirdim. Sonra aşçılık da öğrenirdim. Bir yandan da roman yazardım. Mutfakta. Mutfak romanları. Derken kitap yayınlanınca, Meksika'nın ortasındaki vahşi ormanlarda kaybolacaktım. Aynı o adam gibi.

ELLA: Hangi adam?

EMMA: Sierra Madre'nin Definesi'ni yazan adam.

ELLA: Sen o filmi nerde gördün?

EMMA: Adamın adı yok, adının baş harfleri var yalnızca. Sonra kendi de yok olmuş. Kimse telif haklarının nereye gönderileceğini bilememiş. Kaçmış, kurtulmuş.

ELLA: Ne biçim konuşuyorsun? Sen o tür işler yapmak üzere yetiştirilmedin ki. Sana göre değil öyle şeyler. Oturup güzel güzel nakış işlemek dururken ne diye tamirci olacakmışsın?

EMMA: Arabanın her türlüsü hoşuma gidiyor. Seyahat etmek istiyorum. Sonra, bi düşün, yolda kalan insanlara yardım edebilecek tek kişi olmak ne güzel. Sanki büyücülük gibi bir şey. Kaputu açtığın gibi büyülü gücünü gösteriyorsun.

ELLA: Ne diye hayal kuruyorsun?

EMMA: Şimdi hayal kurmuyorum. Demin kuruyordum. En son, yuları taktığım ana kadar. Ama at birden fırlayınca... hayal mayal kalmadı. Kendimi çamurların içinde sürünürken gördüm.

ELLA: Git üstünü değiştir.

EMMA: Hep bu lafı tekrarlayıp durma. Sanki tekrarladıkça sorumluluktan kurtulacaksın.

ELLA: Artık dediklerini doğru dürüst kavrayamıyorum bile.

EMMA: İyi.

ELLA: Nesi iyi?

EMMA: Kavrayabilseydin, o zaman beni anlamış olurdun.

(Sessizlik. ELLA döner, buzdolabının kapağını yeniden açıp içine bakar.)

EMMA: Aç mısın?

ELLA: Yoo.

EMMA: Sırf alışkanlık, demek?

ELLA: Ne?

EMMA: Açmak... Kapamak...

(ELLA buzdolabını kapayıp EMMA'ya döner.)

ELLA: Hey Allahım! Seninle nasıl başedeceğim, EMMA?

EMMA: Bırak gideyim.

ELLA: (*Bir süre susar*) Daha çok küçüksün.

(ELLA soldan çıkar. EMMA masada otururken çevresine bakınır, sonra ağır ağır kalkar, buzdolabına gider. Bir an önünde durur, sonra ağır hareketlerle kapısını açıp içine bakar. Buzdolabının içiyle konuşur.)

EMMA: Merhabaaa! Kim var orada? Kimse yok mu? Meteliksiz değiliz, haberiniz olsun. Saklanmanıza gerek yok. Para geldiği gibi gidiyor, ama meteliksiz değiliz. Açlar sınıfına dahil değiliz. *(Avukat TAYLOR sağdan girer, buzdolabıyla konuşan EMMA'yı seyreder. Orta yaşlı, şık giyimli bir adamdır. Elinde evrak çantası vardır. Öylece durup kıza bakar.)*

EMMA: (*Buzdolabının içine doğru konuşur*) Orada mısır ekmeği var mı? Huuuuu huuuuu! Sebze falan bulunur mu? Şalgaaam?

Başka kök sebze? Yok mu? Hiçbi şey yok mu? Neyse, üzülme. Utanılacak bir şey değil. Daha kötüsünü de görmüşüm ben. Okula beslenmemi gazete kâğıdına sarıp götürmüşlüğüm bile var. En kötüsü o. Hiç beslenme götürmemekten daha beter. Onun için üzülme. Yakında birtakım arkadaşlar gelir sana da. Kıyına köşene küçücük yumurtalar yerleşir. O kapaklarının altına sarı sarı margarinler oturur, buzluğuna ise donmuş bir tavuk — (*Bir an durur*) Benim tavuğu gördün mü, onu söyle! Anasını sittiğimin orospu çocuğu!

(Dolabın kapağını çarparak kapatır, döner, TAYLOR'un orada dikildiğini görür. Bakışırlar. TAYLOR gülümser.)

TAYLOR: Anneniz evde mi?

EMMA: Bilmem.

TAYLOR: Dışarda arabasını gördüm de, herhalde evdedir dedim.

EMMA: O annemin arabası değil.

TAYLOR: Ben, onun sanıyordum.

EMMA: Araba, babamın.

TAYLOR: Ama anneniz kullanıyor.

EMMA: Ama satın alan babam.

TAYLOR: Yaa, demek öyle?

EMMA: Kaiser Fraser marka.

TAYLOR: Yaaa?

EMMA: Babam matrak arabaları sever. Bir tane de Packard'ı var.

TAYLOR: Yaa?

EMMA: Babam diyor ki, bir tek onlar çelikten yapılmaymış.

TAYLOR: Yaaa?

EMMA: Arabayı param parça etti, sonra yeni baştan topladı, ama kimse anlamıyor.

TAYLOR: Packard'ı mı?

EMMA: Hayır, ötekini.

TAYLOR: Demek öyle?

EMMA: Peki, siz kimsiniz?

TAYLOR: Adım TAYLOR. Annenizin avukatıyım.

EMMA: Başı dertte falan mı yoksa?

TAYLOR: Yoo. Hayır, kesinlikle öyle bir şey yok.
EMMA: O zaman burada ne işiniz var?
TAYLOR: Annenle... bir konuyu görüşecektik de.
EMMA: Amma ürkünç bi tipsin.
TAYLOR: Sahi mi?
EMMA: Evet, sahi. Tüylerimi ürperttin birden. Öcü görmüş gibi oldum.
TAYLOR: Annenizle görüşmeye gelmiştim.
EMMA: Olabilir. Ama şu anda benimle görüşmektesiniz.
TAYLOR: Doğru. (*Sessizlik. Rahatsız bir havayla etrafına bakar*) Biri kapınızı kırmış galiba.
EMMA: Babam.
TAYLOR: Kazayla mı oldu?
EMMA: Hayır, bile bile kırdı. Kafası bozuktu.
TAYLOR: Demek öyle? Kendisi çok asabi herhalde.
EMMA: Ne demek istiyorsun sen?
TAYLOR: Dedim ya...
EMMA: Dediğini duydum. Neden annemle konuşmak istiyorsun?
TAYLOR: Bir iş konusu görüşeceğiz.
EMMA: Annem iş kadını değil ki. İşten mişten hiç anlamaz.
TAYLOR: Neden?
EMMA: Kerizin tekidir de ondan. Her lafa inanır.
TAYLOR: Bana son derece aklı başında biriymiş gibi geldi.
EMMA: Onu ne için kullandığına bağlı tabii.
(*TAYLOR kıza bakar. Sessizlik.*)
TAYLOR: Terbiyesizliğin lüzumu yok.
EMMA: Kaybedecek bir şeyim de yok.
TAYLOR: Sahiden kızısınız, değil mi?
EMMA: Sen ne iş yaparsın, ahbap?
TAYLOR: Oturmamda bir sakınca var mı?
EMMA: Benim için hava hoş. Ama babamın hoşuna gitmeyebilir.
TAYLOR: Evde mi?
EMMA: Her an gelebilir.
TAYLOR: (*Oturmak üzere masaya doğru yürürken*) Neyse, ben annenizi bekleyeceğim.

EMMA: İnanılmaz korkunç sinirlidir. Annemle birlikte yakaladığı bi herifi az daha öldürüyordu.

TAYLOR: (*Sağ taraftaki sandalyeye otururak*) Yanlış anlama var galiba. Ben, iş için bulunuyorum burada.

EMMA: Çok çabuk patlar. Bütün aile öyledir. Babası da aynı onun gibiymiş, ondan önce büyükbabası da... WESLEY de aynı babam gibidir. Sıvı dinamit yani.

TAYLOR: (*Evrak çantasını masanın üstüne koyar.*) Sıvı dinamit mi?

EMMA: Aynen. Bir de adı vardı ama... neydi?

TAYLOR: Bilemeyeceğim.

EMMA: Kimyasal bi madde. Içki içmesinin sebebi de aynı. Kanında bir şey var. İrsiymiş. Son derece patlayıcı.

TAYLOR: Tehlikeli desene.

EMMA: Hem de nasıl!

TAYLOR: Böylesi bir çevrede yaşamaktan korkmuyor musun?

EMMA: Yoo. Kanında o maddeyi taşıyanların içinde olur korku, taşımayanlarda olmaz. Bende yok.

TAYLOR: Ya?

EMMA: Nitrogliserin... tamam adı bu işte. Nitrogliserin.

TAYLOR: Nasıl yani?

EMMA: Kanında var. Nitrogliserin.

TAYLOR: Acaba annenizi çağırmanız mümkün mü?

EMMA: (*Gözlerini adamdan ayırmadan haykırır*) AAANNNNEEE!

TAYLOR: (Bir an sustuktan sonra) Teşekkürler.

EMMA: Annemden ne istiyorsun?

TAYLOR: (*Sinirlenmeye başlayarak*) Daha önce söyledim.

EMMA: Onun da altı kanıyor mu?

TAYLOR: Ne?

EMMA: Anlarsın ya... Ondan da kan geliyor mu?

TAYLOR: Bu konuşmayı sürdürmek istediğimi sanmıyorum.

EMMA: İyi ya, pekâlâ.

(EMMA masaya gelip TAYLOR'un karşısına oturur, gözlerini adamdan ayırmaz. Bir süre sessiz otururlar. TAYLOR rahatsızlık içinde kıvranır. Evrak çantasının üstünde parmaklarıyla tempo tutar. EMMA sinir bozucu bir şekilde ona bakmayı sürdürür.)

TAYLOR: Bu ev harika. (*Kız baktıkça bir an susar*) Yani, yeri çok iyi demek istiyorum. Potansiyeli olan bir arazi. (Duraksar) Tabii, ucuz konut ihtiyacının karşılanması amacıyla tarımın gittikçe geri plana itildiğini görmek çok acı, ama n'aparsınız? Çağın gereklerinden biri bu. Gezegenimiz üstündeki insanların sayısı çok arttı. Bütün mesele burada. Basit matematik hesabı. İnsanlar çoğaldıkça barınak gereksinmesi artıyor. Barınaksa toprak istiyor. Basbayağ bir denklem işte. Konut sağlamamız gerek insanlara. Yeni insanlara. Ne mutlu bize ki bunu sağlamanın mümkün olduğu bir ülkede yaşamak şansına sahibiz. Bazı ülkelerde, örnekse Hindistan'da, böyle bir şey imkânsız. İnsanlar muz yaprakları altında barınıyorlar.

(WESLEY, elinde açılır kapanır parmaklıklı bir kafes taşıyarak girer. Sahnenin ortasına bu kafesi kurar. Küçük dikdörtgen biçiminde, bebeklerin oyun parkına benzeyen bir şeydir bu. Döner, TAYLOR'a bakar, sonra EMMA'ya döner.)

WESLEY: (*EMMA'ya*) Bu kim?

EMMA: Avukatmış.

(TAYLOR geniş geniş sırıtarak ayağa kalkar, elini WESLEY'e uzatır. WESLEY eli sıkmaksızın adama bakar.)

TAYLOR: Ben TAYLOR. Siz oğlu olmalısınız.

WESLEY: İyi bildin. Ben oğluyum.

(WESLEY sağdan çıkar. TAYLOR oturur, rahatsız bir yüzle EMMA'ya gülümsemeye çalışır. EMMA gözlerini ondan ayırmaz.)

TAYLOR: Garip bir duygu.

EMMA: Ne?

TAYLOR: Düşman topraklarındaymışım gibi hissediyorum kendimi.

EMMA: Doğru.

TAYLOR: Savaştan beri böyle bir duyguya kapılmamıştım.

EMMA: Ne savaşı?

(TAYLOR ona bakakalır. WESLEY sağdan girer, kucağında küçük, canlı bir kuzu vardır. Kuzuyu parmaklığın içine bırakır, hayvanın hareketlerini izlemeye koyulur.)

EMMA: (*WESLEY'e*) Nesi var onun?

WESLEY: (*Kuzuya bakarak*) Sürfe.

EMMA: Ne diye içeri getirdin öyleyse? Buraya mikrop saçacak.

WESLEY: (*Kuzuyu seyreder*) Annemden kapmışsın.

EMMA: Neyi annemden kapmışım?

WESLEY: Mikrop! Mikrop fikrini yani. Gözle görünmeyen ama havada esrarengiz bir şekilde uçuşan mikroplar! Her şey, kötü bir şey taşıyor olabilir.

TAYLOR: (*WESLEY'e*) Ama, yani bence de... eğer hayvanı sürfe sarmışsa, mutfakta bulunması... yani yiyeceklerin yakınında... doğru olmaz.

WESLEY: Bizde yiyecek bir şey yok ki.

TAYLOR: Yaa? Ama gene de... yiyeceğiniz olduğunda, burada pişiriyorsunuz herhalde?

EMMA: Bu da bi şey mi? Ağbim mutfakta yerlere işer.

TAYLOR: Yabancılarla hep böyle mi konuşursunuz?

EMMA: Bak, işte o yerde gördüğün ne, biliyor musun? Benim kartonlarımın üstünde... Sidik!

WESLEY: (*TAYLOR'a*) Sen burada ne arıyorsun?

TAYLOR: Kapıdan girdiğimden beri sorguya çekiliyorum, ne bu? Annenizle buluşmaya geldim.

WESLEY: Evi satmaya kalkan sen misin?

TAYLOR: Bir takım görüşmeler yapıyoruz, evet.

EMMA: (*Ayağa fırlar*) Ne? Hangi evi satmaya kalkıyor? Bu evi mi?

TAYLOR: (*EMMA'ya*) Söylemedi mi?

WESLEY: Bana söyledi.

EMMA: Nerde oturacağız, peki?

WESLEY: Sen zaten evi terk ediyorsun. Sana ne?

EMMA: (Kulise seslenir) AAAANNNNNNEEEEE!

TAYLOR: (*WESLEY'e*) Kızcağızı sarsmak istememiştim.

WESLEY: Babamla görüşmeyecek misin?

TAYLOR: Bu aşamada gerek yok.

WESLEY: Dünyada satmaz, haberin olsun.

TAYLOR: Bakarsın satmak zorunda kalır. Annenizin dediğine göre pek borcu varmış.

EMMA: Kime? Kime borcu varmış?

TAYLOR: Herkese. Gırtlağına kadar borç içinde.

EMMA: Hiç de değil! Bir kuruş borcu yok! Her şeyin parası ödendi.

WESLEY: Kes sesini EMMA. Git üstünü değiştir.

EMMA: Sen kes sesini! Bu herif adinin teki. Varımızı yoğumuzu elimizden alıp satacak. Köküne kadar üçkâğıtçı.

WESLEY: Biliyorum, ama sesini kes. Tamam mı?

EMMA: (*TAYLOR'a*) Babamın kimseye borcu yok!

TAYLOR: (*WESLEY'e*) Gerçekten çok üzüldüm. Anneniz söylemiştir sandım.

(ELLA soldan girer. Giyinmiş, çantasını, beyaz eldivenlerini almıştır. TAYLOR onu görünce ayağa kalkar.)

ELLA: Ne bağrışıyorsunuz öyle? Aaaaa, Bay TAYLOR. Sizi yarım saat sonra bekliyordum.

TAYLOR: Biliyorum. Ama arabayı dışarda görünce daha erken geleyim dedim.

ELLA: Aman ne iyi ettiniz. Herkesle tanıştınız mı?

TAYLOR: Tanıştık.

ELLA: (*Kuzuyu fark eder*) Bu hayvanın burada ne işi var, WESLEY?

WESLEY: Sürfe sarmış.

ELLA: Çıkar onu mutfaktan.

WESLEY: Ama evin en sıcak yeri burası.

ELLA: Dışarı çıkar, dedim!

EMMA: Anne, sen evi mi satıyorsun?

ELLA: Kim söyledi buna?

TAYLOR: Korkarım, ben ağzımdan kaçırdım.

ELLA: Şimdi bu konuyu tartışacak değilim, EMMA. Git üstünü değiştir.

EMMA: (*Soğuk*) Evi satacak olursan bir daha yüzüne bakmam!

(EMMA soldan çıkar. TAYLOR bozuk bozuk gülümser)

TAYLOR: Kusura bakmayın, n'olur. Haberi var sanıyordum.

ELLA: Önemli değil. Kendisi burdan gidiyor nasıl olsa. Şimdi, bana bak, Wes, biz TAYLOR ile öğlen yemeğine çıkıyoruz. İş görüşmesi yapacağız. Döndüğümde o hayvanı mutfakta görmiyeyim.

TAYLOR: (*WESLEY'e döner, elini uzatır*) Tanıştığımıza çok memnun oldum.

(WESLEY elini uzatmaksızın ona bakar.)

ELLA: (*TAYLOR'a*) Tabiat itibariyle aksidir. Babasına çekmiş.

TAYLOR: Anlıyorum. (*WESLEY'e*) Sen de de nitrogliserin var, ha? *(Kendi kendine güler.)*

(ELLA ile TAYLOR çıkmak üzere sağa yürürler. ELLA, WESLEY'e döner.)

ELLA: EMMA'ya göz kulak ol, Wes. Daha yeni illeti geldi. Kızlar için zordur ilk seferinde, biliyorsunuz.

(TAYLOR ile ELLA çıkarlar. WESLEY bir süre öylece durur. Döner, kuzuya bakar.)

WESLEY: (*Kuzuya bakarak*) "Amerikan kuzusu yiyin. Yirmi milyon çakalın bir bildiği olmalı!"

(Buzdolabının yanına gider, kapısını açıp içine bakar.)

WESLEY: Talihine küs. Noel Baba henüz gelmemiş.

(Dolabın kapısını çarparak kapar, kuzuya döner, uzunca bakar.)

WESLEY: (*Kuzuya*) Sense talihlisin, çünkü açlıktan gebermek üzere değilim. Evet, talihlisin, çünkü biz uygar bir aileyiz. Ya Kore'de olsaydın? Mukavva duvarlardan içeri oluk oluk yağmur suyu akan bir yerde... Sense çamurlar içinde bir direğe bağlısın, iliklerine kadar ıslanmışsın, sıskan çıkmış, açsın... Ama hiç fark etmez, çünkü her zaman senden daha aç biri bulunur. Birisi açtır. O açlıkla eline bir bıçak alıp dışarı çıkar. Seni boğazlar, gırtlağını keser, çiğ çiğ yer. Onun açlığı seni yer. Oysa sen de açsındır.

(Dışarda çöp bidonlarının devrildiğini belli eden büyük gürültü. WESLEY'in babası WESTON'un sağdan bağırdığı duyulur.)

WESTON'un SESİ: (Dışardan) ALLAHIN BELASI ÇÖP BİDONLARINI ALLAHIN BELASI KAPININ ÖNÜNE KİM KOYDU?

(WESLEY bir an dinler, koşarak soldan çıkar. Sağ taraftan, dışardan birtakım başka şeylerin devrilme sesleri. WESTON'dan küfürler. Derken içeri girer. İçi kirli çamaşır dolu torba tipi bir çanta ile çok büyük bir kesekâğıdı taşımaktadır. Çok iri yarı, orta yaşlı bir adam-

dır. Üstünde eski püskü bir siyah palto, başında mavi bir beyzbol kepi, ayaklarında lastik ayakkabılar vardır. Pantolonu bollanmış ve ütüsüz. Tıraş olmamış, biraz sarhoş. Bir iki adım atar. Kuzuyu görünce şaşkın durur. Bir dakika kuzuya bakar. Masaya gidip kesekâğıdıyla torbayı koyar, tekrar sahne ortasına dönüp kafes içindeki kuzuya bakar.)

WESTON: (*Kuzuya*) Sen ne arıyorsun burada? (*çevresine bakar, kendi kendine konuşur*) Burası içersi mi, dışarsı mı? İçersi... değil mi? Bura evin içi. Kapı olmasa bile gene de evin içi. (*kuzuya*) Tamam mı? (*kendi kendine*) Tamam. (*kuzuya*) O zaman sen ne bok yemeğe burada bulunuyorsun? (*kendi kendine güler*) Gülünecek bir şey yok.

(Buzdolabının yanına gidip kapısını açar)

WESTON: Harika! SIFIR! SIFIRA SIFIR ELDE VAR SIFIR! BOMBOŞ! TAMTAKIR! (*genel olarak eve bağırır*) BRAVO, GENE BECERDİK! GENE HER BİR ŞEYİ PEDER BEYİN ÜSTÜNE YIKMAYI BAŞARDIK! HER TÜRLÜ BAKIM! İAŞE VE İBATE ONUN İŞİ! HARİKA!

(Dolabın kapağını çarparak kapatır, masaya gider.)

WESTON: Bu evde neden buzdolabı bulunduruyoruz, aklım ermiyor. Kapağını çarpmaktan başka bir işe yaradığı yok.

(Yiyecekle dolu kesekâğıdını alıp yeniden buzdolabına doğru yürürken kendi kendine konuşur.)

WESTON: Sabahtan akşama, geceden sabaha çarpılır durur. KÜÜÜT! GÜÜÜÜM! KÜÜT! Herkes ne bekliyor acaba, mucize mi? HERKES MUCİZE Mİ BEKLİYOR?

(Buzdolabının kapağını açar, kesekâğıdından enginarları çıkarıp içine doldurmaya başlar. Sağdan girmiş olan WESLEY'e arkası dönüktür, onu görmez.)

WESTON: (*Eve*) ARTIK MUCİZE FALAN YOK! BU GÜNDEN İTİBAREN MUCİZELER BİTTİ TÜKENDİ! GELEN YALNIZCA BENİM! KARŞINIZDAKİ, BAY KÖLE'DEN BAŞKASI DEĞİL! BOŞALAN KİLERİ DOLDURMAYA GELDİ!

WESLEY: Ne diye bağırıyorsun? Evde kimse yok.

(WESTON hızla döner, oğluyla yüz yüze gelir, WESLEY kıpırdamaz.)

WESTON: Ne bok yemeğe öyle sinsi sinsi yaklaşıyorsun? Ya seni gebertseydim?

WESLEY: Kesekâğıdında ne var?

WESTON: Yiyecek! Başka ne olacak? Birinin bu evi doyurması gerek.

(WESTON buzdolabına dönüp enginarları yerleştirmeye devam eder.)

WESLEY: Yiyecek ne?

WESTON: Enginar. Ne sandın?

WESLEY: *(Yaklaşır)* Enginar mı?

WESTON: İyi bildin. Çöl enginarı, enginarın iyisi. Hot Springs'den yarı fiyatına aldım.

WESLEY: Enginar almak için ta oralara mı gittin?

WESTON: Tabii ki hayır! Sen beni ne sanıyorsun, gerzek filan mı. Arazime bakmak için gitmiştim.

WESLEY: Ne arazisi?

WESTON: Çöldeki arazim. Şimdi sesini kes! Sen gelinceye kadar her şey yolundaydı. Kendi kendime konuşuyordum, her şey tıkırındaydı.

(WESTON kesekâğıdındakileri dolaba boşaltır, kapısını çarparak kapar, kâğıdı buruşturur, masanın başına döner. Torbadan kirli çamaşırlarını çıkartarak masanın üstüne koymaya başlar. WESLEY buzdolabına gider, açar, enginarlara bakar. Bir tanesini eline alıp yakından bakar. Tekrar yerine koyar. Bütün bunları yaparlarken konuşmayı sürdürürler.)

WESLEY: Çölde arazin olduğunu hiç bilmiyordum.

WESTON: Elbette var. Altı dönüm arazim var orada.

WESLEY: Bana hiç söylemedin.

WESTON: Neden sana söyleyecek mişim? Annene söyledim.

WESLEY: O bana bir şey demedi.

WESTON: Eeeee, kes sesini.

WESLEY: Nasıl bir arazi?

WESTON: Hiç de tahmin ettiğim gibi değil, orası kesin.

WESLEY: Nasıl öyleyse?

WESTON: Tahmin ettiğim gibi değil, dedim ya. Herifin biri kapıya gelmiş satıyordu, ben de biraz aldım.

WESLEY: Nasıl bir herif?

WESTON: Öyle bir herif. Kalıbı kıyafeti yerindeydi. Ağzı da bayağ laf yapıyordu. İlersi için bir yatırım olur, dedi. Oralar gelişecekmiş, müthiş şeyler yapılacakmış. Golf alanları, alışveriş merkezleri, bankalar, saunalar. Öyle şeyler işte. Ben de arazi aldım.

WESLEY: Kaç para ödedin?

WESTON: Yani hepsini ödemedim. Biraz peşin verdim. Aptal değilim ya.

WESLEY: Ne kadar verdin?

WESTON: Sana ne diye söyleyecekmişim? Zaten borç aldım, onun için kaç para ödediğim senin üstüne vazife değil.

WESLEY: Sonra fos çıktı, değil mi?

WESTON: Hem de nasıl! Sopalardan sopalara gerilmiş birtakım ipler yalnızca. Kertenkeleler cirit atıyor.

WESLEY: Çevresinde bir şeyler yok mu?

WESTON: Bi bok yok. Sırf çöl. Boktan araziye su götürmenin yolu bile yok. Üstüne bir karavan bile oturtamazsın.

WESLEY: Adam nerde peki?

WESTON: Ne bileyim ne cehennemde? Annen nerde peki?

WESLEY: Dışarı çıktı.

WESTON: O kadarını anladık. Araba da yok. Nereye gitti?

WESLEY: Bilmem.

WESTON: (*Boşalmış kirli torbasını katlayıp koltuğunun altına sıkıştırır*) İyi, döndüğünde söyle şu çamaşırları yıkayıversin. Çoraplardan başka hiçbir şeye çamaşır suyu koymasın, tamam mı? Gömlek yakalarına da kola istemez. Aklında tutabilecek misin?

WESLEY: Eh, herhalde. Çamaşır suyu istemez. Kola istemez.

WESTON: Tamam. İyi anlamışsın. Unutma ama. (*Sağ çıkışa yönelir.*)

WESLEY: Nereye gidiyorsun?

WESTON: Seni ilgilendirmez. Nereye gideceğimi ben bilirim. (*durur, kuzuya bakar*) Bu kuzunun nesi var?

WESLEY: Sürfe.

WESTON: Vah hayvancık... Mavi bi bok vardı ya, ondan sür. Bir şeyciği kalmaz. Şişedeki mavi suyu biliyorsun ya?

WESLEY: Biliyorum.

WESTON: İşte. Ondan sür. (*Bir an durur, çevresine bakar*) Biliyor musun? Burayı satmayı geçiriyorum aklımdan.

WESLEY: Öyle mi?

WESTON: Öyle. Annene bir şey söyleme.

WESLEY: Söylemem.

WESTON: Bankadan yakamı bırakmazlar herhalde ama... Gene de satsam, Meksika'da bir yer alsam diyordum.

WESLEY: Taa oralarda mı? Neden?

WESTON: İyidir oralar, severim ben. (*yeniden kuzuya bakar*) O mavi ilacı unutma, emi? Kuzuları feda edecek halimiz yok. Bu yıl iki çift ikizden başka bi şey doğmadı.

WESLEY: Üç çift.

WESTON: Üç olsun. Gene az.

WESTON sağdan çıkar.

WESLEY kuzuya bakar.

Işıklar yavaş yavaş söner.

İKİNCİ PERDE

SAHNE

Aynı dekor. Karanlıkta çekiç, testere, vs. sesleri duyulur. Işıklar yavaş yavaş aydınlandığında, sahnenin ortasında yeni bir kapı yapmakta olan WESLEY görülür. Çevresinde, tahta parçaları, çiviler, çekiçler, testere, yerde odun kırpıntıları. Parmaklıklı kafes ile kuzu görünürde yoktur. Ocakta, kocaman bir tencerenin içinde enginarlar kaynamakta. WESTON'un kirli çamaşırları hâlâ yığınlar halinde masanın üstünde durmakta. EMMA, masanın sol tarafında oturmuş, önünde birkaç tabaka büyük karton, magic-markerler, vs. uygulamalı konferans için yeni çizimler yapmakta. Ayağında binici pantolonu, kovboy çizmeler, sırtında kareli kovboy gömleği. Işıklar tümüyle yanar. Her ikisi de kendi işlerine dalmışlardır. WESLEY bir tahta parçasını mezüra ile ölçer, derken sandalyelerden birine dayayarak testere ile keser. Parçaları birbirine çiviler. Bir süre sonra, yaptıkları işlere devam ederek konuşmaya başlarlar.

EMMA: Sence o adamla yatıyor mu?
WESLEY: TAYLOR'la mı? Ne bileyim ben?

EMMA: Bence yatıyor. Herifin parasının peşinde.

WESLEY: Herif bizim paramızın peşinde. Annem onun parasını ne yapsın?

EMMA: "Bizim" paramız mı?

WESLEY: Elimize geçecek olan para.

EMMA: Burası o kadar değerli değil ki.

WESLEY: Bu haliyle değil tabii. Ama bölecekler. Küçük küçük arsalara ayıracaklar.

EMMA: Annem daha fazlasını istiyor.

WESLEY: Neyin fazlasını?

EMMA: Paradan öte bir şey. Aslında saygınlık peşinde.

WESLEY: TAYLOR da amma saygın!

EMMA: O adam sayesinde amacına kolay ulaşacağını sanıyor. Ömür billah burada tıkılıp kalmak istemiyor.

WESLEY: Onun orasını çok önceden düşünseymiş.

EMMA: Düşünememiş. Babamla birlikteyken. Düşünmesine fırsat bırakmazdı ki. Öylece sürüklenip gitmiş.

WESLEY: Annem düşünmekten acizdir. Babam da öyle.

EMMA: Ne kadar insafsızsın.

WESLEY: Her dakka didindikleri halde hiçbir yere varamayan insanlar düşünemezler ki. Vakitleri bile olmaz bi kere.

EMMA: Dün akşam babam geldiğinde neden bana haber vermedin?

WESLEY: Bilmem.

EMMA: Bi sesleniverseydin.

WESLEY: Geldiği gibi gitti. Kirli çamaşırlarını bıraktı.

EMMA: Yiyecek de getirmiş.

WESLEY: Enginar.

EMMA: Hiç yoktan iyidir. (*Sessizlik. İkisi de işlerine devam ederler*) Meksika'nın yarı yolunu bulmuşlardır şimdiye dek.

WESLEY: Kimler?

EMMA: Adama sokuluyor, kıkırdıyor, radyonun düğmesine uzanıyor. Herifin koltukları kabarıyor. Böbürleniyor, ona sosisli sandviçler alıyor, işi konusunda palavralar sıkıyor.

WESLEY: Nasıl olsa dönecek.

EMMA: Bizim hakkımızda bi sürü şey anlatıyor. Nasıl babam deliymiş de ikide bir onu öldürmeye kalkarmış. Yollara düşmüş olmaktan çok memnun, keyfine diyecek yok. Bi sürü yepyeni yerden hızla geçiyorlar. Sonra hududu aşıyorlar, kumar oynuyorlar. Doğruca Baja'ya kumsala gidiyorlar, denize giriyorlar. Akşam ateş yakıp balık kızartıyorlar. Sabah gene yola koyuluyorlar. Ama, Los Cerridos diye bir yerin yakınında arabaları bozuluyor. Kasabaya varmak için tam beş mil yürümeleri gerek. Eski püskü, tek pompalı bir benzin istasyonu çıkıyor karşılarına. Bir de üç bacaklı bi köpek. Bütün kasabada bi tek araba tamircisi varmış, o da benmişim. Beni görünce tanımıyorlar ama. Acaba "oto"larını onarabilir miyim diye soruyorlar. Ben İspanyolcadan başka dil konuşmuyorum. Bu arada İngilizceyi unutmuşum. Gene de ne istediklerini anlıyorum. Benim de baştan aşağı kendi topladığım arazi vitesli International kamyonetim var. Onları arabama alıp, yolda kaldıkları yere geri götürüyorum. Atlayıp kaputu açıyorum. Bir de bakıyorum ki, ola ola distribütörün içindeki rotor kırılmış. Ama onlara çaktırmıyorum durumu. Jeneratörün, bobinlerin, platinlerin, bujilerin toptan değişmesi gerektiğini, ayrıca karbüratörün de bakım istediğini söylüyorum. Öyle kolay bir iş değil, gece kalmaları şart. İşçilik için de ayrıca para alacağım. Neyse, garajda bi kamp yatağı kuruyorum onlara, iyice uykuya daldıklarında motoru olduğu gibi çıkarıp yerine kötü bir Volkswagen motoru takıyorum. Sabahleyin, işçilik ücretinin iki katını alıp yolcu ediyorum kerizleri. Motorlarını satıp anormal para kazanıyorum.

WESLEY: Başka işin yoksa şu enginarlara bir bakar mısın?

EMMA: Başka işim var.

WESLEY: Neymiş?

EMMA: Çizimlerimi baştan yapıyorum.

WESLEY: Ne diye o saçmalıkla vakit harcıyorsun? Daha önemli şeylerle uğraşsana.

EMMA: Enginarlara bakmak gibi!

WESLEY: İyi bildin.

EMMA: Enginarlara kendin bak. Benim işim var.

WESLEY: Senin aybaşın var!

EMMA: Özel hayatımı karıştırma. Hiç de hoş değil. Çok anlayışsızsın.

WESLEY: Tencereye biraz su ekleyiver. Yoksa dibi tutacak.

(*EMMA, magic-markerini atıp kalkar, enginar tenceresinin oraya gider, içine bir bakar, gene yerine döner ve kartonlarıyla uğraşmayı sürdürür.*)

WESLEY: Nasıl?

EMMA Harika. Tencerede takır takır kaynayan bir cennet adeta. Sen ne yapıyorsun, peki?

WESLEY: Yeni kapıyı. Neye benziyor?

EMMA Testereyle kesilmiş bi sürü tahta parçasına.

WESLEY: Hiç değilse yararlı bir iş.

EMMA: Kapısız da pekâlâ idare ediyorduk. Üstelik, muhtemel müşterileri de kaçırabilirdik, fena mı? Bu haliyle ev, tavuk kümesine benziyor. (*Tavuğunu hatırlar*) Aaaah, tavuğum! Annemi o an öldürebilirdim!

WESLEY: Neler dönüyor hâlâ anlayamadın, değil mi?

EMMA: Nerde, neler dönüyor?

WESLEY: Burada. Evi ideal bir çift satın alacak sanıyorsun. Bay ve Bayan Amerika! Ama kazın ayağı öyle değil. TAYLOR alacak.

EMMA: O adam avukat.

WESLEY: Emlakçılarla birlikte çalışıyor. Bakir topraklara göz diken spekülatörlerle.

EMMA: N'olacak?

WESLEY: Olacağı şu: Yalnızca evimizi elden çıkarmıyoruz. Ülkemizi de yitiriyoruz.

EMMA: Sanki bi istila varmış gibi konuşuyorsun.

WESLEY: Var da ondan. Zombilerin istilası. TAYLOR, baş zombi. Öteki zombilerin öncüsü. Öteki zombilerin de yolda olduklarının habercisi yalnızca. Yakında hepsi bu kapıdan girip gelecek.

EMMA: Önce sen kapıyı bitirip yerine tak da...

WESLEY: Buldozerler gelip avokado ağaçlarını yerle bir edecek.

Dev çelik toplar duvarları yıkacak. Ellerinde ozalit planlarla dolaşan, kollar sıvalı ustabaşları gelecek. Dönümlerce araziyi çelikten çatı tabanları kaplayacak. Çimento yığınları. Prefabrike duvarlar. Zombi mimarisi. Gözle görünmeyen zombilerin sahip olduğu. Bütün öteki zombilerin rahatı için zombilerin inşa ettiği. Bir zombi kenti kurulacak. Burada hem de. Tam bizim şimdi yaşadığımız yere.

EMMA: Biz de işgal ederiz burayı. Babamın tabancası var.

WESLEY: Japon tabancası.

EMMA: İşliyor ama. Bi keresinde bir tavus kuşu vurdu babam.

WESLEY: Tavus kuşu mu?

EMMA: Bi vurdu, tuz buz etti hayvanı. Orada, ceviz ağacının tepesindeydi. Bütün gece car car bağırmıştı.

WESLEY: Çiftleşme zamanıydı herhalde.

EMMA: (*Uzun bir sessizlikten sonra*) Geri dönerler mi dersin?

WESLEY: Kimler?

EMMA: Anamız... babamız.

WESLEY: Yani... günün birinde mi?

EMMA: Hıı. Belki de hiç dönmezler, bütün buralar bize kalır. Biz burayı adam edebiliriz.

WESLEY: Ömür boyu burada kalacak değilim.

EMMA: Nereye gideceksin?

WESLEY: Bilmem. Alaska'ya belki.

EMMA: Alaska'ya mı?

WESLEY: Tabii. Olamaz mı?

EMMA: Ne var Alaska'da?

WESLEY: Yeni ufuklar.

EMMA: Aklını mı kaçırdın sen? Orada her yer buzla, bir de ırz düşmanlarıyla dolu.

WESLEY: İmkanlarla dolu. Keşfedilmemiş bir belde.

EMMA: Bi sürü buzdağını keşfedip de ne olacak?

(Birden WESTON sağdan, yuvarlanırcasına girer. Geçen seferkinden epeyce daha sarhoştur. EMMA ayağa fırlar, masanın başında, gitsin mi kalsın mı bilemeyerek öylece durur. WESTON kızına bakar.)

WESTON: (*EMMA'ya*) Korkma. Korkma, diyorum! Gelen, babacığından başkası değil. Otur!

(EMMA oturur. WESLEY rahatsız, olduğu yerde durmaktadır. WESTON yerdeki tahta parçalarına bakar.)

WESTON: BU BOKTAN MEZBELE NE BÖYLE? EVİN İÇİNDE AHIR MI İNŞA EDİYORSUNUZ.

WESLEY: Yeni bir kapı.

WESTON: Ne? Öyle ağzının içinde konuşmasana geviş getirir gibi. Ağzını aç da öyle konuş. Konuş!

WESLEY: Konuşuyorum.

WESTON: İyi. Şimdi sorduğuma cevap ver. Nedir bu?

WESLEY: Yeni kapı.

WESTON: Ne demek, yeni kapı? Eskisine ne oldu?

WESLEY: Eskisi yok.

(WESTON hafifçe sallanarak döner, sahnenin sağından dışarı bakar.)

WESTON: Haaaa. (*WESLEY'e döner*) Nereye gitti?

WESLEY: Sen yıktın.

WESTON: Yaaa? (*masaya doğru bakar*) Çamaşırlarım yıkandı mı?

EMMA: Daha dönmedi.

WESTON: Daha dönmedi.

WESTON: Kim daha dönmedi?

EMMA: Annem.

WESTON: Annen daha dönmedi mi? Bütün bi gece geçti aradan. Bütün bi gece geçmedi mi?

EMMA: Evet.

WESTON: Bu boktan gezegenin üstüne güneş doğup sonra da tekrar batmadı mı?

EMMA: Evet.

WESTON: (*WESLEY'e döner*) Peki, nerde kaldı bu?

WESLEY: Bilmem.

WESTON: Numara yapma. Bana numara yapma!

(WESLEY'in üstüne yürümeye başlar. Çocuk acele geriler. WESTON durur, olduğu yerde sallanır.)

WESLEY: Bilmiyorum. Sahiden.

WESTON: Onu korumaya çalışma! Artık korumak yok! Annadın mı? Yok! Artık işi tamam.

WESLEY: Nereye gittiğini bilmiyorum.

EMMA Bi avukatla birlikte gitti.

(WESTON ağır ağır EMMA'ya döner.)

WESTON: Neyle?

EMMA: Bi avukatla.

WESTON: Avukat ne demek? Kanun adamı mı? Bir kanun kişisi mi? *(birden haykırır)* AVUKAT NE DEMEK?

EMMA: TAYLOR adında bir adam.

(Uzun sessizlik. WESTON, kızın ne dediğini anlamaya çalışarak, sarhoş bakışlarla onu süzer. WESLEY'e döner.)

WESTON: *(WESLEY'e)* TAYLOR? Sen biliyor muydun?

WESLEY: Şimdiye kadar döner sanıyordum. İş görüşmek için öğlen yemeğine çıkıyoruz, dedi.

WESTON: Sen biliyordun!

EMMA: Belki kaza geçirmişlerdir.

WESTON: *(EMMA'ya)* Benim arabamla! Benim Kaiser-Fraser'ımla! Kafasını kırarım o sittiri boktan herifin!

WESLEY: Belki sahiden kaza geçirmişlerdir. Hastaneleri arayayım.

WESTON: KİMSEYİ ARAMA! *(daha sakin)* Kimseyi arama. *(sessizlik)* O araba antikaydı. Dünyanın parası eder.

EMMA: *(Uzun bir sessizlikten sonra)* Baba? Oturmak ister misin?

WESTON: Ayakta iyiyim. Bu koku ne böyle? Bu koku ne diyorum!

WESLEY: Enginar.

WESTON: Enginar böyle mi kokar?

WESLEY: Kaynatıyoruz.

WESTON: O zaman kaynatmayın! Kesin kaynatmayı, yoksa taşar.

(WESLEY ocağa gidip altını söndürür.)

WESTON: Eve aldığın o şaşkaloz kuzu nereye gitti? Bunu onun için mi yapıyorsun yoksa? Kuzuya ağıl mı yapıyorsun?

WESLEY: Kapı.

WESTON: *(Sallanır)* Oturayım bari.

(WESTON paldır küldür masaya gider, sağ tarafına oturur. EMMA ayağa kalkar.)

WESTON: (*EMMA'ya*) Otur yerine. Otur diyorum. Şu enginarın altını söndür.

WESLEY: Ben söndürdüm.

WESTON: (*Kirli çamaşırları bir yana iter*) Bunların hiçbirini yıkamamış. Aynı getirdiğim gibi duruyor. Elini sürmemiş.

EMMA: Ben yıkarım.

WESTON: Hayır, sen yıkamazsın. Bırak kendi yıkasın, çünkü onun işi. Başka ne işi var? N'apıyor? Bütün gün ne yapıyor? Bi kadın n'apar?

EMMA: Bilmem.

WESTON: Sen neden okula gitmedin?

EMMA: Ben yıkasam da olur. Yıkayıveriyim, n'olucak?

WESTON: YIKAMAYACAKSIN! (*Uzun sessizlik*) Burayı nasıl buluyorsun?

EMMA: Evi mi?

WESTON: Hepsini. Bütün zımbırtıyı. Meyve ağaçlarını! Havayı! Geceleyin gökyüzünü!

EMMA: İyidir.

WESTON: (*WESLEY'e*) Sen nasıl buluyorsun?

WESLEY: Ben olsam satmazdım.

WESTON: Sen olsan satmazdın. Zaten satamazdın! Çünkü senin değil.

WESLEY: Biliyorum. Ama, benim olsa satmazdım.

WESTON: Nedenmiş? Neye yarıyor? Ne işe yarıyor?

WESLEY: Burda duruyor işte. Biz de buradayız. Satılırsa biz burada olamayız.

WESTON: Çok sağlam bir muhakeme. Çoook sağlam. (EMMA'ya) Ağbin kafa bakımından pek parlak değildir, biliyor musun? Akıllı olan sensin. Ve de ukala. Bütün derslerin pekiyi, değil mi?

EMMA: Evet.

WESLEY: Bütün derslerin pekiyi, ama bu boktan yerde küfleniyorsun. Hayatta ne yapmaya niyetlisin?

EMMA: Bilmem.

WESTON: Bilmiyorsun, demek? Acilen bir karara varsan iyi olur, çünkü buraya alıcı buldum. (*sessizlik*) Peşin para verecek birini buldum. Nakit para! (*elini masaya vurur. Uzun sessizlik.*) (*EMMA kalkar, soldan çıkar.*)

WESTON: Nesi var bunun?

WESLEY: Bilmem. İlk kez aybaşı oldu.

WESTON: Ne oldu? Daha çok ufak. Öyle şeyler bu yaşta olmaz ki. Bununki erken olmuş.

WESLEY: Olmuş işte.

WESTON: Ben yokken n'apıyorsunuz burada? Karşılıklı oturup aybaşlarınızı mı konuşuyorsunuz? Ayıp derler bi şey var bi kere. Kızkardeşin aybaşı olduğunda senin bilmemen gerekir. Böyle şeyler kadınlar arasında mahremdir. Gizlidir, senin anlayacağın.

WESLEY: "Mahrem" ne demek, biliyorum.

WESTON: Aferin.

WESLEY: Sen gidip yatsana... Ben de şu kapıyı bitireyim.

WESTON: Ne diye uğraşıyorsun? Satıcam burayı dedim ya. Yeni kapıymış! Parayı sokağa atmanın lüzumu yok.

WESLEY: Ben hâlâ burada yaşıyorum. Ayrılacağım ana kadar da burada yaşayacağım!

WESTON: Ne kadar cesur! Son derece yiğitçe bir yaklaşım. İnan gıpta ediyorum.

WESLEY: Sahi mi?

WESTON: Tabi! Elbette! Yaklaşımdan başka neye gıpta edebilir insan? Benimkine bak. Benim yaklaşımıma bir bak. Gıpta etmiyorsun herhalde?

WESLEY: Etmiyorum.

WESTON: Çünküüü, zehir dolu. Mikrop dolu. Sense zehir nedir anlıyorsun, değil mi? Gördüğün anda tanıyor musun?

WESLEY: Evet.

WESTON: Evet, tanıyorsun. Açıkça anlaşılıyor. Benim zehrimden korkuyorsun.

WESLEY: Korkmuyorum.

WESTON: Sahi?

WESLEY: Sahi.

WESTON: İyi. Büyüyorsun. Ben kendi babamın zehrini gördüğümde senden çok daha büyüktüm. Çok daha büyük. O zaman da nasıl tanıdım, biliyor musun?

WESLEY: Nasıl?

WESTON: Çünkü bana da bulaşmış olduğunu gördüm. Aynen öyle. Onun zehrini taşıdığımı fark ettim. Benim gövdemde babamın zehri. Sence haksızlık değil mi?

WESLEY: Bilmem.

WESTON: Ne yani, ne sanıyorsun? Ben kendim mi istedim?

WESLEY: Yok.

WESTON: O zaman, haksızlık. Değil mi?

WESLEY: Bilmem ki... Olacağı varmış.

WESTON: Ben istemediğim halde, bana da geçti.

WESLEY: Peki ama, aslında nedir?

WESTON: Ne demek aslında nedir? Görmüyor musun?

WESLEY: Var olduğunu biliyorum ama, ne olduğunu bilmiyorum.

WESTON: Öğrenirsin.

WESLEY: Nasıl?

WESTON: Çakalları nasıl zehirlerler?

WESLEY: Strikninle.

WESTON: Nasıl diye sordum! Neyle değil.

WESLEY: Ölmüş bi kuzunun karnına koyarsın zehiri.

WESTON: Tamam. Şimdi anladın mı?

WESLEY: (*Biraz susar*) Hayır.

WESTON: Kalın kafalısın, biliyor musun sahiden kalın kafalısın. (*bir süre susar*) Babamın her hareketini izlerdim. Bir odadan bir odaya gezinirdi, traktör kullanırdı, beyzbol seyrederdi, hiçbir şeye karışmazdı. Anneme karışmazdı. Ağabeylerime de. Hep kenarda kıyıda kalışını izlerdim. Benden başka kimse görmezdi onu. Herkes oradaydı ama, babamı benden başkası görmezdi. Ayrı yaşıyordu. Her şeyin ortasındaydı ama ayrı yaşıyordu. Benden başka kimse fark etmedi.

(Uzun sessizlik)

WESLEY: Enginar yer misin?

WESTON: İstemem.

WESLEY: Alıcı kim?

WESTON: Adamın biri. Kasabadaki "Alibi Kulüp"ün sahibi. Nakit para verecek.

WESLEY: Ne kadar?

WESTON: Meksika'ya gidecek kadar. Orada bana dokunamazlar.

WESLEY: Kimler?

WESTON: Senin üstüne vazife değil, sersem herif! Ne zaman eve gelsem tepemi attırıyorsun. Nasıl beceriyorsun?

WESLEY: Geçinemiyoruz.

WESTON: Amma akıllısın, ha! Müthiş bir gözlem! Sahi, nen var senin? Ne arıyorsun burada?

WESLEY: Evlatlarından biriyim.

WESTON: Hey yarabbi! Sen adamı deli edersin! Teşkilat casusu gibi peşimi bırakmıyorsun. Ne diye hep gözetliyorsun beni?

(WESTON oğluna bakar. Bir an bakışırlar.)

WESTON: Eeeeh, İstediğin kadar gözetle. Bir şey öğrenecek değilsin nasıl olsa.

WESLEY: Avukat herif o işte. Annem onun aracılığıyla satıyor.

(WESTON ayaklanır. Nerdeyse yere yuvarlanır)

WESTON: ÖLDÜRÜRÜM ONU! İKİSİNİ DE ÖLDÜRÜRÜM! Tabancam nerde? Burada tabancam vardı. Savaş yağması tabancam!

WESLEY: Sinirlenme.

WESTON: Sinirlenmeymiş! Bu kez fazla ileri gittiniz. Koynumda ne yılanlar beslemişim. Ve de bi dolu casusu! Arkamı döner dönmez gizli ortaklıklar kuruyorsunuz! HER BİRİNİZ AYRI DOLANDIRIYOR BENİ! Çalışan benim! Eve ekmek getiren benim! BU EV BENİM! BU EVİ BEN SATIN ALDIM! VE DE BEN SATACAĞIM! BÜTÜN PARAYI DA BEN ALACAĞIM ÇÜNKÜ BANA BORÇLUSUNUZ! HEPİNİZ AYRI AYRI BORÇLUSUNUZ! O KARI EVİ BENDEN ÇALAMAZ! BURASI BENİM!

(Masanın üstüne kapaklanır, yere düşmemeye çalışır. WESLEY ona yaklaşır.)

WESTON: DUR! YAKLAŞMA! ÖLMÜYORUM, UZAK DUR BENDEN!

(Masaya tırmanmaya uğraşır, kirli çamaşırları, EMMA'nın kartonlarını yere döker.)

WESTON: Yatak matak istemez. Senden de bi şey istediğim yok! Burası iyi. KİMSE BENİ KIMILDATMAYA KALKMASIN! KİMSE! Ben burada kalıyorum.

(Sonunda masaya tırmanıp üstüne sırtüstü yatar, sızmaya başlar. WESLEY, babasının ulaşamayacağı bir uzaklıkta durup ona bakar.)

WESLEY: *(Olduğu yerde durmuş babasına bakarken)* EMMA! *(cevap yok)* Allah kahretsin. Sızma şimdi. Baba?

(Babasına doğru yavaş yavaş, korkarak yaklaşır. WESTON birden ayılır gibi olur, ama hâlâ yatmaktadır.)

WESTON: FAZLA YAKLAŞMA!

(WESLEY geriye sıçrar.)

WESLEY: Yatağa yatsan daha iyi değil mi?

WESTON: Rahatım gayet yerinde. Uyuştum. Hiçbi şey hissetmiyorum. Uyuşmak çok güzel.

WESLEY: Aslında satmak zorunda değiliz. Onarabiliriz burayı.

WESTON: Artık çok geç. Çok borçlandım.

WESLEY: Ben işe girerim.

WESTON: İşe girmek zorunda kalacaksın zaten.

WESLEY: Tamam, girerim. Ama... elbirliğiyle burayı kurtarsak?

WESTON: Olacak iş değil, saçmalama. Hayatımızı kazanmamıza yetecek kadar ağaç yok.

WESLEY: Hani, Kaliforniya Avokado Birliği var ya... Oraya üye olsak? O zaman kazanabiliriz.

WESTON: Defol! Hadi, çekil başımdan!

WESLEY: Sen imzayı basmazsan TAYLOR burayı satın alamaz!

WESTON: Öldürecem o herifi! O uğurda gerekirse kendimi de öldürürüm. Arabayla üstüne gider, ezerim. Packard'ı doğruca üstüne sürerim. Nasıl bi herif? Neye benziyor? (Oğlan cevap vermez) NEYE BENZİYOR, DİYORUM!

WESLEY: Hiiiç... Kaypak suratlı...

WESTON: (Hâlâ masanın üstünde yatmaktadır) Bulucam onu. Sonra bana çöldeki o boktan araziyi satan pezevengi de bulucam. Hepsinin izlerini sürücem, her birinin ayrı ayrı. Annenin de. İzini bulucam. Onları yataklarında vurucam. Otel odasındaki yataklarında. Beyinlerini dağıtacam o vibratörlü yatağın üstüne. Herifi tuttuğum gibi otelin lobisine sürükleyip gırtlağını kesicem. Ben, savaş görmüş adamım. Öldürmesini bilirim. Ta nerelere savaşa gittim ben, nasıl yapılacağını öğrendim. Yapmadığım şey değil zaten. Öyle zor bir şey de değil. Hepsi hepsi, küçük bir ayarlama gerekiyo. Yaptığının doğru olduğuna inandırıyorsun kendini. O kadar. Kolay. Ondan sonra hepsini gebertiyorsun. Kolay.

WESLEY: Onu öldürmen şart değil ki. Yaptığı iş kanunsuz bi kere.

WESTON: KARIMLA BİRLİKTE ŞİMDİ! TABİİ KANUNSUZ!

WESLEY: Annem döner.

WESTON: O herif başına ne işler açtığını bilmiyor. Sanıyor ki ben de aynı kendisi gibiyim. Korkâğın biri. Mımıntının teki. Sürüngen. Damarlarımda akan kanda ne bulunduğundan habersiz. Ne kadar patlayıcı bir madde olduğumu kavrayamıyor. Biz ikimiz, aynı sınıfa dahil değiliz. Onu da kavrayamıyor. Habersiz. Aklımı kullanacağımı sanıyor. Sanıyor ki karşılıklı oturup konuyu görüşeceğiz. Sohbet edeceğiz. Öğlenleyin bir iş yemeğine çıkıp konuşacağız. Cinayet işleneceğinden habersiz! Cinayete kurban gideceği aklının ucundan bile geçmiyor.

WESLEY: Sinirlenme, baba. Hadi, n'olur, biraz uyumaya çalış.

WESTON: Uyuyorum zaten. Burada uyuyorum, başka yerde değil. Dalıyoruuum. Ben pilottum, biliyorsun.

WESLEY: Biliyorum.

WESTON: Dev uçaklar uçurdum havada! Dev gibi bombardıman uçakları! Ne görüntüydü ama! İtalya üstünde. Pasifik Okyanusunda. Adalar. Devler. Okyanuslar. Masmavi okyanuslar.

(WESTON yavaş yavaş yeniden sızar, WESLEY onun masanın üstünden yatışına bakar. Derken biraz yaklaşır.)

WESLEY: Baba? (*biraz daha yaklaşır*) Uyudun mu?

(Sahnenin önüne doğru döner, tahta parçalarına, marangozluk edevatına bakar. Buzdolabına bakar. ELLA sağdan girer, elinde büyük bir yiyecek kesekâğıdı vardır. WESLEY'i görünce duraklar. WESLEY annesine bakar. Kadın, masanın üstünde yatan WESTON'a bakar.)

ELLA: Geleli çok oldu mu?

WESLEY: Daha yeni geldi. Sen nerdeydin?

ELLA: (*Buzdolabına doğru yürür*) Dışarda.

WESLEY: Dostun nerde?

ELLA: Terbiyeni takın. (*buzdolabını açar*) Bu enginarları kim doldurdu buraya? N'oluyoruz?

WESLEY: Babam. Çölden almış.

ELLA: Ne çölü?

WESLEY: Hot Springs.

ELLA: Haa. O beş para etmez arazisine bakmaya gitmişti herhalde.

(ELLA kesekâğıdını ocağın üstüne koyar, enginarları dolaptan alıp yere atmaya başlar.)

WESLEY: N'apıyorsun?

ELLA: Atıyorum bunları. Evde ağza atacak bir lokma yokken, enginar alıp gelmek amma da akıl işi yani!

WESLEY: Çölde arazi satın aldığını nerden biliyorsun?

ELLA: Biliyorum işte.

WESLEY: Sana söylemiş miydi? Bana bi şey dememişti.

ELLA: Beş yüz dolarını dolandırdıklarını biliyorum, yetmez mi? Gerisini karıştırma. Çevirdiği müthiş işlerden biri.

WESLEY: TAYLOR!

ELLA: (*WESLEY'e döner*)Ne?

WESLEY: Orayı babama satan TAYLOR. Yalan mı?

ELLA: Saçmalama. (*Buzdolabına döner*)

WESLEY: Öyle olmasa sen nerden bileceksin?

ELLA: Emlak işleriyle uğraşan tek kişi o değil herhalde.

WESLEY: Aylardır sinsi sinsi dolanıyor buralarda.

ELLA: Sinsi sinsi dolanmak da ne demek? Katiyen öyle şey yapmaz. Her seferinde doğruca ön kapıya gelir. Son derece kibar bir insan.

WESLEY: Zehirli bir yılan!

ELLA: Kıskanıyorsun onu. Uzatma.

WESLEY: Bana bak, ben bu numaraları yutmam. TAYLOR, o herifti, değil mi? Elinde çantasıyla buralarda dolaştığını görmüştüm. Çok iyi hatırlıyorum.

ELLA: Kendisi spekülatör. İşi o. Bu zamanda toprağın gerçek değerini bilen birini tanımak çok önemli. Gelecekteki değerini şimdiden ölçebilecek biri.

(Kesekâğıdındaki yiyecekleri dolaba aktarmaya başlar.)

WESLEY: Nedir bu herifin asıl işi? Avukat demiştin.

ELLA: Özel hayatına burnumu sokmuyorum.

WESLEY: Sokmuyorsun, demek?

Neden durup dururken tersleniyorsun böyle?

WESLEY: Durup dururken değil.

ELLA: Buradan ayrılmak senin de hoşuna gitmez mi? Seyahat etmek, dünyanın başka yerlerini görmek fena bi şey mi?

WESLEY: Ben buradan ayrılmıyorum.

ELLA: Tabii ki ayrılıyorsun. Hepimiz gidiyoruz. Sözleşmeyi hallettim. Bi tek son imzayı basmak kaldı. Onun dışında her şey bitti. Her şey. Kırık dökük otomobiller, paslanmış traktör, kurtlanmış meyveler, manyak at, geri zekâlı koyunlar, tavuklar, bütün zamazingonun hepsi. Ne var ne yok, hepsi. Gitti.

WESLEY: Böylece, sen de özgürlüğüne mi kavuşacaksın aklınca?

ELLA: İyi bildin.

WESLEY: O herifle mi gideceksin?

ELLA: Burnunu çöplükten çıkarsana sen. Ben ne yapacağımı kendim bilirim.

WESLEY: Bu yiyecekleri nerden buldun?

ELLA: Gelirken aldım.

WESLEY: (*Bir sessizlikten sonra*) Geç kaldın biliyor musun? Bütün dalaverelerine, entrikalarına karşın, terine kaçırdın.

ELLA: (*Buzdolabını kapayıp WESLEY'e döner*) Ne demek istiyorsun?

WESLEY: Babam zaten satmış.

ELLA: Delirdin herhalde! O bir çöp bile satamaz. Şu haline bak!

Şurada zıbarmış yatan haline bak! Arazi gibi değerli bir mal satabilecek bir adama benziyor mu? Kafası işleyen birine benziyor mu? İyice, yakından bak! Garibin teki!

WESLEY: Uyandırmasan iyi olur.

ELLA: Canımı yakamaz artık! Koruyucum var! Bi fiske dahi vuracak olsun, lime lime doğrattırırım onu. İşi bitti.

WESLEY: Seni çoktan atlatmış ama, farkında bile değil.

ELLA: Aptal aptal konuşma! Şu pisliği de al götür buradan. Ne zaman içeri girsem kapı kırıkları görmekten bıktım.

WESLEY: Bu kapı yeni.

ELLA: AL GÖTÜR, DİYORUM!

WESLEY: (*Alçak sesle*) Söyledim sana, uyandırmasan iyi olur.

ELLA: Yeter, her attığım adımdan korkmayacağım artık. Kendi evimde, yabancı gibi, hırsız gibi dolaşmaktan bıktım usandım. Bitti artık. Ondan korkmuyorum.

WESLEY: Korksan iyi edersin. TAYLOR'u öldürecek, haberin olsun.

ELLA: Adam öldürmek hep dilindedir onun. Her gün başka birini öldürür!

WESLEY: Bu sefer niyeti ciddi. Kaybedecek bir şeyi yok ki.

ELLA: Orası kesin.

WESLEY: Seni de öldürecek.

(*ELLA bir süre sessiz kalır. Birbirlerine bakarlar.*)

ELLA: Bu aslında ne, biliyor musun? Bir lanet! Çok iyi hissediyorum. Gözle görülmüyor ama var. Hep var. Gecenin karanlığı gibi iniyor üstümüze. Her gün hissediyorum. Her gün geldiğini görüyorum. Her zaman geliyor. Kendi kendini yeniden yaratıyor. Gelmesini engellemek için elinden geleni yapsan da geliyor. Değiştirmeye çalışsan da... Çünkü, derinliklerimize sinmiş, minicik hücrelere, genlere. Atom parçacıklarına. Bizim haberimiz olmadan kendi bildiklerini okuyan, kuyrukçuklarını savurarak yüzen, ana rahminde gizli planlar kuran hayvancıklara dek sinmiş. Hatta daha bile önce var. Soluduğumuz havada var. Her yanımızı sarmış. Devletten de büyük bir şey. Yayılıyor hem de. Biz yayıyoruz. Başkalarına geçiriyoruz. Kalıtım yoluyla bize

geçiyor, biz de bizden sonrakilere geçiriyoruz. Böylece, irademiz dışında, sanki biz yokmuşuz gibi ürüyor, sürüp gidiyor.

(ELLIS –"Alibi Kulüp"ün sahibi– sağdan girer, onlara gülümser. Sırtında sarı saten, parlak bir gömlek vardır, yakası açıktır, boynunda kocaman altın bir haç asılıdır. Çok iri yarıdır, kollarında bir sürü dövme vardır. Daracık pantolon, parıl parıl boyalı ayakkabılar giymiş, pek çok yüzük takmıştır. Çevresine bakınır. Hâlâ masanın üstünde yatmakta olan WESTON'u görür.)

ELLIS: Gene fazla kaçırmış anlaşılan. Hep söylüyorum, ağırdan al diyorum ama, ha bu adama içme demişsin, ha fırtınada osurmuşsun! (*kendi espirisine güler*) Siz ailesi ve çocuklarısınız herhalde. Ben, ELLIS. Kasabadaki "Alibi Kulüp"ü işletiyorum. Yerini bilirsiziniz herhalde.

(ELLA ve WESLEY'den tepki gelmez.)

ELLIS: Neyse, pederiniz gayet iyi bilir. Merakınız olmasın. Hemen hemen her gece gelir. Müdavimlerimizdendir. Nerde yatıp kalktığını hep merak ederdim. Bu koku ne?

WESLEY: Enginar.

ELLIS: Enginar, ha? Bayat sidik gibi kokuyor. (*kahkaha atar, ötekilerde tepki yok*) Şahsen sebze yemekleriyle hiç aram yoktur. Biftek severim. Etten şaşmayacaksın. Kanlı canlı et! İnsanın kemiklerini fildişi gibi sağlam yapar.

ELLA: Evimizin kapısı olmadığına göre, içeri dalmadan önce neden kapıyı çalmadığınızı soracak değilim. Ama, başkalarının evinde, kendi tapulu malınızmış gibi dolaşmak adetiniz midir?

ELLIS: Burası kendi tapulu malım. (*sessizlik*) Evet, öyle. İmzası, mührü, her bir şeyi yerinde. Parayı da getirdim. (*kemerinin altından iki tomar para çıkarıp havada sallar*) Bin beş yüz adet parıl parıl yeşil pankanot!

WESLEY: Bin beş yüz dolar mı? (*ELLA'ya bakar.*)

ELLIS: Borcu o kadar. Bu fiyatta anlaştık. Bak, aslanım, keyfim istemese parayı getirmeyebilirdim. Baban o kadar enayi ki, bir kuruş bile almadan imzayı basıp her şeyi bana devretti. İstesem dolandırırdım onu. Neyse ki şerefli bir insanım.

ELLA: (*WESLEY'e*) Kapı dışarı et şunu.

ELLIS: (*Soğuk bir sesle WESLEY'e*) Aklın varsa böyle bir şeye kalkışmazsın, aslanım.

(ELLIS ile WESLEY bakışırlar. ELLIS sırıtır.)

ELLIS: Zamanında pek çok kafalar kırmışlığım vardır, aslanım. Kötü bi adam değilim ama gücüm kuvvetim fazla. Genç bir boğadan farksız. İşin kötüsü kendi gücümü kendim bilmiyorum. O zaman, inan çok korkunç oluyor. Farkında olmadan bi de bakıyorum ki, birinin canı yanmış. Adamın biri yerde serilmiş yatıyor.

ELLA: Çok komik doğrusu! Alkolik bi adamdan arazi satın alamazsınız ki. Ne yaptığını biliyor mu bakalım?

ELLIS: Buranın sahibi değil mi?

ELLA: BURANIN SAHİBİ BENİM!

ELLIS: Bana öyle demedi.

ELLA: Sahibi benim ve arazi satıldı. Onun için defol git!

ELLIS: Bilmem ki, tapu bende. (*tapuyu çıkarır*) İşte burada. İmzası, mührü, her bir şeyi yerinde. Buna da bi diyeceğin var mı?

ELLA: Kanuna aykırı!

WESLEY: Babamın kime borcu var?

ELLIS: Aslına bakarsan, ben üstüme vazife olmayan işlere burnunu sokan biri değilim. Bi takım oldukça zorlu kişilere borcu olduğunu biliyorum, o kadar.

WESLEY: Bin beş yüz kâğıt?

ELLIS: Üç aşağı beş yukarı.

ELLA: Uyandır şunu! Bu işin aslını öğrenmemiz gerek.

WESLEY: (*ELLA'ya*) Deli misin? Seni görürse kudurur.

ELLA: (*WESTON'un yanına gider, sarsmaya başlar*) Ben uyandırırım öyleyse!

WESLEY: Hay allahım!

(WESTON uyanmaz, ELLA onu şiddetle sarsmayı sürdürür.)

ELLA: WESTON! WESTON kalk! WESTON!

ELLIS: Zamanında çok kötü vakalar gördüm ama, bunun gibisini görmedim. Allahın emriymiş gibi içer... Tamamen sızmış.

WESLEY: O dediğiniz adamlar... kabadayı mı? Neden borçlanmış?

ELLIS: Bak, aslanım, durmadan borç alır bu. Borç budalası. Kimbilir ne için almıştır? Araba taksidi olabilir. Çölde arazi olabilir. Hiç durmadan saçma sapan işlere girişiyor. Bu sefer arayı biraz fazla uzattı, mesele bu kadar.

WESLEY: N'aparlar ona?

ELLIS: Artık bi şey yapmazlar. Kellesini kurtardım. Aslında ayaklarıma kapanmanız gerek.

ELLA: WESTON! KALK!

(Kadın onu sarsmaktan yorulmaya başlar, WESTON uyanmaz.)

WESLEY: Bin beş yüz kâğıt için adam öldürürler mi?

ELLIS: Adam öldürmekten söz eden oldu mu? Benim ağzımdan böyle bir şey çıktı mı?

WESLEY: Yooo.

ELLIS: Eee, o zaman kendi kendine masal uydurma. Sonra başın belaya girer.

WESLEY: Parayı onlara siz götürseniz?

ELLIS: Bana bak, benden bu kadar. Gerisini kendi halletsin artık. Babanın fedaisi değilim.

WESLEY: Ya parayı alıp kaçarsa?

ELLIS: Kendi bileceği iş.

WESLEY: Bana verin.

ELLIS: Neyi?

WESLEY: Parayı. Ben götürür veririm.

ELLA: (*WESTON'u bırakır*) WESLEY, o paraya dokunma. Lekeli o para! Elini sürme!

(ELLIS ile WESLEY bakışırlar.)

WESLEY: Tapuyu almışsınız. Ben, en büyük oğluyum.

ELLA: Sen tek oğlusun!

WESLEY: Tamam. Verin bana işte. Ben bi çaresine bakarım.

ELLIS: (*Parayı WESLEY'e verir*) Al bakalım aslanım. Ama şeytana uyayım deme. Senin yaşında delikanlıya bu kadar cep harçlığı biraz bol gelir.

(WESLEY parayı alır.)

ELLA: WESLEY, kanunsuz işler yapıyorsun! Suça yardım etmiş oluyorsun!

WESLEY: (*ELLIS'e*) Bu adamları nerede bulabilirim?

ELLIS: Onun orasını kendin halledeceksin aslanım. Ben, mal sahibiyim, o kadar.

(ELLIS ortalıkta dolaşıp etrafı inceler, WESLEY parayı sayarken ELLA oğluna yaklaşır.)

ELLA: WESLEY, ver o parayı bana! Sana ait değil. Bana ver, diyorum!

WESLEY: (*Annesine soğuk soğuk bakar*) Avrupa'ya gidecek kadar para yok burada, anne.

ELLIS: Burayı bi et lokantası yapayım diyorum. Ne dersiniz? Bayağ iyi bi et lokantası olmaz mı burası?

WESLEY: (*Parayı saymayı sürdürür*) Tabii.

ELLIS: Otoyoldan geçen arabaların mola vereceği bir yer. Adam gelir, bi bonfile yer, bi martini içer... Akşamüstü aperatifini alır. Vadiyi seyreder. Sakin, rahat. Ön tarafa bir Japon bahçesi bile yapılabilir. Bi küçük havuz, içinde kırmızı balıklar... Şu tarafa bi mini-golf sahası... Potansiyeli olan bir yer...

ELLA: WESLEY!

(Sağdan elinde evrak çantasıyla TAYLOR girer. ELLA döner, onu görür. WESLEY parayı saymayı sürdürür.)

TAYLOR: Aaaa, özür dilerim. Misafiriniz olduğunu bilmiyordum. (*ELLA'ya*) Sözleşmeyi son haliyle yazdırdım.

(TAYLOR masaya doğru yürür. Orada yatan WESTON'u görünce durur. Çantasını nereye koyacağını bilemeden bakınır.)

ELLA: (*TAYLOR'a*) Artık çok geç.

TAYLOR: Efendim? Ne çok geç?

ELLA: Her şey! WESTON satmış.

TAYLOR: Saçma. Sözleşme burada, benim çantada. Bi tek imza atmanız kaldı.

ELLIS: Kim bu tip?

ELLA: (*TAYLOR'a*) Bin beş yüz dolara satmış.

TAYLOR: (*Güler*) İmkânsız!

ELLA: İşte bak, para orda. WESLEY'in elinde. WESLEY aldı.

TAYLOR: Bu adam araziyi satamaz. Cezai ehliyeti yok. Bütün bunları daha önce konuştuk.

ELLIS: (*TAYLOR'a doğru ilerler*) Bana bak, aslanım, senin numaran ne bilmem ama, bir an önce kıçını toplayıp defolsan iyi olur. Çünkü bu işle ben ilgileniyorum. Annadın mı? Bu, benim dümenim.

TAYLOR: (*ELLA'ya*) Kim bu adam?

ELLA: Burayı satın almış.

WESLEY: (*TAYLOR'a*) Elini yeterince çabuk tutmadın, TAYLOR... Burnunun dibinden malı götürdü, ne haber?

TAYLOR: Bu durumda mahkemeye başvurmaktan başka çare kalmıyor. Hukuken hiçbir hakkı yok. Kanunen vesayet altında. Arazi satamaz.

ELLIS: (*Tapuyu havada sallar*) Bunu defterdarlıkta kontrol ettirdim. Her bir şeyi tamam.

TAYLOR: Bu işin tapuyla ilgisi yok. Cezai ehliyetten söz ediyorum ben.

WESLEY: Satışta olduğu kadar alışta da geçerli mi bu hukuk?

TAYLOR: (*ELLA'ya*) Ne diyor bu?

ELLA: Hiç! WESLEY, o parayı geri ver!

WESLEY: Çölün göbeğinde, en yakın benzin istasyonundan yüzlerce kilometre uzakta, suyu olmayan kupkuru bir arazi satın almak söz konusu olduğunda da geçerli mi bu hukuk?

TAYLOR: (*WESLEY'e*) Gördüğüm kadarıyla siz konuyu dağıtmaya çalışıyorsunuz. Burada dikkate alınacak tek husus var, o da babanızın psikolojik ve ruhsal açıdan, davranışlarının sorumluluğunu üstlenemeyecek durumda olduğudur. Dolayısıyla, yaptığı veya yapacağı herhangi bir hukuki işlemin kanuni hükmü yoktur. Bu, mahkemede kolayca ispat edilebilir. Sık sık asabi krizler geçirdiğine dair kesin deliller, tanıklık edecek kişiler var elimizde. Sürücü ehliyeti iptal edildiği halde araba kullanmaya devam ediyor. Kimse onu sigorta etmiyor. Sürekli bir iş tutmaktan aciz. Vaktinin yüzde doksanını evinden, ailesinden ayrı geçiriyor. Hapse girmiş çıkmış... Tek celselik bir dava!

ELLIS: (*TAYLOR'a*) Sen neyin nesisin be? Avukat falan mısın? Benim evimde böyle ileri geri nasıl konuşuyorsun?

ELLA: BURA SENİN EVİN DEĞİL! BİR SAATTİR ONU ANLATIYOR ADAM! DİNLESENE! ET KAFALI MISIN, NESİN?

ELLIS: Bana bak, bayan. Ben bar işletirim. İnsan sarrafıyım, senin anlayacağın. Bizim barda çook sapıtmış adam gördüm, ama ömründe bu herif kadar meymenetsizine rastlamadım... Hesabını göremeyeceğim birine de rastlamadım.

WESLEY: Başına kötü bi iş gelmeden tabanları yağlamaya bak, TAYLOR.

TAYLOR: Yeter artık! Gözümü korkutamazsınız. Bu proje gerçekleşsin diye bir sürü rizikoya girmişim ben! Sizse, hepiniz karşı koyuyorsunuz!

ELLA: Ben karşı koymuyorum.

TAYLOR: (*WESLEY'e*) Belki haberiniz yok ama, benim arkamda büyük holdingler var. Üst düzey yöneticileri. Nüfuzlu kişiler. Gelecek için yatırım yapmanın önemini bilen görüş sahibi insanlar... Bu ülkeyi yıkmayı değil, imar etmeyi kuran büyük adamlar. Sizler, dünya sizin küçücük, zavallı hayatınızın çevresinde dönüyor sanıyorsunuz. Sanki herkes, her şey, soluğunu tutmuş, sizin ne yapacağınızı bekliyor. Oysa kazın ayağı öyle değil. Kimsenin beklediği yok. her şey ilerliyor. Her şey siz olmadan ilerliyor. Tekerlekler dönüp duruyor. Geri çevirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Yapabileceğiniz tek şey, bizimle işbirliğine razı olmak. Bu kervana katılmak! Bizden biri olmak. Bu yüce ülkenin geleceği için yatırım yapmak. Yoksa yandınız. Yoksa geride kalacaksınız. Hepiniz. Açıkta kalacaksınız. O zaman sizleri hiçbir şey kurtaramaz. Hiçbir şey, hiç kimse.

(Sağdan, üniformalı bir trafik polisi girer.)

ÇAVUŞ MALCOLM: Pardon, özür dilerim, Bayan Tate'i arıyorum.

ELLA: Evet.

MALCOLM: Bayan Tate, siz misiniz?

ELLA: Evet, benim.

MALCOLM: Özür dilerim. Kapıyı çalacaktım ama, kapınız yok.

ELLA: önemli değil.

(TAYLOR, korkuyla sola doğru yürür, WESLEY gözünü ondan ayırmaz.)

MALCOLM: Ben, Çavuş MALCOLM. Otoyol Polisi.

ELLA: Ne istiyorsunuz?

MALCOLM: EMMA Tate adında bir kızınız var mı?

ELLA: Var. Ne oldu?

MALCOLM: Gözaltına alındı.

ELLA: Ne için?

MALCOLM: Kasabada bir bara at sırtında dalmış. Tüfeği de varmış. Ateş açmış, her tarafı delik deşik etmiş.

ELLA: Ne?

ELLIS: Hangi bar?

MALCOLM: "Alibi Kulüp" diye bir yer. Ben o sırada orada değildim. Kızınızı karakola getirdiler.

ELLIS: Benim kulübüm!

MALCOLM: *(ELLIS'e)* Sahibi siz misiniz?

ELLIS: ORASI BENİM KULÜBÜM!

MALCOLM: Siz Bay ELLIS misiniz?

ELLIS: Zarar ziyan çok mu?

MALCOLM: Kesin hesabı yapılmadı daha ama, oldukça kötü. Ateş etmedik yer bırakmamış. Neyse ki, içerde kimse yokmuş.

ELLIS: *(WESLEY'e)* Ver paramı!

(ELLIS parayı WESLEY'in elinden kapar. TAYLOR çaktırmadan soldan çıkar.)

WESLEY: *(Polise)* Hey, kaçıyor! O adam dolandırıcı!

MALCOLM: Hangi adam?

WESLEY: *(Sola ilerler)* O adam! Şimdi koşarak çıktı ya, o adam! Hırsız! Dolandırıcı! Ne dersen de! Babama sahte toprak sattı.

MALCOLM: O tür işler salahiyetim dahilinde değil.

ELLIS: *(ELLA'ya)* Kızı oraya kocan gönderdi! Çocuk değilim ben, annadın mı? Böyle bir zorbalığı bana yutturabileceğini sanıyorsa aklını kaçırmış! Kendini ne sanıyor, ha? Ben adamı mahkeme mahkeme süründürmez miyim? Kıçından donunu bile alırım. Bir de iyilik etmeye çalıştım serseriye. Onun yüzünden kendimi

tehlikeye attım. Görür o! Ayıldığında söyle, daha bu bi şey değil, belanın âlâını görecek. Böylece söyle ona. (*Çıkmaya başlar*) Buranın bana ait olduğunu da unutma. Burası benim. Onun için yeni bi numara çevirmeye kalkma. Benim de yüksek yerde dostlarım var. Direkt iş gördüğüm insanlar. Yalan mı, Çavuş?

MALCOLM: Onun orasını bilmem. Buraya başka bir mesele yüzünden geldim.

ELLIS: (*ELLA'ya*) Sen aynen söyle kocana. Bana bulaşmanın ne olduğunu gösteririm.

ELLIS sağdan çıkar.

ELLA: (*Polise*) Paramızı aldı, gidiyor.

MALCOLM: Bakın bayan, kızınız hapiste. Gerisi beni ilgilendirmez. Buraya kızınız yüzünden geldim.

(*WESLEY koşarak sağdan çıkar. ELLA ardından seslenir.*)

ELLA: WESLEY! NEREYE GİDİYORSUN?

WESLEY'in SESİ: (*Dışardan*) PARAYI GERİ ALACAĞIM!

ELLA: O PARA SENİN DEĞİL! BURAYA GEL! WESLEY! (*susar, MALCOLM'a bakar*) Herkes kaçıyor. Bay TAYLOR bile. Benimle nasıl konuştuğunu duydunuz mu? Çok farklı konuşuyordu, eskisinden çok farklı. Kibarlığı yok oluverdi.

MALCOLM: Bayan Tate, kızınız konusunda ne yapacağız?

ELLA: Bilmem. Ne yapmamız gerek?

MALCOLM: Bir gece içerde yatması şart. Sonra eve getirmek istemiyorsanız, çocuk mahkemesine çıkarırız.

ELLA: İyi ama, biz hepimiz buradan ayrılıyoruz. Herkes gidecek. Eve gelemez ki. Burada kimse olmayacak.

MALCOLM: O zaman bir belge imzalayacaksınız.

ELLA: Ne belgesi?

MALCOLM: Mahkemeye çıkarılmasına izin verdiğinize dair.

ELLA: Peki.

MALCOLM: Kendi arabanız yoksa benimle geleceksiniz.

ELA: Arabam var. (*susar*) Herkes kaçtı, gitti.

MALCOLM: Tek başınıza idare edebilecek misiniz?

ELLA: Tek başıma kaldım.

MALCOLM: Evet. İdare edebilecek misiniz? İsterseniz ekip otosuyla gelin.

ELLA: İdare ederim.

MALCOLM: O zaman karakolda görüşürüz.

(*MALCOLM çıkar. ELLA öylece durur.*)

ELLA: (*Kendi kendine*) Herkes kaçtı.

WESTON birden uyanarak aniden masanın üstünde doğrulur. ELLA durduğu yerde sıçrar. Bir an bakışırlar. ELLA koşarak çıkar. WESTON bir süre masanın üstünde oturur kalır, etrafına bakınır. Masadan iner, ayakta düzgün durmaya çalışır. Buzdolabına yürür. Yerdeki enginarlara tekme savurur. Buzdolabını açıp içine bakar. WESTON orada durmuş buzdolabının içine bakarken ışıklar yavaş yavaş söner.

ÜÇÜNCÜ PERDE

SAHNE

Aynı dekor. Tahta parçaları, marangozluk gereçleri ve enginarlar sahneden temizlenmiş. Sahnenin ortasında parmaklıklı kafes ve içinde kuzu bulunmakta. Taze yapılmış kahve ateşte kaynamakta. Bütün çamaşırlar yıkanmış. WESTON, masanın başında, sol tarafında durmuş, bunları düzgünce katlayıp üst üste yerleştirmekte. Paltosunu, beyzbol kepini, tenis ayakkabılarını çıkarmış. Temiz bir gömlek, yeni pantolon, yeni boyanmış ayakkabılar giymiş. Tıraş olmuş. İyice ayılmış ve daha önceki perdelere oranla çok daha keyifli görünüyor. Karanlıkta kuzunun "me"lemesi duyulur. Sahne, masa başındaki WESTON'dan başlamak üzere yavaş yavaş aydınlanır.

WESTON: (*Giysileri katlarken kuzuyla konuşur*) Hayatta sürfeden daha kötü şeyler var, biliyor musun? Çok daha kötü şeyler. Doğru dürüst tedavi edilirsen sürfeden kurtulursun. Vaktini esirgemeyen biri olacak tabii. Belirtileri tanıyacak biri. Seni soğuk, nemli çayırlardan alıp içeri getirecek, böyle kıyak bi yere oturtacak biri... Dünyanın en talihli kuzususun. Bura sıca-

cık. Yeni kapıyı taktığımdan beri kurander kalmadı. Haşarat yok. Çakal yok. Kartal yok. Sonra... (*kuzuya bakar*) Sana bi kartal hikayesi anlatayım mı? Gerçek bir öykü. Olmuş bir olay. Bi tarihte, tarlada yavru koçları iğdiş ediyordum. Eee, yapmasan olmaz. Hayatta en sevdiğim iş değil ama, yapılması gereken bir iş. Aşağıda, sundurmanın gölgeliğinin oradaydım. Derme çatma bi çatı altında, elimde en keskin bıçağım, yanımda kaynar su, bi de yaraları dağlamak için kızgın demir. Neresinden bakarsan bak, kanlı iştir. Neyse, bir düzine kadar yavru koçu halletmem gerekiyordu. Kuzuları koyunlardan ayırıp bir araya toplamıştım, senin şu kafesin gibi bi yere. Parmaklık filan aynı, hatta. Serin, parıl parıl bir sabahtı. Hava nasıl açık, nasıl tertemiz... Uçsuz bucaksız çayırlar serilmişti önüme. Sabahın çiyi otların üstünde hâlâ duruyordu yer yer. Havada bir iki karga, yerde bebeleri için sızlanan koyunlar... Başka hiç ses yoktu. Neyse, işime dalmış çalışıyordum. Birden, tepemden geçen bir gölge hissettim. Daha yere vurmadan hissettim gölgeyi. Hani, güneş buluta girdiğinde nasıl olur, aynı öyle bi duygu. Kocaman, kapkara, ürpertici bi şey. Kafamı kaldırıp baktım. Ya şahindir ya akbaba diyordum. Bir de ne göreyim? Dev bi kartal! Şimdi, ben pilotluk yapmış adamım, ne uçuş numaraları gördüm, ama bu sersem gerçekten ölümcül dalışlar yapıyordu. Sanki konacakmış gibi iyice alçalıyor, alçalıyor sonra fikrini değiştirip büyük bir hızla yeniden gökyüzüne fırlıyor. Uzaklaşmasını, havada küçülmesini bir süre seyrettim, sonra işime devam ettim. Bir iki kuzu daha halletmiştim ki, seninki gene göründü. Aynı numara. Ama bu kez daha da alçaldı. Kanatları nerdeyse sırtıma değecekti. Sesini açık seçik işitebiliyordum. Dev bi kuş! Kanatları çatırdıyor. Derken yeniden yükselip uzaklaştı. Bu kez uzunca bi süre seyrettim onu, niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonunda meseleyi çaktım. Kestiğim koç yumurtalarının peşindeydi. O minik, taze erkeklik artıklarını istiyordu. Bu kez ona bi iyilik yapayım, dedim. Birkaç tanesini sundurmanın damına attım. Yeniden işimin

başına döndüm, dalgınmışım gibi yaptım. Ama bu kez bekliyordum onu. Arkamdan geleceğini bildiğimden kulağımı dört açmıştım. Karaltısını görebileyim diye gözümü yerden ayırmıyordum. Önce bi şey olmadı. Daha üç kuzu filan yaptım, birden geldi. Gök gürültüsü gibi. GÜÜÜÜM! Sundurmanın damına öyle bir iniş indi ki, pençeleriyle çatı üstündeki ziftin yarısını sıyırıp götürdü. Kanatları rüzgârda kırbaç gibi şaklıyor. Azgın bi kısrak gibi haykırıyor. Sonra yeniden gökyüzüne tırmanıyor. Dayanamadım, ayağa fırladım, avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Neden olduğunu ben de anlamadım ama, işte, sırtımdan soğuk terler iniyordu ve ben manyaklar gibi haykırıyordum. Yaşasın Kartal! B-49 uçağını ilk kez kullandığım günden bu yana böyle bi duyguya kapılmamıştım. Biraz sonra oturdum, yeniden işe koyuldum. Kestiğim kuzu taşaklarını sundurmanın damına fırlatıyordum Ve her seferinde kartal, bi bombardıman uçağı gibi dalış yapıyordu çatıya. Ve her seferinde ben aynı duyguyu yaşıyordum.

(WESLEY, eli yüzü kan içinde sağdan girer.)

WESLEY: Sonra?

WESTON: Beni mi dinliyordun?

WESLEY: Sonra ne oldu?

WESTON: Kuzuya anlatıyordum!

WESLEY: Bana anlat.

WESTON: Sen daha önce çok dinledin. Yüzüne ne oldu?

WESLEY: Düz duvara çarptım.

WESTON: Git yıka.

WESLEY: Sonra ne oldu?

WESTON: Yeniden analatacak değilim.

WESLEY: Ben de elimi yüzümü yıkamıyorum.

WESTON: Nen var senin? Sarhoş filan mısın yoksa?

WESLEY: Paranı geri almaya çalıştım.

WESTON: Ne parası?

WESLEY: ELLIS'ten.

WESTON: Ha, o pezevenk mi? Boşuna uğraşma. Dolandırıcı pezevengin biridir.

WESLEY: Paranı aldı kaçtı. Artık ev onun.

WESTON: Ev benim! Kalmaya karar verdim.

WESLEY: Ne?

WESTON: Burada kalıyorum. Yeni kapıyı bitirdim. Görmedin mi?

WESLEY: Yoo.

WESTON: Görmen gerekirdi. O kapıdan girdin. Kör müsün? Bütün her yanı onaracağım. Karar verdim.

WESLEY: Onaracak mısın?

WESTON: Elbette. Şimdi ne dedim? Şaşılacak ne var? Biri emek verecek olsa, dehşet bi yer olur burası. Hadi, biraz kahve iç de üstünü başını temizle. Bok çukuruna düşmüşe dönmüşsün. Hadi, durma. Ateşte taze kahve var.

(WESLEY ağır ağır ocağa yaklaşır, kahveye bakar.)

WESTON: Kalktım, şööyle bi dolaştım. Sabah erkenden. Araziyi baştan aşağı dolaşmayalı birkaç yıl olmuş galiba. Dolaştıkça dolaştıkça, içimde garip bi şeyler olmaya başladı.

WESLEY: (*Kahveye bakarak*) Ne gibi?

WESTON: Sabahın altı buçuğunda, koruda, ağaçların arasında dolaşan adam kim ola diye bir soru takıldı kafama. Ben değildim sanki. Sırtında koyu renk paltosu, ayağında lastik ayakkabıları, kafasında beyzbol şapkası, suratında bir karış sakalı olan herifin biri... Bu adam, nerden bu kadar esaslı bi arazinin sahibi olabilirdi ki? derken, sahibi kim acaba, dedim. Yani, ben, kendimi buranın sahibine benzetemiyorsam, kimdir gerçek sahibi? Sahici sahibi birden karşıma çıkar da, arazisine izinsiz girdiğim için beynimi dağıtmaya kalkar mı? Kaçmam, bir yerlere saklanmam gerekiyormuş gibi geldi. Sanki böyle bir çevrede bulunmam gerçeğe aykırıymış. Öyle aman aman bir yer olduğundan değil ama... sakin. Huzurlu. Aslında buralar bayağ huzurlu. Özellikle sabahın o saatinde. Derken, birden kafama dank etti: Buranın sahici sahibi benim. Nasıl olmuşsa olmuş, benmişim ve de kendi öz topraklarımda dolaşıyormuşum. İşte o zaman, öyle bi keyiflendim ki, sorma!

WESLEY: Sahi?

WESTON: Evet, sahi. Sonra içeri geldim, ilk iş bütün üstümdekileri çıkardım, çırılçıplak kaldım. Bütün evi, baştan aşağı, anadan doğma dolaştım. Kendi evimde dolaşanın sahiden kendim olduğuna inandırmaya çalıştım kendimi. Bi başka insanı yavaş yavaş soymak gibiydi. Bir yabancıyı. Sonra doğruca banyoya girip küveti sıcak suyla doldurdum. Çok sıcaktı. Zar zor dayanabileceğim kadar sıcak. Suyun içine kaydım. Gömüldüm. Bıraktım su tenimin derinliklerine işlesin. Bıraktım pencerelerin ve de ilaç dolabının camını buğu sarsın. Sonra yeniden doldurdum, ama bu kez buz gibi suyla. Öylece oturdum. Bıraktım soğuk su her yanımı yavaş yavaş sarmalasın, boynuma dek yükselsin. Sonunda sudan çıktım, tıraş oldum, giyecek temiz bi şeyler buldum. Sonra buraya gelip kendime güzel bir kahvaltı hazırladım. Jambonlu yumurta.

WESLEY: Jambonlu yumurta mı?

WESTON: Yaaa. Biri buzdolabını yiyecekle doldurmuş. Sanki Noel gecesi. Sanki biri, bu sabah benim yeniden doğacağımı biliyormuş. Gözlerime inanamadım.

(WESLEY buzdolabına gidip içine bakar.)

WESTON: Sonra kahve pişirdim. Bi de baktım, eskiden yaptığım bi sürü şeyi yapmaya koyulmuşum. Sanki uzun süre ayrı kaldıktan sonra yeniden yaşama dönüyormuşum gibi oldum.

WESLEY: (*Buzdolabının içine bakarak*) Annem getirdi bunları.

WESTON: Derken çamaşırları yıkamaya başladım. Bütün çamaşırları. Evi dolaştım, bulabildiğim bütün kirlileri topladım. EMMA'nınkiler, ELLA'nınkiler, hatta seninkiler. Çoraplarını buldum. Herkesin kirlilerini buldum. Birinin bir şeyini almak için her yere eğilişimde, sanki o kişi odadaymış gibi geliyordu. Sanki giysiler, ait oldukları kişinin üstündeymişler hâlâ. Hepinize ayrı ayrı çok yakınmışım gibi geldi. Her birinize. Sanki kanınıza canınıza dokunabilirmişim gibi. Sanki gövdelerimiz arasında bağlar varmış ve bunlardan kurutulamazmışız gibi. Ben kurtulmak istemiyordum zaten. Ne kadar iyi bi şey, dedim. İnsanların kan bağıyla birbirlerine bağlı olmaları. Aile yalnızca

toplumsal bir olay değil, yani. Hayvansal bir olay. Hepimizin aynı çatı altında olmamız tesadüf değil, doğa gereği. Hep bir arada olmak zorunluluk değil belki, ama doğal. Bütün bunlar çok hoşuma gitti. Birden içim umutla doldu.

WESLEY: (*Gözlerini buzdolabından ayırmadan*) Ben açlıktan ölüyorum.

WESTON: Öyleyse git bi banyo yap, yüzündeki o pisliği temizle. Ben de sana jambonlu yumurta pişireyim. Sahi, nedir o pislik?

WESLEY: Kan.

WESTON: Suratına bir iki yumruk patlattı, demek? Hadi, git yıka. Sonra da buraya gel. Hadi!

WESLEY: (*WESTON'a döner*) Parayı alamadım. Vermedi.

WESTON: Vermezse vermesin! Geri zekâlının biri zaten. Basbayağ kuşbeyinli. Hadi git üstüne başına çeki düzen ver. Yoksa bir iki tane de ben patlatırım.

(WESLEY soldan çıkar. WESTON buzdolabından jambon ve yumurta çıkararak, ocağın başında pişirmeye başlar. Dışarda olan WESLEY'e seslenirken işine devam eder.)

WESTON: (*Bağırarak*) Hani, sen o avokado işinden söz ediyordun ya, düşündüm, olabilir. Hani, o "Üreticiler Birliği"ne katılmak filan. Bayağ aklım yattı. Meksikalı ırgat tutmamıza filan da gerek yok! Meyveleri kendimiz toplarız, doğrudan şirkete satarız. Hiç de fena bi fikir değil! Hemen hemen hiç masrafımız olmaz! Traktör hâlâ çalışıyor, değil mi? Yani, motorunda bi şey yok. Sulama için desen, basınç çok iyi. Daha bu sabah kontrol ettim. Borulardan gürül gürül su akıyor. İşleri yeniden yola koymak için çok para da gerekmez. Aldığım o araziyi satarım! Böylece işe yatıracak hazır paramız olur. Çölde iyi bir araziye sahip olmak isteyen biri çıkar mutlaka. Şimdilik gelişmemiş gerçi ama, yeri harika! Palm Springs'ten hepsi hepsi üç saat uzaklıkta. Çok bi şey değil. Orası cüzdanı şişkinlerle doludur. Birinden birinin sokağa atacak parası vardır nasıl olsa!

(ELLA sağdan girer. Bitkin görünmektedir. Öylece durup yumurta kızartan WESTON'a bakar. Derken kuzuya bakar. WESTON onun geldiğinin farkındadır ama, dönüp bakmaz.)

ELLA: (*Bir sessizlikten sonra*) Gene ne işi var bu kuzunun burada?
WESTON: Tedavi ettim hayvancığı. Bir ara ha gitti ha gidiyordu. Kurtaramayacağım diye korktum. Taa ince barsağına kadar sürfe sarmış.
ELLA: (*Masaya gelir*) Rica etsem, ayrıntılara girmesen.
(Beyaz eldivenlerini çıkarır, yorgun argın sağdaki iskemleye oturur. Katlanmış temiz çamaşırlara bakar.)
WESTON: (*Pişirmeye devamla*) Peki, sen nerelerdeydin?
ELLA: Hapiste.
WESTON: Yaa, demek sonunda yakalandın! (*Kendi kendine güler.*)
ELLA: Ne kadar komik.
WESTON: Kahvaltı ister misin? Oğlana bir şeyler hazırlıyorum.
ELLA: Sen mi yemek pişiriyorsun?
WESTON: Bildin. N'apıyora benziyorum?
ELLA: Bu kadar çamaşırı kim yıkadı?
WESTON: Bendeniz kulunuz.
ELLA: Hasta filan mısın?
WESTON: N'olmuş? İnsan kendi çamaşırını yıkayamaz mı?
ELLA: Bildiğim kadarıyla yıkar.
WESTON: Seninkileri bile yıkadım.
ELLA: Eksik olma.
WESTON: Eeee, sizinkileri bıraksa mıydım yani? Bi yığın kendi çamaşırımı yıkıyordum, sizinkileri de atıverdim içine.
ELLA: Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.
WESTON: Peki, nerdeydin? O züppe avukatla mıydın?
ELLA: Dedim ya, hapisteydim
WESTON: Hadi, hadi... Ziyarete mi gittin, yoksa sarhoş koğuşuna mı tıktılar? Anlat, hadi.
ELLA: Kızınızı ziyaret ettim.
WESTON: Sahi? Onu neden enselemişler?
ELLA: Ruhsatsız silah taşımak. Özel mülke tecavüz. Gasp. Saldırı. Binicilik kurallarını ihlal. Ne istersen.
WESTON: Eeee, öteden beri kanı kaynayan bir çocuktur.
ELLA: Yani, kanında var, öyle mi?

WESTON: Çok doğru. Babasının dölü!

ELLA: Utanç verici bir durumu bir gurur vesilesine dönüştürmeyi başardığın için tebrik ederim.

WESTON: Utanılacak ne varmış? Bu kadar suçu bir arada işlemek kolay değil. Onun yaşında kaç kişi bu kadar sabıkaya sahip olmayı başarabilir?

ELL: Hiç kimse!

WESTON: Sen becerebilir miydin?

ELLA: Saçmalama! Ben sizler gibi kendi canıma susamış değilim. benim ailemde yoktur öyle şeyler.

WESTON: Doğru ya. Bak bu hiç aklıma gelmemişti. Bi tek senin kanında yok. Bizimkinde var.

ELLA: Yaa, demek şimdi ben yabancı oldum!

WESTON: Yalan mı? Sen başka bi sınıfın mensubusun! Kibar insanlar. Sanatçılar. Hepsi sanatçıydı, değil mi?

ELLA: Büyükbabam eczacıydı.

WESTON: Peki, bilim adamı olsunlar. Mesleği olan kişiler. Hepsi meslek sahibi. Bağırıp çağırmayan tipler.

ELLA: Kötü bi şey mi?

WESTON: Yoo. Yalnızca farklı. O kadar. Bizden farklı.

ELLA: N'oluyor? birdenbire ocak başı feylezofu mu kesildik? En son numaramız bu mu? Akşam sızmıştık ama sabah ayıldık, öyle mi? Gözlerimizi yepyeni bir güne açtık! Yemem ben bu havaları, anlıyor musun? Bütün gece cehennemin dibinde EMMA ile uğraşmışım, canım burnumdan gelmiş, eve bi dönüyorum ki, bildiğimiz şeytanın yerini bi melek almış. Bay Melek! Kendi günahlarını kendi affetmiş, bir de çalım satıyor! Boşuna nefesini tüketme. Bu palavraları bana yutturamazsın!

WESTON: Kahve ister misin?

ELLA: LANET OLSUN! KAHVE MAHVE İSTEMEM! ŞU BOK HAYVANI DA MUTFAĞIMDAN DEF ET!

WESTON: Argoyu doğru kapmışsın da... vurgulaman yanlış!

ELLA: Nasıl yanlışmış?

WESTON: Ne bileyim, inandırıcı değil. Sesinin derinlerinde bir yerde... Yani, işin özünde bir sahtelik var.

ELLA: Sahtelikmiş, bu da iyi! Senin ölçülerine ulaşamıyorum, öyle mi? Şunu söyleyene bak! İşi bitmiş bir serseri!

WESTON: Ölçülerle ilgisi yok dediğimin. Daha çok, kader gibi...

ELLA: Öööf, bırak artık, yeter! Bitkinim zaten.

WESTON: Masa işini görebilir. Sert ama rahat. İnan, ilaç gibi gelecek.

ELLA: (*Birden yumuşar*) Masa mı?

WESTON: Tabii ya. Öylece uzan. Şaşarsın. Yataktan çok daha iyi. (*ELLA bir an masaya bakar. Temiz çamaşırları yere itmeye koyulur. Sonra masanın üstüne tırmanıp uzanır. WESTON ona arkasını dönüp yemek pişirmeye devam eder. Kadın uzandığı yerden onu seyreder.*)

WESTON: Uyandığında müthiş bir kahvaltı hazırlayacağım sana. Jambon, yumurta, ne istersen. Kendini o kadar iyi hissedeceksin ki, masa burada durup dururken neden yıllar yılı yatakta yattığına sen de şaşacaksın. O masa senin kurtarıcın olacak. (*WESLEY soldan girer. Çırılçıplaktır, saçları ıslaktır. Sersemlemiş gibi dalgın yürümektedir. WESTON oğluna bakmaksızın konuşmaya, kahvaltı hazırlamaya devam eder. WESLEY sahnenin gerisine doğru yürüyüp ELLA'ya bakar. Kadın da ona bakar ama hiçbir tepki göstermez. WESLEY ön tarafa dönüp WESTON'a bakar. Derken kuzuyu görür, hayvana doğru yürür, eğilip kuzuyu kafesin içinden alır. Sağdan çıkar. WESTON işini ve konuşmayı sürdürür. ELLA hâlâ masanın üstündedir.*)

WESTON: Fazla rahata alışmanın en kötü yanı ne, biliyor musun? Kökenlerini unutuyor insan. Bağlantıyı koparıyor. Bir yerlere varıyorum sanıyorsun, ama hep kaybediyorsun. Her an biraz daha geride kalıyorsun. Üstüne ölü toprağı serpilmiş gibi oluyorsun. İpnotize edilmiş gibi. Vücudun uyuşuyor. Derken komaya giriyorsun. Onun için, geri dönebilmen için, arada bir sert bi masada yatmanın yararı var. İyice sert bi masa, insanı yaşama döndürür.

ELLA: (*Uykulu bir sesle, masanın üstünden*) Sen, hatip olmalıymışsın.

WESTON: Öyle mi dersin?

ELLA: Sesin çok etkili. Kalın. Yankılı...

WESTON: (*Yumurtaları tabağa geçirir*) Şöhret meraklısı değilim ben.

ELLA: Öyle yorgunum ki...

WESTON: İyi ya, uyu işte.

ELLA: O hapishanenin halini bir görseydin, WESTON.

WESTON: Çok gördüm.

ELLA: Doğru ya. Öyle bir yerde nasıl uyur insan?

WESTON: Yeterince uyumuşsan hiçbi şey hissetmezsin. (*Dışarı seslenir*) WES! KAHVALTIN HAZIR!

ELLA: Şimdi çıktı.

WESTON: Ne?

ELLA: Demin buradan geçip gitti. Çırılçıplak. Kucağında da kuzu. (*WESTON kafese bakar, kuzunun olmadığını görür. Elinde tabağı tutmaktadır hâlâ.*)

WESTON: Nereye gitti?

ELLA: Dışarı çıktı.

WESTON: (*Elinde tabak, sağa yürür*) WES! NERDESİN? KAHVALTIN HAZIR!

(*WESTON, elinde tabak sağdan çıkar. ELLA hâlâ masanın üstündedir. Gözlerini açık tutmaya çalışır.*)

ELLA: (*Kendi kendine*) Artık hiçbir şey şaşırtmıyor beni.

(*Masanın üstünde yavaş yavaş uykuya dalar. Bir süre hiçbir şey olmaz. Derken WESTON elinde tabakla döner. ELLA masanın üstünde uykuya dalmıştır.*)

WESTON: (*Ocağa yürür*) Görünürde yok. Al işte, hep böyle olur. Tam kahvaltı hazırken çekmiş gitmiş. (*ELLA'ya döner*) Kuzuyu neden götürdü? O hayvanın sıcak yerde durması lazım. (*ELLA'nın uyuduğunu fark eder*) Harika! (*döner, tabağı ocağın üstüne koyar, yiyeceklere bakar*) Bari kendim yiyeyim. Çifte kahvaltı. Olsun. (*yemeğe başlar, kendi kendine konuşur*) Sıcak yerde tutmazsan iyileşemez ki. (*dönüp yeniden uyuyan ELLA'ya bakar, önüne dönüp yemeğe koyulur*) Kendi kendime konuşmakta üstüme yoktur. En iyisi de odur zaten. Daha iyisi olamaz. Hiç değilse insan yalnızlık çekmez.

(WESLEY sağdan girer. WESTON'un eski giysilerini – Palto, beyzbol şapkası, lastik ayakkabılar, vs – giymiştir. Öylece durur. WESTON ona bakar. ELLA uyur.)

WESTON: Bu ne hal? Hangi cehennemdeydin? Demin avaz avaz seslendim. Duymadın mı?

WESLEY: (*Gözünü WESTON'dan ayırmaz*) Duymadım.

WESTON: Kahvaltını hazır etmiştim. Ama soğudu. Yarısını yedim bile. Nerdeyse yarısı bitti.

WESLEY: (*Dalgın*) Hepsini ye.

WESTON: Bu kılığın ne, peki?

WESLEY: Dışarda buldum.

WESTON: Ben atmıştım! Ne oldu sana böyle? Gidip banyo yapıyorsun, sonra da bu pimpis şeyleri giyiyorsun. Ne içine işemediğim kalmış, ne üstüne kusmadığım, ne de... kim bilir neler.

WESLEY: Hepsi bana uyuyor.

WESTON: Seni anlayamadan öleceğim, orası kesin. Kuzuyu ne yaptın?

WESLEY: Gırtlağını kestim.

WESTON: (*Midesi bulanmışçasına arkasını döner*) Hey yarabbim! (*biraz susar, sonra WESLEY'e döner*) NE DİYE KIYDIN ZAVALLI HAYVANIN CANINA?

WESLEY: Eve yiyecek lazım.

WESTON: BUZDOLABI AĞZINA KADAR YİYECEK DOLU!

(WESLEY hızla buzdolabına yürür, açar, içinden her türlü yiyecek çıkararak aç kurtlar gibi yemeye koyulur. WESTON şaşkınlık, biraz da korkuyla bakar oğluna.)

WESTON: NE DİYE KESTİN HAYVANI? TAM İYİLEŞİYORDU! (*Oğlanın deli gibi yemek yiyişini seyreder*) Oğlum, nen var senin? bak, ne güzel kahvaltı hazırlamıştım. Onu yiyeceğine... Nen var?

(WESTON, korkulu ve temkinli bir havayla sağa doğru gerileyerek WESLEY'den uzaklaşır. WESLEY yemeye devam eder. Yarı yarıya yenmiş birtakım şeyleri bir yana atıp dolabın içinden yenilerini çıkarıp yer. Hafifçe inlemektedir.)

WESTON: (*WESLEY'e*) Bak, bu evde yapmam gereken birtakım şeyleri ihmal ettim, biliyorum. Bi sürü işi benim yerime sen yaptın, kabul. Ama ben de, gelirken enginar getirmedim mi? Getirmedim mi, söyle. Mecbur değildim ki. Yolumu uzattım. Otoyolda giderken tabelayı gördüm, sırf sizlere enginar almak için saptım, yolumu iki mil uzattım. (*Susar. Yemeği sürdüren WESLEY'i seyreder, korkuyla ELLA'ya göz atar, gene WESLEY'e bakar.*) Bu kadar da aç olamazsın! Allah kahretsin, durumumuz o kadar kötü değil! Ben zamanında açlıktan kıvranan adamlar gördüm, biz o kadar çaresiz değiliz. (*Susar, deli gibi yemeye devam eden WESLEY'den tepki gelmez.*) Senin asıl derdin ne, biliyor musun? Şımarıksın. Evet, şımardın. Bi delikanlı için cennet burası. Senin yaşında nice çocuk vardır ki, böyle bir çevrede yetişebilmek için canını vermeye razıdır! Neyin eksik? her bi şeyin tamam. Fırsatları değerlendirmesini bilsen, sonsuz olanaklar var burada! (*ELLA'ya döner*) ELLA! ELLA! KALKSANA! (*ELLA'dan ses çıkmaz, hâlâ atıştıran WESLEY'e döner*) Bu yaptığın sözüm ona beni suçlamaksa, boşuna uğraşma. Boşuna uğraşma, çünkü artık geçmişimin günahını ödemek zorunda değilim. Artık bitti! O defter bu sabah kapandı. Hepsi geride kaldı. ANLIYOR MUSUN BENİ? HEPSİ BİTTİ GİTTİ ÇÜNKÜ BEN YENİDEN DOĞDUM! YEPYENİ, BAMBAŞKA BİR İNSANIM ARTIK! Yepyeni, bambaşka bir insanım.

(*WESLEY birden yemeyi bırakır, WESTON'a döner.*)

WESLEY: (*Soğuk*) Seni öldürecekler.

WESTON: (*Duralar*) Kim öldürecekmiş beni? Neler sayıklıyorsun? Kimse beni öldürecek değil.

WESLEY: Parayı alamadım.

WESTON: Ne parası?

WESLEY: ELLIS.

WESTON: N'olmuş?

WESLEY: Borçlanmışsın.

WESTON: Kime borçlanmışım? Ben bi şey hatırlamıyorum. Onların hepsi bitti gitti.

WESLEY: Bitip gittiği yok. Öylece duruyor. Sen değiştin belki ama, gene de o adamlara borcun var.

WESTON: Hatırlamıyorum. Arabanın taksidi için bi şeyler almışımdır belki. Unutmuşum.

WESLEY: Onlar unutmamış.

WESTON: Eeee, n'apalım. Öderiz. O kadar korkunç bi şey değil.

WESLEY: Nasıl ödeyeceksin? Artık ev de, her şey de ELLIS'in.

WESTON: Ev nerden onun oluyormuş? Burası benim evim!

WESLEY: İmzayı basıp devretmişsin!

WESTON: İmza mimza basmadım ben!

WESLEY: Sarhoşken imzalamışsın.

WESTON: KES SESİNİ!

WESLEY: Nasıl ödeyeceksin?

WESTON: (Duraksar) O araziyi satarım.

WESLEY: O arazi beş para etmez. Adam da Meksika'ya kaçtı.

WESTON: Hangi adam?

WESLEY: TAYLOR. Avukat. Annemin avukat dostu.

WESTON: (*Duralar, uyuyan ELLA'ya, sonra WESLEY'e bakar*) Aynı herif mi?

WESLEY: Aynı herif. Hepimizi soydu.

WESTON: Olmaz. Böyle haksızlık olmaz. Yepyeni bir yola girmiştim. Her şeyin üstesinden gelecektim.

WESLEY: Onların dünyasıyla başa çıkamazsın.

WESTON: Yepyeni bir atılıma hazırlanmıştım. Haksızlık!

WESLEY: Gizli bir illet gibi, çaktırmadan içimize işlediler. Farkında bile olmadık.

WESTON: Yeni kapıyı da takmıştım. Bütün çamaşırları yıkadım. Yerleri süpürdüm, enginarları attım. Yaşama yeniden başlamıştım.

WESLEY: Daha fazla oyalanma. Kaç!

WESTON: Kaçmak mı? Ne demek kaçmak? Kaçamam!

WESLEY: Arabaya atla, çek git!

WESTON: Her şeyi bırakıp kaçamam.

WESLEY: Neden?

WESTON: ÇÜNKÜ BEN BURAYA YERLEŞTİM! ÇÜNKÜ BURASI YOLUN SONU! ÖTESİ YOK! BURAYA GÖÇTÜM, BU NOKTAYA GELDİM! BAŞKA GİDECEK YERİM YOK! BURA SON!

WESLEY: Atla arabaya, git.

(WESTON bir an öylece durur, çevresine bakar. Bir kurtuluş arar.)

WESTON: *(Bir süre sonra)* Hatırlıyorum şimdi. Borçlandım, evet. Gırtlağıma kadar borca girdim. Gelecekten ümidim vardı, annadın mı? Geleceğe güvendim. Her şeyin düzeleceğine inanıyordum. İşler daha kötüye gidemezdi, demek ki düzelecekti. Durmadan bi şeyler satıyorlar, demek ki işler düzelecek. Buzdolabı alın. Araba alın. Ev alın. Arsa alın, yatırım yapın. Er geç ödeneceğini hesaba katmasalar, bu kadar cömert olurlar mı? Bir gün mutlaka ödenecek. Ben de katıldım kervana. Madem işler böyle yürüyor, neden borçlanmayayım? Ben de şurdan burdan bi şeyler koparayım. Zaten herkes borçlanmamı istiyor. Bankalar, taksitli satışlar, yatırımcılar... Bütün her şey, gözle görünmeyen para üstüne dönüyor. Artık hiçbir yerde para sesi duyulmuyor. Her şey krediyle. Her şey insanların kafasında. Madem öyle, dedim, ben de payıma düşeni alayım. Yalnızca rakamlar söz konusu olduktan sonra, ben de birkaç bin borçlansam ne çıkar? Madem her şey afaki ve elle tutulur hiçbi şey yok, o zaman bana da bi hisse düşsün. Sürüklendim peşlerinden, kervana katıldım.

WESLEY: Hadi, durma, git artık.

(Bir sessizlik. WESTON uyuyan ELLA'ya bakar.)

WESTON: Aynı herifti, demek? Bu da biliyordu. Başımı alıp gittim sanmıştı herhalde.

(WESTON dönüp WESLEY'e bakar.)

WESLEY: Başını alıp gittindi.

WESTON: Gittimse, birkaç günlüğüne. Arada bir. Burada bunalıyordum. Hiçbir şeyin değişmediğini, değişmeyeceğini gördükçe bunalıyordum. Her sabah, her şey, hep aynı. Dışarlarda bir şey bulacağıma inanmıştım. Parçalardan bir bütün kurmaya çalış-

tım hep. Geçişler var ya... Geçişleri kavrayamadım bir türlü. Doğuyorsun, büyüyorsun, bombalar atıyorsun, çocukların oluyor, barlara dadanıyorsun... sonra da bu. Bi yerde her şey üstüme üstüme geldi. Hepsi üstüme yıkıldı. Hep dışarlarda aradım. Aslında aradığım şey burada, bu evdeymiş.

WESLEŞ: Buraya gelecekler. Nerde oturduğunu da öğrendiler artık.

WESTON: Nereye gitsem?

WESLEY: Meksika?

WESTON: Meksika mı? Doğru ya, herkesin kaçtığı yer orası. Kaçaklarla dolu bir ülke. Oraya gidip izimi kaybettirebilirim. Yok olurum. Yepyeni bir yaşama başlayabilirim.

WESLEY: Belki.

WESTON: O herifi bulup paramı geri alırım. O emlakçı herif. Neydi adı?

WESLEY: TAYLOR.

WESTON: Tamam. TAYLOR. O da oraya kaçtı değil mi? Bulabilirim onu.

WESLEY: Belki.

WESTON: (*ELLA'ya bakar*) Aynı herif olduğunu bile bile koynuna girdiğine inanamıyorum. Beni öldü filan sandı herhalde. Bir daha hiç dönmeyeceğim sandı.

(WESTON, ELLA'ya doğru bir-iki adım atar. Durur. WESLEY'e bakar, döner, sağdan çıkar. WESLEY bir an öylece durur. WESLEY eğilip yerden yiyecek artıkları alır, ağır ağır yemeye koyulur. Boşalmış olan kuzu kafesine bakar. EMMA soldan girer. İkinci Perde'deki gibi giyinmiştir. Sahnenin ortasına doğru yürürken WESTON'un çıktığı yöne bakar. WESLEY ağzına attıklarını ağır ağır çiğnerken dalgın, sersemlemiş gibidir. ELLA hâlâ masanın üstünde uyumakta. EMMA'nın elinde bir binici kamçısı vardır. Sağdaki çıkışa bakarken bacağına bununla hafif hafif vurur.)

EMMA: Meksika yolcusu, ha? Bi gün bile sağ kalamaz orada, hemen yakalarlar. Meksika'ya gitmek aptallık. İlk bakacakları yer orasıdır. (*WESLEY'e*) Ne yiyorsun?

WESLEY: Yiyecek.

EMMA: Hem de yerden topluyor! Senin sonun da babam gibi olacak. Hastalıklı.

WESLEY: (*Dalgın*) Açım.

EMMA: Hastasın! Ne diye onun paçavralarını giydin? Sözde aile reisi sen misin şimdi? Büyük reis! Baba aslan!

WESLEY: Babamın bulduğu çare bana yaramadı.

EMMA: Babam çare mi bulmuş?

WESLEY: (*Kendi kendine konuşur gibi*) Önce çok sıcak suyla dolu banyoya girdim. Zar zor dayanabileceğim kadar sıcaktı. Üstüne buz gibi bi banyo daha. Sonra çırılçıplak dolaştım. Ama işe yaramadı. Hiçbir şey olmadı. Bi şeyler olsun diye bekledim. Dışarı çıktım. Hava çok soğuk. Dondum. Sırtıma giyecek bir şeyler aradım. Çöplüğün oraları karıştırmaya başladım. Bunları buldum.

EMMA: Çöplüğü mü karıştırdın?

WESLEY: Kuzunun kanı ellerimden, dirseklerimden akıyordu. Önce kendim sandım. Akan kan kendi kanım sandım.

EMMA: Çok iğrençsin! Babamdan bile iğrensin... ki o da az iğrenç değildir. (*Hâlâ uyuyan ELLA'ya bakar*) Bu n'apıyor?

WESLEY: Onun attıklarını giyinmeye başladım. Beyzbol kepi, lastik ayakkabıları, paltosu. Her giydiğim şeyle birlikte babamın bir parçası üstüme yapışıyordu sanki. Beni yavaş yavaş devraldığını hissettim.

EMMA: (*Kamçısını bacağına vurarak masaya yürür*) N'apıyor bu? Uyuyor mu yoksa? (*kamçıyı ELLA'nın kıçına vurur*) KALKSANA! (*ELLA uyumayı sürdürür.*)

WESLEY: Kendimin geri geri çekildiğini hissettim. O içime giriyor, bense içimden çıkıyordum. Sanki bi nöbet değişimi.

EMMA: Neyse, üzme tatlı canını. Elinden geleni yapmışsın.

WESLEY: Hiçbi şey yapmadım.

EMMA: Ben de onu diyorum ya.

WESLEY: Yaptığım tek şey, burada doğup büyümek.

EMMA: (*WESLEY'in yanına gelir*) Paran var mı?

(WESLEY paltosunun ceplerini karıştırır.)

EMMA: O ceplere ne bakıyorsun? Babamın paltosu!

WESLEY: Hani sen güya hapisteydin?

EMMA: *(Tekrar masaya doğru yürür)* Tabii.

WESLEY: Ne oldu?

EMMA: *(ELLA'nın çantasını alıp karıştırmaya başlar)* İnce yeteneklerimi kullandım. Benim zekâm doğuştan suç işlemeye yatkınmış. Yeni anladım. *(Çantanın içindekileri bir bir yere atar.)*

WESLEY: Ne yaptın?

EMMA: Kurtuldum.

WESLEY: Görüyorum. Ama nasıl?

EMMA: Çavuşa cinsel yaklaşımlarda bulundum, tamam mı? Çok kolay oldu. *(Çantadan bir tomar para ile araba anahtarları çıkarır. Çantayı yere fırlatır. Parayı kaldırıp gösterir)* Suç hayatına atılıyorum. Günümüzde kâr getiren tek meslek!

WESLEY: *(EMMA'nın elindeki paralara bakar)* Nerden bulmuş o parayı?

EMMA: Bil bakalım nerden!

WESLEY: Annemin arabasıyla mı gideceksin?

EMMA: En güvenilir kişisel girişim, suç işlemek. Tavsiye mektubu istemez. Diploma istemez. Masrafın yok, amortisman hesapların yok. Doğrudan doğruya kâra geçiyorsun.

WESLEY: Peki, ben neden hep geri geri gidiyorum?

EMMA: (WESLEY'e doğru yürüyerek) Çünkü ileriyi göremiyorsun da ondan. Dünyanın kaç bucak olduğundan haberin yok. Bitakım şeyleri öğrenmek gerek, Wes. Yoksa adamın canına okurlar. İnsanlar gözünün içine baktıklarında, kanmayacaksın. Arkalarında ne var, ona bakacaksın. Neyin önünde duruyorlar, neyi saklıyorlar, onu göreceksin. Herkes kendini gizliyor, Wes, herkes. Hiç kimse göründüğü gibi değil.

WESLEY: Peki, ya sen?..

EMMA: *(Geri geri uzaklaşarak)* Ben yokum artık. Gidiyorum. Hiç dönmeyeceğim.

(ELLA birden uyanır, masanın üstünde dik oturur.)

ELLA: *(Kötü bir rüyadan uyanmışçasına)* EMMA!

(EMMA bir an ona bakar, koşarak soldan çıkar. ELLA masanın üstünde oturmuş, dehşet içinde WESLEY'e bakar. Onu tanımaz.)

ELLA: (*WESLEY'e*) WESTON! EMMA mıydı o?

WESLEY: Benim, anne.

ELLA: (*Masadan inmeden sahne dışına bağırır*). EMMA! (*masadan atlayıp giyecek palto arar*) Çabuk, yetişmemiz gerek. Böyle fırlayıp gidemez. O at onu öldürür! Paltom nerde? (*WESLEY'e*) PALTOM NERDE?

WESLEY: Palto giymemiştin ki.

ELLA: (*WESLEY'e*) Koş, yetiş ona, WESTON! Kendi öz kızın! Kaçmaya kalkıyor!

WESLEY: Bırak gitsin.

ELLA: Bırakamam. O çocuk benim sorumluluğum.

(Sahne dışında muazzam bir patlama. Şimşek çakmasını andıran bir ışık. Sonra sessizlik. WESLEY ile ELLA şaşkın şaşkın öylece dururlar. EMERSON, kıkır kıkır gülerek sağdan girer, takım elbise giymiş ufak tefek bir adamdır.)

EMERSON: Hey yavrum hey! Amma da gümledi. Helal olsun. (Kıkırdar, WESLEY ile ELLA ona bakarlar) Bizim SLATER dinamiti ağzına kadar doldurmuş besbelli. Kendimi bildim bileli böyle gümbürtü duymamıştım.

(Ortağı SLATER, elinde derisi yüzülmüş kuzu leşiyle sağdan girer. EMERSON'dan daha uzun boyludur, o da takım elbise giymiştir. İkisi de bayramda çatapat patlatıp birilerini korkutmuş çocuklar gibi kıkır kıkır gülüp dururlar.)

SLATER: Şuna bi baksana, EMERSON. (*kıkırdar*) Şunu gördün mü. (*WESLEY'e*) Ne bu? Derisi yüzülmüş keçi mi?

WESLEY: (*Bomboş*) Kuzu.

SLATER: Haaa, kuzu demek? (*gülerler*) Bana sorarsan bi karının kürtaj artığına benziyor. (*Deli gibi gülerler.*)

WESLEY: O gümleme neydi?

(Gülmeyi bırakıp WESLEY'e bakarlar. Tekrar gülerler. Birden susarlar.)

EMERSON: Gümleme mi? Ne gümlemesi?

WESLEY: O patlama.

EMERSON: Haaaaaa, o muuuu? Küçücük bir hatırlatma. Nasıl derler, hipnotik telkin!

(Gülerler.)

ELLA: Kim bu adamlar, WESTON?

EMERSON: (*WESLEY'e*) WESTON? WESTON sen misin?

WESLEY: Babam.

SLATER: (*Kuzu ölüsünü kafesin içine atar*) Karı bu WESTON'dur diyorsa, bu WESTON'dur.

ELLA: Bu adamlar ne arıyor burada? (*Adamlardan uzaklaşır.*)

EMERSON: (*WESLEY'e*) Demek WESTON sensin? Biz seni başka türlü bi tip sanıyorduk. Büsbütün başka türlü bi tip.

WESLEY: Demin dışarda patlayan neydi?

EMERSON: Taksitleri ödenmemiş bi şey. Epeydir ödenmemiş.

SLATER: Çoktandır ödenmemiş.

WESLEY: Araba! Arabayı havaya uçurdunuz!

EMERSON: Bravo!

(Kahkahadan yıkılırlar. WESLEY sahnenin arka tarafına yürür, dışarsını görmeye çalışıyormuş gibi bakar.)

ELLA: Bu adamları çıkar buradan, WESTON. Mutfağımda ne işleri var?

SLATER: (*Etrafına bakınır*) Amma da döküntü yer, ha... Üstüne para verseler böyle bi pislikte oturmam.

EMERSON: Eeee, faturaları ödememenin sonu budur. Bi şey ihmal edersin, sonra bi şey daha. Bi de bakmışın ki, her şey çığrından çıkmış. Yuvarlanıp gidersin ondan sonra. Böyle bi çöplükte bulursun kendini.

WESLEY: (*Sahnenin en gerisinde, dışarı bakar*) Dışarda yangın var.

SLATER: Kendi kendine söner. Jelatinli dinamitle nitro karışımı. Uzun süre yanmaz. Çimlere zarar verebilir biraz ama, geçicidir.

WESLEY: (*Hâlâ dışarı bakarak, duygusuz bir sesle*) Araba uçmuş! Tek parçası kalmamış.

SLATER: Kalır mı? Çok etkili bi maddedir. İrlandalılar geliştirmiş. Dünya güzeli bi bok. Anında gümleyip gidiyorsun.

EMERSON: (*WESLEY'e*) Neyse, biz kaçıyoruz, WESTON. Durum vaziyetini çaktın herhalde. (*Çıkmaya başlarlar, EMERSON durur*) Bu arada pederini görecek olursan, kendisini de haberdar et. Bi işi on defa yapmak hiç hoşumuza gitmez. İlk seferinde keyifli oluyor ama, sonra insanın canı sıkılmaya başlıyor.

SLATER: (*WESLEY'e*) Şu kuzucuğa da biraz süt verin. Bi deri bi kemik kalmış.

(İkisi de kahkahalar atarak çıkarlar. ELLA sahnenin ön tarafına, içinde kuzu ölüsü duran kafese bakmaktadır. WESLEY, sırtı ona dönük olarak sahnenin arka tarafında durur. Dışarı bakar. Sessizlik.)

ELLA: (*Gözlerini kuzudan ayırmadan*) Bütün gün uyumuşum galiba. Ne kadar uyudum?

(Birbirlerinden ters yönlere bakarak aynı durumda kalırlar)

WESLEY: Çok değil.

ELLA: Ve EMMA gitti. Gerçekten de o ata binip gitti. Hiç sanmıyordum gideceğini. Rüyamda gittiğini gördüm. Onun için uyandım.

WESLEY: Biraz önce buradaydı. Bu mutfakta.

ELA: Her şey ben uyurken olup bitmiş. Hiçbi şey duymamışım. (*Sessizlik. Kuzu ölüsüne bakmaya devam eder.*) Aaaaah! Ne oldu biliyor musun, Wes?

WESLEY: Ne?

ELLA: Birden bi şey içimi delip geçti. Şu kuzuya bakarken...

WESLEY: Ne?

ELLA: Hani, baban bi kartal hikayesi anlatırdı. Hatırlıyor musun?

WESLEY: Evet.

ELLA: Ben unutmuşum. Hayal meyal hatırlıyorum. Ama şu anda içimi delip geçti.

WESLEY: Ya?

ELLA: (*Bir sessizlikten sonra*) Kartal ikide bir geliyor, sundurmanın damına konuyor, sonra yeniden havalanıyor. O kadarını hatırlıyorum.

WESLEY: Evet.

ELLA: Sonra?

WESLEY: Bilmiyorum.

ELLA: Hatırlıyorsun! Sonra ne oluyor?

WESLEY: Bi kedi geliyor.

ELLA: Tamam. Azman bi kedi geliyor. Ta tarlaların oraya. Damın üstüne sıçrıyor. Orda hayvanların barsakları mı, ne vardıysa işte, onları koklamaya.

WESLEY: (*Hâlâ sırtı annesine dönük*) Sonra kartal bi dalış daha yapıyor. Kediyi pençeleri arasına aldığı gibi, çığlık çığlığa gökyüzüne uçuyor.

ELLA: (*Kuzuya bakarak*) Tamam. Sonra dövüşüyorlar. Gökyüzünün ortasında deliler gibi dövüşüyorlar. Kedi kartalın bağrını deşiyor. Kartal kediyi atmaya uğraşıyor, ama kedi bırakmıyor. Çünkü düşerse öleceğini biliyor.

WESLEY: Ve kartal havada parçalanmakta. Kartal kendini kediden kurtarmaya çabalıyor, ama kedi bırakmıyor.

ELLA: Ve çırpınarak gökten inip yere çakılıyorlar. İkisi birden yere çakılıyor. İkisi tek canmış gibi.

(Oldukları gibi kalırlar. WESLEY sahnenin arka tarafında, dışarı bakmakta, sırtı ELLA'ya dönük. ELLA sahnenin ön tarafında, kuzuya bakmakta.

Işıklar ağır ağır söner.)

AÇ SINIFIN LANETİ, ilk kez 3 Şubat 1978'de New York Shakespeare Festivali'nde, Robert Woodruff tarafından sahnelenmiş, bu yapımda Olimpia Dukakis, Pamela Reed ve Michael J. Pollard gibi ünlü oyuncular rol almıştır.

Türkiye'de ise ilk kez 4 Ocak 1989'da İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları tarafından Fatih Reşat Nuri Sahnesi'nde oynanmıştır.

YAYIMLANANLAR:

TOM STOPPARD

Toplu Oyunları 1

Rosencrantz ve Guildenstern Öldüler

Travestiler

Gerçek Şey

TOM STOPPARD

Toplu Oyunları 2

Aşkın İcadı

Akrobatlar

Hapgood

Merdivenden İnen Sanatçı

Kasti Faul

SAM SHEPARD

Toplu Oyunları 1

Gömülü Çocuk

Vahşi Batı

Aç Sınıfın Laneti

YAYIMA HAZIRLANANLAR:

TOM STOPPARD

Toplu Oyunları 3

The Real Inspector Hound

After Magritte

Dogg's Hamlet, Cahoot's Macbeth

Dirty Linen, New-found-land

Toplu Oyunları 4

Arcadia

Indian Ink

SAM SHEPARD

Toplu Oyunları 2

The Tooth of Crime

Fool for Love

States of Shock

Suicide in B-Flat

Angel City

BERNARD-MARİE KOLTES

Toplu Oyunları 1

Roberto Zucco

Le Retour au Désert

Salinger

ARMAND GATTI

Toplu Oyunları 1

L' éboueur Auguste Geai...

La Mortie Ciel et nous

FEMİNİST TİYATRO METİNLERİ

Toplu Oyunlar 1

Anne Charlotte Leffler Edgren / *True Women*
Hasegawa Shigure / *Wavering Traces*
Djuna Barnes / *The Dove*
Timberlake Wertenbaker / *The Grace of Mary Traverse*
Wendy Wasserstein / *The Heidi Chronicles*

KURAM+TARİH

Tiyatro Tarihi / Oscar G. Brockett
Devlet-Tiyatro İlişkisi / Tahsin Konur
Shakespeare ve Kültürleri / Stephen Greenblatt
Fütursuz Oyunculuk / Eric Morris
H'Eliogabale-Taçlı Anarşist / Antonin Artaud
Avant-Garde Tiyatro / Christopher Innes
Tiyatro Sözlüğü / Patrice Pavis
20. Yüzyıl Tiyatrosunda Reji ve Rejisörler / Der: İnönü Bayramoğlu
Oyun ve Bugü / Metin And
Gösterim ve İdeoloji / Herbert Blau
Karakterin Ölümü [Postmodern Tiyatro] / Elenore Fuch

Sam Shepard

TOPLU OYUNLARI 1

Shepard'ın oyunları birer başkaldırı ayinleridir. Shepard estetik şarapnellerle seyirciyi ateşler. Çağdaş yaşamın kendisi gibi bir Shepard oyununda da dehşetin nerede bitip, şakanın başladığını anlayamıyorsunuz.

Biraz Çehov biraz İbsenvari atmosfer, Amerikan dekoru, gerçek ve gerçeküstü imgelerin iç içe kullanılması, fanteziler, anılar, gerçekleşememiş düşler, tutkular, takıntılar, geçmişe özlem, mistisizm Shepard'ın kendine özgü damgalarıdır.

Sam Shepard'ın yazarlık serüveninde **Aç Sınıfın Laneti**, **Gömülü Çocuk** ve **Vahşi Batı**'nın önemli bir yeri vardır. Bu oyunları bir aile üçlemesi olarak düşünmüştü. Shepard, bu oyunlarda Amerika'nın içine gömüldüğü günah batağını anlatır.

İnsanlara yeni bir kimlik vaat ederken, onların var olan kimliğini yok edip, geçmiş kültürü paramparça eden ve köklerinden kopup boşlukta kalmalarına neden olan Amerikan Rüyası'nın kâbusa dönüşmesini en çarpıcı bir biçimde dile getiren Shepard, bu yönüyle, aynı rüyanın peşine takılan ülkemizde de güncelliğini koruyacağa benzer...

ISBN 975-8457-12-8